

VABANK

Prezidentská ruleta

Martin Motloch

autorský tisk

Booket.cz

VABANK

PREZIDENTSKÁ RULETA

MARTIN MOTLOCH

PRAHA 2018

Copyright © Martin Motloch

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nemůže být reprodukována, uložena v archivačním systému nebo přenášena v jakékoliv formě nebo prostředky na jiné médium, mechanicky, kopírováním, záznamem, skenování nebo elektronicky, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydavatel

Titul VABANK – Prezidentská ruleta vydalo nakladatelství Booket.cz jako autorský tisk, vydání první.

© Martin Motloch, 2018

© Cover + typo Martin Motloch

J.E.E. Dalberg-Acton: *"Moc korumpuje a absolutní moc korumpuje absolutně."*

Vyjádření autora

Všechny události, instituce, ale i postavy v této knize jsou fiktivní a smyšlené. Jakákoliv podobnost se skutečnými lidmi, žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Ale kdo ví...

Česká kriminální fikce ze zákulisí prezidentských voleb. Který z kandidátů chce podřídit vše svému vítězství? Kdo z nich je připraven souhlasit i s vraždou? Nebo je takových víc? Smrt protikandidáta jako legitimní prostředek mocenského boje? Intriky, lži, vyšší zájmy.

Projekt VABANK se ucházel o přízeň přispěvatelů na crowdfundingovém portále HitHit na závěr volební kampaně na přelomu roku 2017- 2018 (prosinec / leden), nebyl ale úspěšný. Autor se ho nakonec rozhodl realizovat touto cestou.

PROLOG

Pro Jiřího Crhu to byl den jako jiný. Čtvrtý lednový týden se přehoupl přes svoji polovinu a měl našlápnuto k víkendu. Stiskl červené tlačítko rádia na CD přehrávači zabudovaného v palubní desce. Nějaký muž právě hlásil počasí. Bylo polojasno, v Čechách místy zataženo s nízkou oblačností. K večeru se od západu očekával příliv studeného vzduchu s mírným sněžením. Denní teploty -2°C , noční měly klesnout až na -8°C .

Přepnul rozhlasovou stanici. Radiožurnál. Právě hráli *The Bangles*. Projel Liběchovem a minul Želízy. Táhlou zatáčkou vjel do lesa s vysokými smrky po obou stranách silnice a se zbytky špinavého sněhu ve škarpě. Signál písničky se na okamžik ztratil z reproduktoru, ozvalo se jen praskání. Naštěstí vyjel po krátké chvilce z lesa, okolí se projasnilo a písnička „*Manic Monday*“ se zase vrátila do prostoru auta.

Poklepával si prsty levé ruky do taktu na volant a soustředěně sledoval cestu před autem, když hudba náhle ztichla a z rádia se ozval zajímavý hlas moderátora:

„Omlouváme se posluchačům Radiožurnálu, že přerušujeme vysílání s důležitou zprávou. ČTK právě oznámila, že před několika minutami byl spáchán v Praze atentát, obětí je kandidát na prezidenta České republiky...“ zbytek hlášení zanikl v atmosférickém praskotu, jak automobil vjel opět do lesního porostu.

„No... doprdele,“ ulevil si šokovaný řidič. Třeštil oči před sebe a teprve po chvíli si uvědomil, že auto zpomaluje a jede jen díky vlastní setrvačnosti, protože sundal nohu z plynu. Pak se zastavilo docela.

TERMÍN

Dne 23. srpna 2017 vyhlásil předseda Senátu Milan Štěch termín volby prezidenta České republiky. Ten den bylo skoro jasno a denní teploty se pohybovaly mezi 20 až 24°C.

V Česku normální den, nic důležitého. A ve světě?

Houston napadl nejdeštivější hurikán Harvey a ukončil rekordní 12leté období absence hurikánů 3 kategorie, a to od roku 2005, kdy USA zasáhl hurikán Katrina. Donald J. Trump to poněkud nevhodně komentoval na svém Twitteru: „*Ted' stojím před Bílým domem, je krásné počasí, neprší.*“

Při příležitosti hudebního festivalu v Salcburku se setkal francouzský prezident Emmanuel Macron s premiéry vlád Rakouska, Slovenska a Česka. Tlumočnice české delegace měla dovolenou a tak jí zastoupil mladý kolega. Překládal profesionálně a velmi rychle, proto mu premiér Sobotka jako lingvistický antitalent moc nerozuměl. Takže se jen usmíval a přikyvoval hlavou. Ostatně, jako obvykle.

Severní Korea poprvé vypálila přes Japonsko balistickou střelou středního doletu, která je údajně schopna nést jadernou nálož. Podle expertů šlo nejspíš o Hwasong -12. Raketa dopadla do Tichého oceánu. Japonské orgány civilní obrany vyhlásily poplach a Japonská vláda se obrátila na Radu bezpečnosti při OSN. Pochopitelně zbytečně.

PŘÍPRAVY

KDE: Lanzarote, Kanárské ostrovy, Španělsko
KDY: květen, asi 3 měsíce předtím

Bylo právě deset hodin, alespoň podle zvonů, jejichž zvuk sem doléhal přes úžinu z blízké La Graciosy. Casa Rositas je malé, útulné bistro nedaleko odbočky k parkovišti vyhlídky Las Rositas nad skalnatou stěnou přírodního parku Chinijo. Odtud je nádherný výhled na celý ostrůvek s městečkem Caleta del Sabo i jeho marinou. Samozřejmě, nedá se to srovnávat s legendární vyhlídkou Mirador del Río, vzdálenou sotva čtyři kilometry. Budova stejnojmenného restaurantu na vrcholu impozantního útesu je uměleckým dílem, které navrhl nejslavnější kanárský architekt César Manrique. Ostatně ne jeden turista se právě cestou tam nebo zpět zastaví v bistro na výtečnou kávu, skleničku Malvasii či misku topas.

Zelenými vchodovými dveřmi bistra, tradičně nízké bílé budovy prošel muž. Černé, krátce zastřižené vlasy, opálená tvář. Na okamžik zaváhal a pak se posadil k neprostřenému stolku s dvojicí ratanových křesílek, který stál stranou. Pohybem ruky instinktivně smetl několik suchých okvětních lístků z ibišků vysazených po obou stranách terasy a nasadil si černé brýle. Seděl nehnutě zády k budově a díval se směrem k nedalekému ostrovu.

Skoro vzápětí vyšla ze stejného vchodu servírka se složeným ubrusem a prostíráním v ruce. Pečlivě ho rozprostřela na stolek a usmála se na muže. Když se otočila zpět ke vchodu bistra, lehce se ho dotkla na rameni. Muž sotva zřetelně kývl hlavou. Nikdo z těch pár turistů, kteří už seděli za stolky Casa Rositas si toho ani nevšiml. Žena se otočila k hostům, srdečně

pozdravila a chápavě přijímala jejich objednávky. Po chvíli se znovu objevila na terase s velkým tácem, hrnečky kávy a sladkým pečivem. Jako prvního mlčky obsloužila osamělého muže.

Mohlo být asi tak čtvrt na jedenáct, když ze silnice na parkoviště pomalu zabočilo bílé auto. Ozval se tichý skřípot kamínků. Většina z těch pár turistů, kteří tu skláněli hlavy nad mapou Lanzarote a popíjeli kávu Lavazza tomu nevěnovala žádnou pozornost.

Muž v černých brýlích nepatrně pootočil hlavu, ale jeho tvář měla stále tentýž, neproniknutelný výraz. Zaznamenal, že na parkoviště vjel bílý Ford Fokus se španělskou poznávací značkou. Asi místní půjčovna, napadlo ho. Mimo řidiče v autě nikdo nebyl. Trvalo chvíli, než se ten rozhodl vystoupit.

Byl to středně vysoký, holohlavý muž s prošedivělým knírkem a s kulatým, slovanským obličejem. Rozplácly nos mohl o svém nositeli prozradit, že se v mládí věnoval boxu. Nebo že občas dostal pořádnou nakládačku. Knírač se trošku protáhl a dálkovým ovladačem zamkl vůz. Zkontroloval náprsní kapsu svého plátěného saka. Pak pomalým, ledabylým krokem zamířil na terasu.

„Good morning, can I sit down?“ Muž za černými skly brýlí mlčel.

„I'm sorry, mister Bína, can I sit down?“

Od okolních stolů zazníval tlumený hovor, cinkot porcelánu, skřípavé šoupnutí židlí. Okamžik ticha trval nezvykle dlouho.

„We know each other? I don't remember, sorry.“

„Nemůžeme přejít do rodného jazyka?“ pronesl stále ještě stojící rozplácly nos s rukou na ratanovém křesílku.

„I don't understand you!“ odpověděl sedící muž s neměnným výrazem ve tváři.

„Ale... no tak! Myslím, že čeština bude pro náš rozhovor v této chvíli vhodnější, pane Bína. Turisté z východu...“ pousmál se příchozí a s heknutím dosedl do ratanového křesla.

Seděli proti sobě beze slov, ale nový příchozí tu chvíli nechtěl příliš protahovat. Chvilé vyčkávání. Pak muž s nehybnou tváří ledabylým pohybem odložil brýle na stůl. Měl šedivé, zkoumavé oči. Pousmál se.

„Promiňte, opravdu nemám ten dojem, že se známe.“

„No jo... ale je to tak. Alespoň já vás znám. Otto Bína, že? A to je taky důvod, proč jsem tady. Promiňte, nepředstavil jsem se... major Hanák, Speciální služba.“

„Aha. Takže moje jméno znáte. A jaký důvod jste měl na mysli?“ zopakoval zamyšleně pan Bína.

„No, důvod. Rádi bychom vám nabídli práci... zakázku!“

„Tak to bude opravdu omyl! Nepracuji, jsem na rentě!“ rozzářil se spokojeně rentiér.

„Ale... no tak!“ zopakoval šedivý knírek a upil z malého hrnku silné kávy, kterou pro něj před chvílí přinesla servírka.

Několik návštěvníků zaplatilo a chystalo se k odchodu. Na parkovišti bistra zastavilo další auto. Výměna turistů.

„Víme, že jste rentiér. Oficiálně! Ale občas nějakou zajímavou zakázku vezmete, ne? A tohle by byla sakra zajímavá nabídka!“ holohlavý muž se naklonil přes stůl a tiše dodal: „Věřte mi!“

Nad stolem se znovu rozhostilo ticho, ale ne nadlouho.

„Proč právě já?“ zeptal se Bína.

„Protože jste profík, skutečný profík. A my si nemůžeme dovolit, aby zakázku zpackal nějaký amatér.“

Muž s boxerským nosem, co vypadal jako holohlavý Frank Zappa, zalovil v kapse saka a vyndal krabičku cigaret i s plastovým zapalovačem.

„Dost na ní záleží, víte? Kouříte?“ posunul pootevřenou krabičku po stole.

„Ne, nikdy jsem nekouřil.“

„Ale, no tak! Před rokem 2006 jste dýmal jak fabrika.“

Otto Bína z muže sedícího u stejného stolku, který si teď zapálil cigaretu a blaženě vyfoukl kouř, nespouštěl oči. Pak pomalým pohybem odstrčil nabízenou krabičku cigaret zpět přes stůl.

„Tak toho víte víc, než já. Co se stalo v mém životě před tímhle rokem, to si nepamatuji! Amnézie víte? Prostě to nevím!“

„Vy ne, ale my jo.“ odpověděl spokojeně naproti sedící muž.

NOVÝ ČAS, nejčtenější slovenský deník ze dne 26. ledna 2006

Starý Smokovec

Ve včerejších večerních hodinách přijala Horská záchranná služba tiesňové volanie po ktorém nasledoval výjazd do terenu. Z niekoľika metrového srázu se zrítal do údolí pod Zbojnickou skalou český občan, ktorý s těžkým otřesem mozgu a v bezvedomí byl letecky prepraven do nemocnice v Popradě. Jeho stav je kritický. (zprava HZS)

„Měl jsem úraz, ztráta paměti. Ještě mám někde tu lékařskou zprávu z nemocnice. Opravdu si nic z té doby předtím nepamatuji...“

„Pane Bína, oba víme, že to je jen a jen oficiální verze. Jste profesionál, vždy máte připravený plán B. A jsem přesvědčen, že s tímhle jste počítal od samého počátku vaší zakázky.“

„Zakázky?“ Bína zvedl udiveně obočí.

„Zakázka, práce, likvidace nevhodného materiálu,“ doplnil Hanák.

Zároveň s poslední větou vyndal z náprsní kapsy obálku, kterou před něj položil.

Otto Bína z ní vyjmul tři fotografie, víc jich tam nebylo. Trochu zamžoural a přiblížil je k očím, aby si je lépe prohlédl. Stačilo mu pár vteřin, než je bílou zadní stranou položil zase zpátky na stolek.

I když ty obrázky byly staré přes deset let a foceně přístrojem na noční vidění, toho muže, kterého zachycovaly, poznal.

Na lesklém obrázku byl zřetelný profil střelce i s odstřelovací puškou ruské výroby Dragunov s optikou. Muž se skrýval za nějakým keřem se zbraní připravenou k výstřelu.

Na té staré fotografii byl on sám pár vteřin před tím, než zastřelil kmotra Františka Mrázka.

KDO JE KDO

Otto Bína, vojenskou službu ukončil v roce 1993, elitní střelec, v roce 1995 odchází pod změněnou identitou do bývalé Jugoslávie (Srbska), kde bojuje na straně Srbů několik týdnů jako ostřelovač v okolí Srebrenice. Těsně před masakrem 8000 muslimů se v červnu jeho stopa ztrácí. Znovu se objevuje na scéně v roce 1998, kdy proběhly boje v srbské provincii Kosovo. S novými zkušenostmi se vrací do Čech. Anonymně se nechal najímat podsvětím na jednorázové zakázky, čistky. Pracuje v utajení, profesionálně tak, že ani podsvětí neznalo jeho pravou totožnost.

Major Hanák vstal od stolku, z kapsy vylovil dvoueurovou minci a položil ji k talířku s prázdným hrnečkem od kafe. Z druhé kapsy vyndal bílou kartičku.

„Do čtrnácti dnů můžeme letět. Zavolejte, jsem teď v Arrecife. Poletíme s British Airways, mezipřistání v Londýně a pak už přímo do Prahy.“

Navštívenku s mobilním číslem posunul po stole směrem k Bínovi.

„A co když nebudu mít čas? Nebo zájem?“

„Jste profík. A tohle bude dobrý kšeft, uvidíte!“ usmál se holohlavec ze Speciální služby.

„Máte pro nás větší cenu s vašimi zkušenostmi, než s klepety na rukou od Interpolu. A to my umíme, o tom nepochybujte!“

KDO JE KDO

Bohuslav Hanák, ročník 1965, člen Pohotovostního pluku VB ČSR zasahující na Národní třídě, nyní Major Speciální služby, podléhající přímo prezidentu České republiky. Pracuje v režimu utajení. Oficiálně tato malá, vojenská jednotka neexistuje. Je financovaná z rozpočtu Ministerstva obrany pod složkou: Ostatní fondy. Zaměření: speciální akce pro prezidenta ČR.

Otto Bína sledoval pohledem muže na parkoviště. Ještě chvíli poté upíral oči k silnici, kde před chvílí bílý Ford zmizel.

Poměrně jasně chápal, že ho dostihla jeho minulost. Ale jaký to bude mít důsledek, nedovedl v té chvíli vůbec odhadnout.

**KDE: paluba Airbus A320 British Airways letícího z
Lanzarote do Prahy**
KDY: konec května, 14 dní po jejich setkání

Seděli vedle sebe v zadní části letadla na sedadlech 30 D a E do uličky. V ekonomické třídě není moc místa na nohy, ale když nejste žádný kolohnát, tak vám těch 74 cm bohatě stačí.

Už na letišti Bína informoval svůj doprovod, že jako společník nestojí za nic, protože v letadle prostě usne.

Ale major asi stejně nepočítal, že si navzájem během letu budou sdělovat své veselé historky z dětství.

„Kdyby mi padala hlava, nebo bych se na vás hroutil, klidně do mě strčte!“ požádal Bína Hanáka, když už seděli v Airbuse a letušky British Airways v elegantních kostýmcích a s modrými čapkami procházely uličkou a kontrolovaly zapnuté pásy pasažérů.

„Jasně.“ odvětil soustředěně jeho soused, když se mu až na potřetí podařilo zacvaknout zámek u sedadlového popruhu.

Cestující už způsobně seděli na svých místech a s předstíraným zájmem pozorovali personál letadla při názorné instruktáži postupu, co dělat při poklesu tlaku v letadle nebo jakým způsobem použít záchrannou plovací vestu.

Bína zavřel oči a pokusil se nevnímat okolní šum. Cítil, že skoro 40 metrový letecký kolos se dal do pohybu a pomalu začíná rolovat k ranveji číslo 03, která byla na Lanzarote současně jedinou přistávací i startovací dráhou. A320 zatočil a zůstal stát na startovací poloze. Před ním se táhla široká a 5600 metrů dlouhá dráha. Airbus čekal na povolení startu z nedaleké letištní věže. Čtyři hodiny letu do Londýna.

Dvouproudové motory náhle zaburácely a sedmdesátitunový obr vyrazil. Pohyb vpřed ho zatlačil do polstrovaného sedadla. Letadlo se chvělo, třásl se, jak nabíralo rychlost. Ostrý zvuk forsáže se mu zařízil do uší. Najednou drnčení přestalo, motory dál tlumeně řvaly a tlačily Airbus vzhůru k modrému nebi. Dole pod nimi zůstal osamocený ostrov.

Otto se nikdy nepokládal za chladnokrevného zabijáka. I když právě rozvaha, vnitřní klid a schopnost promýšlet situace dopředu, bylo to, co ho činilo naprostým profesionálem a odlišovalo od primitivních vrahů.

Jeho životní školou byla doba strávená během jugoslávského konfliktu. To byla jeho univerzita života. Excelentní ostřelovač. Hodiny bez hnutí, zamaskovaný ve křoví, na stromě či ve skalní průrvě. Kolikrát vystřelil a trefil, to nepočítal. Pak Kosovo, setkání s brutalitou albánské mafie. Naučil se komunikovat, vyjednávat, organizovat. Vždy byl pečlivý. Od dětství ho bavily šachy. Stejně jako při této královské hře i on promýšlel své tahy dopředu. Mít záložní plán, raději dva nebo i tři. Únikové cesty. Krytá záda. A anonymitu.

Nikdo z jeho okolí o jeho profesi nic nevěděl. Nikdy. Peněz měl dostatek, rodinu žádnou. Úspěšný rentiér, který dodržoval dopravní předpisy. Nepamatoval si, že by někdy platil pokutu za špatné parkování. Cestoval po Evropě, jednou za rok na vánoce do Čech. Z nostalgie. Poslední zakázku měl před dvěma lety v Rusku. Byl rozhodnut, že bude opravdu poslední.

To Španělsko mu tenkrát doporučil jeho kamarád, majitel bezpečnostní agentury Jiří Kubínek. On byl ostatně i prostředníkem v Mrázkově zakázce. Kdo byl skutečným objednavatelem likvidace kmotra, o to se Bína nestaral. Dostal zapláceno a to bylo hlavní.

Ještě tu noc po střelbě ho Kubínek odvezl z Durychovy ulice na pražské Lhotce na Slovensko, do Tater. Na předem zajištěnou akci s Horskou záchrannou službou a ztrátou paměti po fingovaném úrazu ve Starém Smokovci byl dodnes náležitě hrdý.

Z popradské nemocnice ho pouštěli na revers. V Praze se zdržel sotva týden. Ve Španělsku měl od Jirky kontakt na jednu srbskou rodinu. Tam ho taky asi za měsíc dostihla zpráva, že Kubínka někdo zastřelil. Pak za nejasných okolností zemřel další Jirkův známý, bývalý důstojník BIS. Vypadalo to, jako kdyby někdo „čistil“ prostředí kolem Mrázka. Pro mnohé tehdejší politiky to byla zcela zásadní otázka: Kam zmizel tzv. Mrázkův archiv? A je tam i něco o mě?

O kmotru Mrázkovi se vědělo, že sbírá kompromitující materiály téměř na všechny, které by mohl někdy potřebovat. Na vysoce postavené politiky, lidi z umělecké branže či z podsvětí. Kam se ten archiv ztratil, se dodnes neví.

Otto se několikrát stěhoval, až skončil v rodinném penzionu u vyhlídky Las Rositas 3 km jižně od Mirador del Rio. S rodinou se spřátelil, platil pravidelně, stravoval se tam, o ceně nesmlouval. Vážili si ho. S jejich starší dcerou Marianne se sblížil i důvěrněji. Občas za ním přišla do jeho apartmánu a zůstala do rána. Jeden na druhého si nedělal žádné nároky, jen jim bylo spolu hezky.

Když se předloni vracel z Ruska, zařikal se, že je to naposled. Nepotřeboval peníze, měl jich dostatek. Na různých účtech, část ve zlatě v Credit Suisse, akcie, podíly v Rio Tinto Diamonds, ale i Barrick Gold Corporation.

Připadalo mu to docela vtipné, protože nikdy nenesl žádný zlatý řetízek, ani prsten s drahým kamenem.

Co ho čekalo v Praze, nevěděl. Ale byl si jist, že se to už brzy dozví. Že to bude nejspíš politická zakázka, na to by dal krk.

V uličce mezi sedadly zarachotil servírovací vozík. Airbus spokojeně vrátil v letové hladině jedenácti tisíc metrů. Major Hanák sedící na vedlejším sedadle měl mírně zakloněnou hlavu, zavřené oči a pootevřená ústa. Bínu napadlo, že kdyby měl na čele černou fixkou namalovanou velkou tečku, vypadal by dočista jako mrtvola...

KDE: Autosalon Frankfurt nad Mohanem, Německo

KDY: 14. září toho roku

Ve výstavní hale číslo 3 Frankfurtského Autosalonu bylo rušno. Svoji úvodní řeč právě dokončil Bernhard Maier, šéf Škody koncernu Volkswagen. V přátelském gestu zval novináře a televizní štáb ZDF na pódium, přímo mezi dvojici vozů *Škoda Karoq*. Oficiální část evropské premiéry nové škodovácké SUV právě skončila a mladé, pohledné hostesky v bílých šatičkách začaly přihlížejícím roznášet skleničky sektu.

Trochu stranou stál drobnější, černovlasý muž asketické tváře, v perfektně padnoucím kvalitním obleku. Zvědavě pozoroval dění kolem sebe a s drobnou úklonou hlavy přijal od hostesky skleničku perlivého sektu.

„To si chceš koupit nové auto?“ ozval se hlas za ním.

Muž sebou neznatelně cukl a pootočil hlavu. Za ním stál hřmotný chlapík v brýlích, s kulatou hlavou téměř bez krku. Vypadalo to, že se jeho ramena nevejdou do žádného saka ani nadměrné velikosti.

„No nazdar, Radku! Kde se tady bereš?“

„Měl jsem tu nějaké jednání, tak jsem se stavil,“ odpověděl místo pozdravu hromotluk.

„Snad nechceš nakonec koupit Výstaviště Messe Frankfurt? Rozšiřuješ portfolio?“ zeptal se drobný muž a ukázal jedné z hostesek prázdnou sklenici.

„Neblázni Marku, Messe je nadhodnocený kanibal, co požívá sám sebe. Bez státních subvencí by vypadal jak nákladové nádraží Žižkov!“

„Tak to zase brzdi! Žižkov bude snášet zlatá vejce, to uvidíš!“ ohradil se dotčeně menší muž.

Oba se otočili zády k pódiu, kde cvakaly spouště fotoaparátů a novináři zvědavě nahlíželi do otevřených dveří vystavovaných vozů *Karoq*. Pomalým, nikam nespěchajícím krokem procházeli prostornou uličkou kolem ostatních modelů automobilky Volkswagen.

„Nezůstáváš ve městě? Rád bych s tebou něco probral,“ podíval se ten menší nahoru na ramenatého chasníka.

„Sorry, mám toho moc, ještě dnes se vracím do Prahy. O co jde?“

„Napadlo mi to tam u té Škodovky. Sehnalova SPGroup teď tlačí Vráťu Kulhánka coby kandidáta na prezidenta. Co tomu říkáš? Nerad bych, aby na Hradě skončil někdo, kdo bude dělat zase problémy! Víš jak to myslím?“

„Hele, to máš pravdu, to musíme probrat. Zavolej mi, až budeš mít volněji, určitě se sejdeme!“ odpověděl tlouštík.

Jak tam vedle sebe stáli uprostřed proudícího davu návštěvníků, vypadali jako Laurel a Hardy z dávné filmové grotesky. Jenže tihle muži tak dobrosrdeční, jako ti dva popletové, rozhodně nebyli.

KDO JE KDO

Marek Češpiva, miliardář, zakládající člen Investiční skupiny *Pentium*, která se specializuje na dlouhodobé investice zejména ve zdravotnictví, finančních službách, maloobchodu, realitách, médiích a výrobě. Přáteli nazývaný „Pivák“. Oblíbená značka automobilu: *Maserati GranCabrio*

Radomil Veet, realitní magnát, patří k nejbohatším Čechům. Po rozvodu žije v ústraní střídavě v Anglii a Česku. Mezi konkurencí

nazývaný „Žralok nebo Žoky“. Milovník dobrého jídla, vína a hromadění majetku. Dlouhodobě udržovaná váha 120kg. Oblíbená značka automobilu: Range Rover

**KDE: CottoCrudo restaurant, Hotel Four Seasons,
Praha**
KDY: o týden později

Ta dvojice mohla z dálky vypadat poněkud bizarně. Drobná postava askety vedle vypaseného hromotluka. Jenže, kdo je znal, věděl, že oba patří k nejbohatším Čechům. S neveřejným, ale značným zákulisním vlivem. Ostatně, to byl základní předpoklad pro jejich miliardový byznys.

Marek Češpiva spolu s Radkem Veetem vstoupili do recepční haly Hotelu Four Seasons a rovnou zamířili k restauraci CottoCrudo. kde měli rezervaci v Lounge. S číšníkem prošli kolem baru do zadní části, ve které bylo v tuto dobu jen pár hostů. Vysoké, polstrované kožené boxy zajišťovaly dostatek soukromí a dekorativní světla z Preciosy ozařovaly prostor nevtíravým světlem.

„Děkujeme. Počkáme ještě na kolegu.“ obrátil se menší z mužů na číšníka, který před ně položil menu v luxusních kožených deskách.

„Zůstanu tady na kraji,“ soukal se obtížně za stolek poněkud objemný realitní magnát.

Drobný Češpiva takový problém neměl.

„Myslel jsem, že pokecáme jen my dva. Koho si ještě přizval? Znáš?“ zajímal se řimbaba.

„Nevím, jestli osobně, ale nejspíš ho znáš. Co si dáš?“ zeptal se spolusedící, který si pátravě prohlížel jídelní lístek.

Radomil Veet viditelně ožil. Prstem si popostrčil brýle na nose, zatímco studoval nabídku.

„Tak já mám jasno! Lososový tartar s artyčokovým salátem a miso omáčkou!“ spokojeně si mlaskl.

„No, já zůstanu taky u moře. Pečená chobotnice s fazolovým pyré. Tu jsem si chtěl dát už minule. A k pití?“ obrátil se Češpiva na Veeta, o kterém bylo všeobecně známo, že je nejenom milovník, ale i velký znalec vína.

„Jacques Prieur Montrachet, ročník 2008!“ vystřelil pohotově miliardář a zároveň sklapl kožené desky denního menu.

Zpoza rohu se vynořil číšník, kterého doprovázel ramenatý, asi padesátiletý muž. Byl vyšší, sportovní postavy, s tváří zarostlou prošedivělým strništěm vousů. Na hlavě bohatá kšticе vlasů a chladné oči pod výrazným obočím. Vypadal spíš jako řezník, než jako bývalý házenkář. Zastavil se u obou mužů a pozdravil. Číšník se otočil a tiše zmizel za proskleným rohem.

„Můžu vás představit?“ Marek Češpiva se krátce podíval z jednoho na druhého.

„Pan Martin Nejedla z Hradu, pan Radomil Veet z byznysu. Prosím pánové!“

Oba si krátce stiskli ruce. Na rozdíl od hromotluka mu drobný muž, příteli familiárně nazývaný Pivák, ruku k pozdravu nenabídl. Ledabye ukázal na volnou koženou klubovku.

„Myslím, že pro nadcházející prezidentské volby je více než vhodné mít někoho na Hradě. Někoho, kdo ví, jakou strategii tam zvolí. Jak toho chtějí dosáhnout. S čím počítat. Nebo na co reagovat.“ dokončil větu Češpiva.

Radek, řečený „Žoky“ pokyvoval hlavou a pozoroval prezidentova oddaného poradce přes skla svých brýlí.

„Zeptám se přímo pane Nejedla, proč jste se rozhodl hodit prezidenta přes palubu?“

Martin Nejedla se nadechl k odpovědi, ale nedokončil ji. U stolu se vynořil sommelier s lahví Montrachetu Grand Cru, kterou držel v bílých rukavicích.

Sommelier z restaurace CottoCrudo s lehkým úklonem představil značku přineseného vína, ukázal mužům za stolem etiketu, decentně otevřel světle zelenou láhev a nabídl vzorek k ochutnávce. Dával pozor, aby se láhev nedotkla okraje sklenice. Realitní magnát Veet, zvaný „Žoky“, uchopil skleničku, lehce s ní zakroužil, přičichl k ní, proti světlu zkontroloval jiskru a pak se opatrně napil. Několikrát víno převalil na jazyku a se spokojeným kývnutím položil prázdnou sklenici zpět na stůl.

Celý obřad degustace probíhal beze slov. Trojice mužů počkala, až jim sommelier naplní skleničky, láhev položí opatrně na prostřený stůl a vzdálí se.

Veet pozvedl sklenici, podíval se kolegům do očí a lehce pokynul hlavou.

„Takže pánové *Cheers!*“ znovu se podíval přes obroučky brýlí.

„Zeptám se tedy ještě jednou, pane Nejedla, proč jste se rozhodl hodit prezidenta přes palubu?“

Jeden z nejbližších poradců prezidenta sklopil na vteřinu oči, jakoby hledal vhodnou odpověď. Pak přelétl rychle zrakem po obou mužích.

„Dobrá! Vyhodnotil jsem současnou situaci i předpokládaný výsledek prezidentských voleb následně. Mám za to, že prezident již příští období neobhájí a tak bych rád vsadil na jiného koně!“ podíval se jim zpříma do očí.

„Tomu rozumíme, ale co nám chcete nabídnout a co za to budete požadovat?“ do rozmluvy vstoupil zatím mlčící Češpiva.

Otázka Nejedlu nezaskočila, naopak to vypadalo, že tuhle část si doma nacvičoval i před zrcadlem. Nějaký marketingový poradce pro komunikaci by musel být spokojený.

„Situace v Kanceláři prezidenta není tak ideální, jak to vypadá navenek. Probíhá tam docela drsný boj o osobní moc. Každý proti všem! Cíl je jasný, zavděčit se, získat prezidentovu přízeň. Nebo si svůj vliv pojistit tím, že ho budete držet v šachu...“

„Prezidenta někdo vydírá?“ hromotluk z realit zdvihl udiveně obočí.

„Ne, tak bych to neřekl. Spíš ho nutí nechat se ovlivňovat týmem blbců, řekl bych.“

„No, hezky mluvíte o svých přátelích,“ přidal se Češpiva.

„Nejsou to přátelé, je to byznys o moc! A ta přináší peníze! S Mlynářem bych nešel ani na pivo! Je to primitiv!“ ohradil se prezidentův poradce.

„Dobrá, pojďme k původní otázce. Co nabízíte a co požadujete?“ vrátil do rozhovoru hlavní téma Marek Češpiva.

Muži čekali, až jim číšník doleje sklenice. Když zase zůstali sami u stolku, pokračovali v rozhovoru.

„Co nabízím? Exkluzivní informace z prezidentova okolí, z jeho případné kampaně. Mám k dispozici rozlehlou kanceláři v blízkosti jeho pracovny, takže mi nic neunikne. Víím o všem podstatném. A Miloš mě bere i na důležitá zahraniční jednání, často dokonce namísto šéfa zahraničního odboru. Mohu vaše lidi dát na seznam podnikatelů, co jedou s prezidentem.“

„Oukej. A co požadujete?“ zeptal se Žoky.

„Co chci?“ zopakoval Nejedla otázku, jakoby ji slyšel poprvé.

„Zachovat svůj vliv na ruské teritorium i poté, co prezident padne! Mám tam dost silnou pozici. A Putin tam přežije ještě minimálně dalších deset let! A to se třeba vašemu kandidátovi může hodit, ne?“ zakončil svůj proslov otázkou prezidentův poradce.

„Našeho kandidáta?“ tentokrát se podivil Češpiva.

„Jasně! Musíte přece někoho podpořit, nebo někoho najít, kdo vyhraje! Kdo bude prosazovat vaše zájmy, váš byznys. Jinak jste ze hry, pánové! Nejlépe někoho, koho do prezidentské volby dostanou přímo senátoři! Bez sbírání podpisů! Těch deset jejich hlasů seženete! Nebo si je přinejhorším koupíte!“

Radomil Veet se s Markem Češpivou na sebe pođivali. Ten pohled trval sotva jednu, dvě vteřiny.

„Nevím, jaké informace o prezidentovi by za to stály. Ty podstatné jsou na webových stránkách Hradu,“ namítl Veet.

„Ale já myslím ty, kterými Mlynář drží prezidenta v šachu!“ naklonil se přes stůl a tiše dodal Martin Nejedla.

KDO JE KDO

Martin Nejedla, podnikatel a dodavatel leteckých paliv, v minulosti obchodník se zaměřením na ruské trhy. Politicky se angažoval ve stranách s nevýrazným společenským vlivem. V roce 2014 se stal externím poradcem prezidenta. Protože oficiálně nezastává žádnou funkci, nepotřebuje bezpečnostní prověrku. Poněkud tajemná osoba, o které se neví, co a kdy studoval, v jakých oborech podnikal, ani u jaké firmy působil v Rusku. Jeho roli na pražském Hradě považují britské a americké tajné služby za současné největší riziko právě z hlediska šíření ruského vlivu na území ČR.

KDE: Apartmán pro hosty, Pražský hrad
KDY: 10. květen, 2 měsíce po ohlášení prezidentovy
kandidatury

Prezident seděl v koženém křesle s mírně nakloněnou hlavou. Pohled mu klouzal z Miroslava Žlouta, který se opíral o topení u okna na popelník na nedalekém konferenčním stolku. Vypadalo to, že o něčem přemýšlí. Přes zavřené okno prezidentské části Hradu sem tiše doléhal šum turistů z III. nádvoří.

Skoro obřadně si potáhl z cigarety a krátkým klepnutím ukazováčku nechal spadnout popel do mohutného, skleněného popelníku.

„Neviděl tě nikdo?“ zeptal se svého bývalého poradce.

„Přijel jsem „s *prádlem*“, neboj se. Tak jako vždycky!“ odpověděl Žlout.

Výraz „*prádlo*“ znamenal, že prezidentův host přijel speciální dodávkou s označením Kladenské prádelny, která zajížděla do podzemní garáže Hradu v pracovní části. Jedním ze tří výtahů se dostal na konec Jižního křídla Nového královského paláce, kde se prezidentský apartmán pro hosty nacházel. Magnetickou kartu, která umožňovala výtah použít, mohl poskytnout pouze prezident osobně. Zaměstnanci Kanceláře prezidenta o tom, kdo ji má, nevěděli.

A nevěděl to ani samotný prezidentův kancléř, a to i přesto, že tato informace nespádala do režimu tajné, na které, jak bylo obecně známo, kancléř Mlynář prověrku neměl.

Odulá hlava státu si zapálila další cigaretu.

„Víš, inteligentní člověk se pozná podle toho, že si uvědomuje, že i ten nejlépe promyšlený a připravený plán nemusí vyjít!“ krátce se podíval k oknu a znovu se zaposlouchal do svého hlasu.

„Ostatně to predikuje jeden z Murphyho zákonů. Pravděpodobnost, že se stane něco vysoce nepravděpodobného, je vždy vyšší než nám ukazují statistické výpočty...“

„A ty si myslíš, že se něco nepravděpodobného přihodí?“ zeptal se šedovlasý muž od okna a několika kroky přešel místnost směrem ke koženému křeslu. Čekal.

Prezident pokynul rukou s cigaretou.

„Jsem prognostik, ne? Nedáš si trochu slivovice? Ne? Jak chceš. Tak si sedni a začni.“ blahosklonně dodala hlava státu.

„Miloši, byl to tvůj nápad. Sakra dobrý nápad, řekl bych. Já tu jsem jen od toho, abych to všechno zajistil. A ty víš, že se na mě můžeš ve všem spolehnout. Ve všem!“

„Mirdo, to vím. A mrzí mne, že to musíme dělat tak neveřejně!“

„Ale ono se to přece jinak dělat nedá, neblázní!“

„Prezident neblázní...“ napůl dotčeně odpověděl nejvyšší muž ve státě.

Miroslav Žlut, politický lobbista, bývalý funkcionář SSM a nyní i utajovaný nejlepší prezidentův přítel, vzal ze stolku papírové desky a rozevřel je na kolenou. Přes brýle se podíval na text a pak i na prezidenta.

„Ještě než začnu, chci se zeptat na toho Kájínka. Myslím, že to je dobrý tah. Pro tvoji popularitu. A to se počítá!“ ubezpečil ho bývalý poradce.

„Tiskové prohlášení vydáme zítra před odletem do Číny. Aspoň se ten novinářskej pól bude mít na co těšit! Uvidíš, že tam ti písmáci budou vartovat týden dopředu. Jsou to idioti!“ pronesl své tradiční mínění o novinářích prezident. Nic překvapivého.

„Tak co tam máš? Pusť se do toho...“ pokračoval a upil z ručně broušené likérky sklárny Moser.

Žlut pokýval hlavou, znovu se zadíval do desek na svých kolenou a zeptal se:

„Kdo všechno o tom bude vědět?“ podvědomě ztišil hlas.

„My dva a tajemník Hliněný. Ten jenom něco.“

„Finanční zajištění. Kolik je k dispozici?“

„Na tajných fondech řádově 200 miliónů. Ale snad tam něco zbyde, ne?“

„Kdo o nich ví? O fondech?“

„Jenom Martin Nejedla, ten to sháněl od Rusů, od Kazachů, z Kyrgyzstánu. A z Číny, pochopitelně. Tam to patří ke kultuře obchodování...“

„Víš o tom něco mluvčí?“

„Ten blb? Za koho mě máš?“ dotčeně se ohradil prezident a znovu se napil slivovice.

„Zeptat se Miloši musím. A Mlynář?“

„Idiot, který nemá prověrku? Ale jdi!“

„Ty si ho tady držíš!“

„Protože musím! To přece víš!“

„Promiň, беру zpět! Nemůžou ti dva něco zjistit?“

„Milý příteli, vždyť ti povídám, že to jsou idioti!“ povýšeně se ušklíbl prezident.

„Jenže právě idioti do toho mohou začít šťourat. A podělat to!“ dodal s očima upřenýma do papíru Žlut.

„Podívej se, já si své druhé zvolení posrat nenechám! Za žádných okolností Mirku, za žádných okolností!“

Prezidentova masitá tvář zbrunátněla, ale nebylo jasné, jestli z jeho posledních slov, nebo z další prázdné láhve archivní slivovice.

CZ PRESS: *Miloš Seaman 10. března oficiálně oznámil, že bude opět kandidovat na prezidenta České republiky. Kromě jiného řekl, že se nezúčastní televizních ani rozhlasových debat a že nebude útočit na protikandidáty. Jak se ukazuje, tento veřejný příslib nezahrnuje slovní výpady jeho mluvčího Jiřího Kolářka. Díky své stávající funkci se nemusí prezident ucházet o podporu médií a proto ani nemusí chodit do žádných debat s protikandidáty.*

Žlutout vstal, odložil zavřené desky na stůl a protáhl se.

„Finanční i technické zázemí máme, teď ještě toho chlápka.“ dodal a podíval se na prezidenta.

„A máš ho?“

„Do čtrnácti dnů bych ti ho mohl naservírovat...“

KDO JE KDO

Miloš Seaman: *český prezident, politik, ekonom, dlouholetý předseda levicové strany SOCDEM. Má velmi dobrou paměť, osobní projevy pronáší většinou spatra. Je zastáncem nezdravého životního stylu. Názory na něj výrazně rozdělují českou společnost. Svým protivníkům neodpouští. I po letech se projevuje jeho pomstychtivost. Není schopen sebereflexe, lež pokládá za legitimní, pokud poslouží jeho vlastním cílům. Mezi politiky i novináři se mu přezdívá „Mlha“.*

Miroslav Žlout: *politický lobbista, bývalý funkcionář SSM a poslanec KSČ, od 90. let vlivná postava SOCDEM. Působil jako vedoucí poradců Miloše Seamana. Jeho jméno figuruje v celé řadě politických skandálů, které pomáhal připravovat. Soudně mu nebylo nic dokázáno. Po posledních prezidentských volbách přesvědčil prezidenta, že bude vhodné na veřejnosti vzbudit dojem, že jejich vzájemný přátelský vztah skončil. Tajně se s ním však schází dál jako osobní přítel a nejbližší důvěrník. Má přezdívku „Šlofik“.*

CZ PRESS: *11. května 2017 Kancelář prezidenta republiky oznámila, že Jiří Kajínek dostane ve druhé polovině května milost, která je připravena a prezident ji podepíše po svém návratu z Číny.*

KDE: Letiště Václava Havla, Praha

KDY: konec května, někdy dopoledne

V Praze bylo vedro k zalknutí. Teploty se přehouply přes třicítku a tak nebylo divu, že majoru Hanákovi stékaly po zádech krůpěje potu. Pasažéři British Airways z Londýna ukázali pasy a prošli východem pro EU/UK Citizens v budově Terminálu 1.

Otto Bína šel dva kroky za svým spolucestujícím a tak viděl zvětšující se propocenou skvrnu na jeho košili. Procházeli koridorem vymezeným kovovými stojany s textilními pásy. Poslední průchod v bílé stěně a pak už stáli ve veřejném prostoru haly.

Za páskou postávali různí lidé, někteří z nich s cedulkami se jmény. Hanák se rozhlédl a pak krátce zamával na mladého muže s papírem, na kterém bylo červeně napsáno Mr. Frost.

„Pojďte, čekají na nás.“

„To jsem nevěděl, že se jmenujete Frost!“ divil se naoko Bína.

„Nechte toho! Nemusí znát každý naše skutečná jména!“ poučil ho major Speciální služby.

Přešli na parkoviště, řidič jim mlčky otevřel zavazadlový prostor bílého Superbu a pomohl se zavazadly. Pak si sedl za volant. Oba se nasoukali na zadní sedadla, každý z jedné strany.

Nemluvili. Klimatizace běžela naplno. Octavia se Na Dědině napojila na Evropskou ulici. Řidič, tmavovlasý mládenec, věk kolem třiceti let, jel ostře, ale žádná divočina.

Major nepřítomně koukal z okna. Od těch pár slov pronesených v hale Terminálu nepromluvil. Otto měl dokonce pocit, jestli cestou z letiště neusnul.

KDE: konspirační vila v Dejvicích, Praha

KDY: konec května, o něco později

Řidič bílého Superbu vjel do otevřené brány. Člověk nemusel být génius, aby poznal, že ten chlápek to místo znal. Opatrně zabočil doleva, zastavil a začal couvat do otevřených vrat garáže. Pomalu. Auto zastavilo. Plechová, hydraulická vrata se pomalu začala zavírat.

„Jsme na místě!“ řekl s otočenou hlavou. Nevšimal si jich. Tak, jako oni si nevšimali jeho.

Otto Bína si byl jist, že tenhle chlápek by je za hodinu nedokázal ani popsat. Vystoupili a z otevřeného kufru si vyndali svoje zavazadla. Víko Superbu se pomalu automaticky zavřelo.

„Tak dem,“ řekl Hanák a otevřel postranní dveře garáže. Svůj kufřík držel v ruce.

„Říkal jsem, že dem!“ podíval se na Bínu, který pozoroval, jak se vrata garáže znovu otvírají a Superb vyjíždí!

„Ježíš, nestůjte tam a pojdte! Čekají nás!“ důrazně se na něj obrátil major.

Stoupali po bílém schodišti.

Dal bych si sprchu a dvě deci červeného, pomyslel si Bína, když následoval Hanáka.

Schodiště bylo prostorné, ale krátké a končilo podestou s šedivou mozaikovou dlažbou. Bílé, prvorepublikové dveře se otevřely. V nich stál pomenší, prošedivělý muž. Usmíval se.

Vypadal jako spokojený německý důchodce. Přesně ten typ, co Bína často potkával na Lanzarote.

Šedivec proti němu natáhl dlaň. Úsměv byl marketingově precizní, nic servilního. Jenže tohle Otto znal. Na tebe si budu muset dát pozor, prolétlo mu výstražně hlavou.

„Miroslav Žlout, těší mne! Už jsem se vás nemohl dočkat.“
Neodpověděl. Nabízenou ruku neodmítl. Stisk byl krátký a silný. Žádné praskání kostí. Hostitel trochu ustoupil a všichni tři vstoupili do pokoje.

Místnost byla prostorná s vysokým, děleným oknem, který umožňoval výhled do zahrady. Moc z ní vidět nebylo. Ve výhledu stínil vzrostlý strom. Kdybych měl zálusk na obyvatele vily, určitě bych ho použil, napadlo Ottu Bínu s pohledem na zelené listoví. Profesionální deformace. Otočil hlavu.

„Ty kufry si nechte zatím tady,“ ukázal na místo u dveří hostitel. „Pan major nás stejně brzy opustí, vid’ Bohouši?“

Bylo to spíš doporučení než otázka. Hanák pochopil.

„No jasně! Stejně jsem utahanej jak kotě, pojedu. Pana Bínu jsem předal v pořádku. Až se dá do kupy, dejte vědět, probereme naše záležitosti.“

Bínovi neušel krátký, podmračený pohled, který Žlout vyslal k majorovi. Rozloučili se. Teď byli oba muži v místnosti sami. Když nebudeme počítat nějaké odposlouchávací zařízení, proletělo Bínovi hlavou.

Na to, že se jednalo nejspíš o konspirační vilu některého silového ministerstva, byla místnost vybavena celkem vkusně. Masivní, starožitný nábytek, sedačky, prosklený secesní příborník s příručním barem. Na stěně obraz s vyřezávaným rámem. Trochu kýčovitý pohled na panorama Prahy.

Za Hanákem zaklaply dveře. Slyšeli jeho kroky po schodišti a pak zvuk zavření masivní venkovní brány. Řidič Superbu určitě ještě čekal na plnění dalších úkolů.

„Tak to bychom měli,“ zamnul si ruce šedivec.

„Nebudu to protahovat, vím, že jste určitě unavenej, takže navrhuju: dnes máte připravený pokoj v podkroví... dejte si sprchu a natáhněte se! Kolik vám stačí? Dvě hodinky? Tři? Fajn! Za tři hodiny vás čekám tady, nechám dovézt nějaké jídlo! Nejste vegan, ne? To je dobře! Takže něco španělského, sušená šunka Jamón z bílých vepřů, salám Chorizo, nějaké sýry, olivy a víno. Červené, předpokládám? Budeme mít čas všechno důkladně probrat. Nikdo jiný tady nebude. Jen vy a já. To stačí! A zítra vás přesuneme do hotelu Don Giovanni. Ale vše podstatné se dozvíte dnes a tady!“ dodal s důrazem na poslední slovo Miroslav Žlout, šedá eminence prezidenta.

Jenže to Otto Bína v tu chvíli ještě jistě nevěděl. Tušil to, to ano! Zatím jen poznával hlavní figurky velké pražské šachové partie. Nebo možná rulety! A snažil se odhadnout jejich strategii.

„Tak jo... za tři hodiny tady!“ odpověděl, vzal do ruky svůj kufr a vyšel ze dveří, aniž by se ohlédl.

KDE: konspirační vila, Dejvice, Praha

KDY: konec května, o tři hodiny později

Přestože žádná papírová nebo digitalizovaná složka s jeho jménem se u Útvaru bezpečnostních složek Policie České republiky (PČR) nevyskytovala, jedny takové s nápisem Otto Bína držel v ruce bývalý vlivný politický lobbista a v současnosti nejlepší, byť utajovaný přítel prezidenta, Miroslav Žlout. A to i v okamžiku, kdy po zaklepaní do místnosti vstoupil muž z podkroví.

I když ten pomenší, usměvavý muž se šedivou kšticí, působil rozšafně, mnoho skutečných přátel neměl. Skoro by se dalo říci, že opravdové, důvěrné přátelství bylo jen mezi ním a prezidentem. Ten vztah trval už od počátku tehdy ještě premiérový kariéry. Žlout byl nejenom vedoucí jeho poradců, ale i nadšený obdivovatel. Tam někde je třeba hledat počátek jejich osobitého vztahu. A byl to vlastně současný prezident, který vymyslel i jeho tehdejší kuloárovou přezdívku.

Když Bína vstoupil do přijímací místnosti v prvním patře, Žlout, přezdívaný „Šlofik“ položil jeho složku na stůl s jídlem a nápoji tak, aby bylo vidět jméno. Opět nasadil tradiční úsměv spokojeného německého turistu z Kanárských ostrovů.

„Tak odpočatý? Prospal jste se trochu? Hlad jako vlk?“ nasadil předstíraně bezstarostný tón.

„Jo, děkuji,“ odpověděl Bína s pohledem na kancelářské desky se svým jménem. „Nějaké zajímavé čtení?“ dodal kousavě.

„Ale né... tedy vlastně jo! To víte, je důležité znát člověka, kterému chcete svěřit tak delikátní úkol. A vaši profesi v Yellow Pages či na LinkedIn nenajdete. Takže mám svůj vlastní, soukromý archiv!“

„A z něho jsou i ty fotky, co mi ukázal na Lanzarote kolega Hanák, předpokládám!“

„Předpokládáte správně, a je tam toho víc. I kopie zprávy z Popradské nemocnice o vaší, proč to neříct – údajné amnézii! A Bohouš není kolega, nejsem v tajných službách!“ ohradil se Žlout.

„Ale vypadá to tak. Jednáte jako jeho nadřízený!“ podivil se Otto, zatímco si na talířek nakládal jednotlivé pochutiny ze stolu.

„Přirozená autorita,“ přidal se k němu bývalý lobbista. „Červené El Meson Rioja, dáte si se mnou?“

„Jo, nepohrdnu.“

„Jak jsem řekl, jednak autorita,“ pokračoval Žlout, zatímco naléval tmavě jiskrné Tempranillo do dvou sklenic, „A pak jen vyřizují přání Vrchního velitele ozbrojených sil!“

„Prezidenta?“ zeptal se celkem zbytečně Bína.

„Prezidenta!“ přitakal jeho protějšek a zároveň pozvedl číši s vínem.

„Připijeme si? Na naši spolupráci a zdárné zakončení celé akce!“

Otto Bína položil na stůl talíř s delikatesy a pravou rukou uchopil naplněnou sklenici.

„No, uvidíme...“ dodal opatrně.

Pozdě večer toho dne ležel Otto Bína na posteli s rukama za hlavou v podkroví konspirační vily, díval se upřeně do nízkého, zkoseného stropu a přehrával si znovu všechny důležité okamžiky toho odpoledne.

Miroslav Žlout, pravá ruka prezidenta sice vypadal na první pohled jako bodrý německý turista, ale při osobním jednání s ním Bína zjistil, že to je mylný dojem. Ten chlápek byl pěkně tvrdšas! Jeho široký úsměv byly jen mimikry, co měly zakrýt jeho

skutečnou povahu. Nechtěl bych stát proti němu, prolétlo Ottovi hlavou.

Celý odpolední rozhovor se nesl v profesionální atmosféře. Když jeden či druhý si potřebovali něco ověřit, zeptali se. A dostali odpověď. Žádné kličkování nebo mlžení. Oba byli ve svém oboru špičky, profíci. A tak taky přistupovali k tomu druhému.

Jaká tedy byla ta nabídka „kterou nelze odmítnout“? V pověření prezidenta měl Otto Bína zajistit odstranění kandidáta, který by nejvíc ohrožoval jeho opětovné zvolení do nejvyššího úřadu země.

Všemi dostupnými prostředky, jak zdůraznil Miroslav Žlout prezidentovo přání. Přeloženo do strohé češtiny: prezident si objednal vraždu! Nic víc, nic míň. I když se v hovoru objevila slova jako zakázka, účelná likvidace, ukončení kandidatury či realizace objednávky, vše to byla pouze jiná slova pro vraždu. Pro smrt kandidáta, který by mohl ohrožovat prezidenta Miloše Seamana.

Otto Bína objednávku něčí smrti nebral emocionálně. Byla to práce. Finančně velmi dobře placená práce vzhledem k povaze celé zakázky. A její pochopitelné následné medializaci. To, že po atentátu nastane doslova hon na jeho osobu, předpokládal. Ale i když v této chvíli ještě nevěděl, kdo bude obětí a kdy k likvidaci vybrané osoby dojde, nezdálo se mu nemožné, celou zakázku úspěšně splnit a beze stopy zmizet. S podporou a materiálovým zabezpečením od Žlouta, s jeho krytím, to mohlo dopadnout dobře. Atentátník nebude dopaden!

Kontrakt zněl na jeden milion euro ve dvou splátkách. Součástí toho bylo zabezpečení pražského bydlení, po dobu akce vlastní auto s českou SPZ, dvě kreditní karty s

neomezeným čerpáním na proplacení služeb, letenky, dodání zbraní a munice a dalších potřebností pro úspěšné naplnění zakázky.

Během týdne se setká s prezidentem. Jak byl informován Žlutem, bude to návštěva první a nejspíš taky poslední. Další kontakt a instrukce bude vyřizovat on sám. Otto byl taky upozorněn na prezidentův zdravotní stav, jeho návyky a bylo mu doporučeno při jejich plánovaném soukromém setkání dodržovat určité zásady.

Podle domluveného plánu se zítra přestěhuje do apartmánu hotelu Don Giovanni. Pražský pobyt využije k seznámení se zvyky kandidátů a jejich zázemím. Protože k realizaci objednávky dojde až za půl roku, vrátí se Otto za dva týdny na Lanzarote. Zpět do Prahy pak přiletí začátkem září. Na zabezpečení celé akce bude mít čtyři měsíce.

Jak mu při jejich odpoledním rozloučení řekl Žlut: Jako projev přátelství a dobré vůle mu po úspěšném ukončení volební spolupráce (jak eufemisticky nazýval atentát na kandidáta prezidentův poradce), předá jeho složku z osobního archívu se všemi materiály, které obsahuje. Žádné další kopie prý už nemá!

Za oknem podkroví bylo hvězdnaté květnové nebe. Odněkud sem doléhal vzdálený šum pražské dopravy. Otto vstal z postele a ztlumil klimatizaci. Bos přešel ke stolu pod oknem a rozsvítil malou lampičku.

Na Iněném ubrusu ležely dvě fotografie nejvážnějších prezidentských kandidátů. Alespoň podle vyjádření současné hlavy státu. Na zadní straně každé z nich byly jejich jména. Jiří Dluhoš a Michal Voráček.

Půlrok je dlouhá doba, pomyslel si Otto. To se může ještě mnohé změnit. Ani netušil, jaká to jsou prorocká slova.

**KDE: Kancelář prezidentské kampaně Michala
Voráčka u Národního divadla**
**KDY: 23. srpen, den vyhlášení termínu prezidentských
voleb**

To odpoledne seděl Michal Voráček ve své kanceláři, která sloužila jako kontaktní místo jeho prezidentské kampaně na třetím podlaží v Paláci Lažanských. Jednalo se o několik propojených místností. Z oken té vstupní jste mohli vidět Schnirchovy bronzové Trigý na nárožních pylonech Národního divadla. Další dvě kanceláře byly průchozí.

Poslední, nejmenší z nich, sloužila jako odpočinková. Tu někdy využíval Voráček, když se potřeboval na pár minut natáhnout, zavřít oči, relaxovat. Nebo promyslet urychleně některé další kroky své kampaně.

Mimo vstupní místnost byly ty ostatní situovány na Smetanovo nábřeží, takže vysoká okna novorenesanční budovy nabízela impozantní pohled na Pražský hrad, sídlo český králů, který je od roku 1918 i sídlem prezidenta republiky. Možná, že to byl důvod, proč si básník a bývalý muzikant vybral pro své kanceláře nastávající prezidentské kampaně toto místo.

Teď ale seděl v příjemně klimatizované místnosti určené pro porady a kontakt s petičními dobrovolníky. Na zapnutém LCD displeji porovnával počty sebraných podpisů pro různé kandidáty.

Zároveň si dělal poznámky zlatou mikrotužkou *Waterman* do svého pracovního diáře *Regency* z nejjemnější leštěné italské kůže. Michal měl rád neokázalý luxus a za kvalitu si byl ochotný připlatit. Samozřejmě, nebylo to tak vždy.

Ale v posledních letech bral některé věci už jako samozřejmost. Třeba to, že pravidelně každé dva měsíce mu kurýrní služba DHL doručila půltucet hedvábných košilí *Bernini* z Milána na míru.

A takových maličností bylo pochopitelně více. Ty dělaly už beztak příjemný život šedesátiletého Voráčka ještě příjemnějším.

Na české prostředí to byl bohatý muž, o tom nebylo sporu. Selfmademan, který se vypracoval. A poctivě, jak si s oblibou říkával sám pro sebe.

Nepřipouštěl si, že poměrně velká část jeho potencionálních nevoličů tento názor nesdílela.

Měl rád Rimbauda, Walta Whitmana a filmy s Michaellem Douglasem. *Základní Instinkt* viděl nejmíň čtyřikrát a *Skandální odhalení* třikrát určitě.

Jeho mobilní telefon na stole se rozezněl bzučivým vrněním. Michal odtrhnul pohled od obrazovky notebooku a přiložil mobil k uchu.

„Voráček, prosím.“

„Dobrý den pane Voráček, tady Jonáš, asistent profesora Dluhoše. Pan profesor se ptá, jestli vám může zavolat na druhý telefon? Tak do deseti minut!“ zeptal se hlas v telefonu.

„Na druhý telefon?“

„Na váš BlackBerry, vzpomínáte?“

Voráček se podíval ke stropu místnosti, jako by tam mělo být napsáno, jak má zareagovat. Naštěstí mu to došlo vzápětí.

„Jasně. Ať mi zavolá!“ palcem přešel přes symbol červeného sluchátka na dotykovém displeji telefonu.

Vstal a shýbl se pro koženou aktovku opřenou vedle stolu. Z postranní vnitřní kapsy vytáhl černý telefon BlackBerry KEYone

s aplikací *Secusmart*, přesně takový, jaký teď nově používá německá kancléřka Angela Merkelová.

Nakoukl do vedlejší místnosti. Mimo něj tu byli ještě dva mladíci. Jeden stál u robustní kopírky Canon a odebíral potištěné archy papíru a druhý něco ťukal do klávesnice stolního počítače.

„Akademik Dluhoš má volebního asistenta. Proč ho nemám já?“ zeptal se naoko vážně.

„Protože máte asistentku, Michale,“ odpověděl ten tmavovlasý od stolu. Ani se neohlédl a pokračoval dál v datlování.

**KDE: Kancelář prezidentské kampaně Michala
Voráčka u Národního divadla
KDY: den předtím, pozdě večer**

Za okny kanceláře již byla tma, ale on tomu nevěnoval pozornost. Seděl otupěle za stolem a nepřítomně zíral na počítač. Byl unavenej. Měl za sebou nabitý týden a dnes dopolední ještě mítink v Kralupech, navíc se sbíráním podpisů na petiční archy. A ty přibývaly, to bylo hlavní. Někde pomalu, někde rychleji. Jasně, bylo fajn, že se hlásili další dobrovolníci. Po kampani se jim bude muset nějak odvděčit, něco vymyslet. Určitě se s někým poradí.

Z přemýšlení ho vytrhla Monika, jeho asistentka. Úžasně pracovitá, příjemná mladá holka. Navíc chytrá. Jednou z ní bude top manažerka v nějaké velké firmě, o tom byl přesvědčen.

„Rozsvítím vám tady, sedíte tu skoro potmě.“

„Nojo, nevšiml jsem si. Nějak jsem se zamyslel...“ pomalu vstal od stolu se zářícím displejem notebooku. V místnosti svítilo jenom světlo nad kopírovacím koutem. A teď večer tu už zůstali jen sami dva.

„Vlastně šetříte náklady, neplýtváte zbytečně.“

„Vidíte, to máte pravdu! A navíc šetřím svoje peníze. To mě nenapadlo!“ dodal s úsměvem a nalil si do sklenice trochu Mattonky.

„Moc se neradujte, potřebujeme přiojednat pět nových sad pro sběrače podpisů. Hlásí se nám další,“ informovala ho Monika a podala mu nějaké papíry. „Prosím podepsat!“

Michal si z čela spustil brýle na nos. Zběžně prohlédl papír. Skládací stánky, stolky, křesílka... všechno tu bylo pečlivě rozepsáno. Cena, DPH, velkoobchodní sleva.

„Objednávka je pod tím. Tohle je jen informační rozpis. A tady je tužka...“ asistentka k němu natáhla ruku s propisovačkou.

„Vy jste anděl, Moniko.“ pochválil ji. „Vás mi seslal snad pánbůh!“

Se zalíbením si ji prohlédl. Chytrá, precizní a navíc kočka! Jak to, že jsem si toho ještě nevšiml. No jo, mládí, to je vždycky půvabné. Ozval se v něm básník.

„Já vím,“ sklopila krátce oči. Neznělo to dvakrát potěšeně.

Otočil se ke krátké kuchyňské lince s rychlovarnou konvicí, Nespressem a kartóny ovocných šťáv a naučeným pohybem připojil pod objednávku svůj podpis. Hotovo, podal Monice papíry i s tužkou a zády se opřel laminátovou desku.

„Dám to do šuplíku pro zítřejší vyřízení.“ Elegantně přešla místnost a položila objednávku do příslušného oddílu kancelářského organizéru.

„A máme to.“

Michal Voráček stál u linky. Po pracovně nabytém dni ho přepadl kratičký mikrospánek, zavřel oči.

„Je vám něco, Michale?“ probral ho starostlivý Moničin hlas.

„Promiňte, jsem grogy, nějak to na mě padlo.“ nehýbal se z místa.

„Neomlouvejte se. To co vy, by vydržel málokdo.“

Michal si smutně povzdechl. Byl rád, že se může opírat. Přepadla ho podivná slabost.

Monika přešla místnost a zhasla hlavní světlo. Kancelář potemněla, ale nastalé přitímí bylo pro unavené Michalovy oči příjemné.

„Začneme zas trošku šetřit,“ zastavila se před Michalem a plaše se usmála. Neodpověděl. Dál měl zavřené oči.

„Potřebujete si odpočinout, nic nedělejte. Nechte to na mě!

Michal jejím slovům zcela nerozuměl, nebo spíš nechtěl. Vypnul mozek, teď nechtěl na nic myslet. Monika přistoupila těsně k němu a začala mu rozepínat pásek. Pak horní knoflík na kalhotách a nakonec zip. Pomalým, ale obratným pohybem mu stáhla kalhoty přes boky směrem ke kolenům.

Stál tam odevzdaně v zešeřelé kanceláři, zavřené oči a přiškrceným hlasem opakoval:

„Ne Moniko, prosím ne... nedělejte to...“

Svezla se na kolena a její ruka zajela pod jeho slipy, vytáhla mu ho a žádostivě se k němu přisála rty.

Cítit lehký třes v nohou a křečovitě svíral kuchyňskou desku za zády.

„Ne... ne... prosím ne...“ přerývaně šeptal se zrychlujícím se dechem, který skoro přesně kopíroval pohyb Moničiných úst a její ruky. Náhle jim projela táhlá křeč, prudce se prohnul v bocích a vykřikl. V té chvíli jako by explodoval jeho zduřelý penis a začal v záškubech chrlit horké sperma...

O půl hodiny, když vylezl ze sprchy, jeho asistentka tam už nebyla. Všude bylo zhasnuto, kancelář zamčená. Pomalu se utíral jemnou bavlněnou osuškou.

„Bože, já jsem idiot! Tohle se nemělo stát!

Natáhl si slipy a přes ramena přehodil provlhlý ručník. Sedl si na kraj váleudy a nechal telefon vytočit číslo k nim domů. Musí říci, že dnes přespí v kanceláři.

Později v noci se neklidně převaloval, nemohl usnout. V myšlenkách mu naskakovaly krátké výjevy z jeho života.

Svou novou mladou ženu miloval, samozřejmě. Proto se taky po třicetiletém manželství rozvedl a vzal si ji. Nedávno měli výročí svatby. Celých pět let byl své druhé ženě věrný. A teď tohle! Ale slastné myšlenky se nedaly zaplašit. Vracely se. Přistihl se, že se ve tmě usmívá. Byla tak žádostivá. Ach bože, to se nemělo stát!

Vstal a nahý se postavil k oknu s výhledem na osvětlené Hradčany. A proč vlastně ne? Bylo mu pětadesát a udržoval si přijatelnou kondici. Nemusel se trápit v posilovně, to zařídily jeho geny. A i když se poslední dobou po jiných ženách neotáčel, neznamenalo to, že ho nezajímaly. Ty ho ostatně zajímaly vždycky. Možná, že pozdní zamilovanost vyprchala. Najednou ho přepadla nečekaná lítost, že tu Monika nezůstala přes noc! A byly to právě smyslné myšlenky, které způsobily, že se opětovně vzrušil.

Hrad zářil do letní noci. Kdyby vyhrál prezidentské volby, mohl by Monice nabídnout práci ve své hradní administrativě. Zvládla by i ředitelský post, je schopná organizátorka, umí motivovat i vést lidi. Jo, musel by to nějak vysvětlit doma, ale to by se zvládlo. Zarazil se. Jak to, že ho to předtím nenapadlo? No jistě, prezident Clinton měl svoji Moniku Lewinskou! Bylo by to stylové! On by měl tu svou. Smyslná Monika, žádoucí Monika...

Prezident je na vrcholku moci. A moc je přece největší afrodisiakum, pomyslel si Michal Voráček.

**KDE: Kancelář prezidentské kampaně Michala
Voráčka u Národního divadla**
KDY: následující den, telefonát profesora Dluhoše

Neuplynulo ani slíbených deset minut a jeho BlackBerry se rozezvučel.

Budu muset změnit to zvonění, pomyslel si Michal za zvuků Müllerovy písničky *“Štěstí je krásná věc”*. Na jeho šifrovaném telefonu si objevilo jméno JIRI DLUHOS a políčko „slide to answer“.

Přešel spěšně až do zadní místnosti, kde za sebou zavřel dveře. Teď měl dokonalé soukromí.

„Michal Voráček... dobrý den pane profesore,“ posadil se do polstrovaného křesla, které stálo mezi oknem a jednoduchým lůžkem.

„Dluhoš, dobrý den! Omlouvám se, že vám takhle volám,“ ozvalo se z telefonu.

„V pořádku, asi máte důvod.“

„To mám... jasně... jasně.“ profesor trošku znejistěl.

„Tak do toho pane profesore, jsme přece na stejné lodi,“ snažil se odlehčit rozhovor Michal.

„No právě, no právě!“ Na druhém konci se ozvalo ticho. Pak zakašlání.

„Asi si položíte otázku, proč vám volám pane Voráčku, a ještě tímto způsobem.“

„Poslouchám vás,“ odpověděl mladší ze dvou prezidentských kandidátů. A pro sebe si dodal: Tak už se vyžvejkní!

„Myslím, že se potřebujeme my dva sejít, pohovořit si. Vyjasnit názory. Ale bez médií!“ ozval se akademikův pevný hlas.

„Souhlasím, nemám problém!“

„Když říkám „*bez médií*“, tak myslím, že by nebylo moudré se scházet a diskutovat veřejně. Rozumíte mi?“ položil otázku Dluhoš.

„Rozumím! Jak to spěchá?“

„Asi co nejdřív. Jak máte čas přes víkend?“

„Od pátku mám volno, do té doby předvolební výjezdy! Ale to asi znáte,“ dodal Voráček.

„To máte pravdu. Takže parking Palladium, třetí podzemní patro, sektor A. Vyzvednu vás tam! Pojedu s řidičem,“ upřesňoval.

„V sedm večer? Jde to?“ navrhnul Michal.

„19.00 píšu si.“

„Čím přijedete?“

„Vyzvedne vás řidič. Bude to černý Mercedes Viano s tónovanými skly. A na předním skle bude mít samolepku s obráceným žlutým ypsilonem. Stačí?“ v šifrovaném telefonu to vzdáleně zapraskalo.

„Stačí, pane profesor. Budu tam! Jen ještě jednu otázku: Co je důvodem této naší, poněkud utajené schůzky?“ zeptal se věcně Voráček

Na druhém konci telefonu nastala vteřinová odmlka. Akademik Jiří Dluhoš, podle průzkumů nejmáznější kandidát na příštího prezidenta si znovu odkašlal.

„V žádném případě nemůžeme připustit, aby se nynější prezident dostal do druhého kola voleb! Rozumíte mi? V žádném případě!“

Tak razantní tón oznámení Michala překvapil. A upřímně, v té chvíli byl rád, že právě seděl.

CZ PRESS: *Michal Voráček oznámil svoji kandidaturu na prezidenta České republiky jako jeden z prvních již koncem roku 2016. V polovině dubna 2017 zahájil petiční akci se sbíráním požadovaných 50 tisíc nominačních podpisů. A již v prvním květnovém týdnu ohlásil splněno! Zároveň se rozhodl pomoci svým protikandidátům. Ve svých petičních stáncích chce od července sbírat podpisy i pro Jiřího Dluhoše a další. Od tohoto kroku si slibuje, že přispěje ke zvýšení demokratického prostředí. Profesor Jiří Dluhoš podle slov své mluvčí sdělil, že za jeho iniciativu děkuje, ale považuje ji za zcela zbytečnou, archy přebírat nebude.*

KDE: Podzemní garáže obchodního domu Palladium, Praha

KDY: 25. srpna o 2 dny později, 19:00

Do podzemních garáží vjel Michal Voráček asi deset minut před domluvenou schůzkou. Byl tu poměrně čilý ruch. Auta přijížděla a odjížděla. Běžné parkoviště moderního nákupního centra. Zaparkoval na volném místě a zůstal sedět v autě. V náprsní kapse saka měl SPY-PEN od firmy Hütermann, raději si ten rozhovor nahraje. Ostatně to očekával i od profesora, i když pochopitelně se oba dva budou tvářit, že nikdo nic...

Zvukový záznam spouštěla speciální aplikace v jeho telefonu. Jo, to je dobrý nápad, to bude vypadat přesvědčivě. Ciferník hodin na palubní desce ukazoval minutu před sedmou. Vystoupil z auta, zamkl ho a jen v saku s malou příruční koženou taštičkou přešel ke sloupu s označením velkého písmena A. Kolem projelo auto, co hledalo místo k zaparkování a nějaká mladá dvojice s velkou papírovou taškou nemohla najít svůj vůz. Tady je, vítězoslavně se rozzářil mládenec.

Postával u sloupu, když se na konci řady zaparkovaných aut objevil černý Mercedes Viano. Na předním tónovaném skle měl žluté, domluvené logo. Automobil zastavil vedle něj a zadní posuvné dveře se otevřely. Zahlédl tvář Jiřího Dluhoše, který ho zval dovnitř. Nastoupil a sedl si na sedadlo proti němu. Dveře se s klapnutím zavřely a dodávka se rozjela.

Akademik mu podal ruku.

„Dobrý den, omlouvám se za tento způsob, ale v současné mediální situaci mi to připadlo jako dobré řešení,“ vysvětloval druhý preferovaný kandidát na prezidenta.

„Jasně. Předpokládám, že mi vysvětlíte tu naléhavost setkání i důvod, proč jste se obrátil právě na mne,“ s povinně přiměřeným úsměvem reagoval Voráček. Zvědavě si prohlížel prostor zadní části Mercedesu, který mezitím vyjel z Palladia do pražských ulic.

„To je nějaká prodloužená verze?“ zeptal se.

„Něco jako KLASSEN, ale ne tak dlouhý. Ale ten zadní prostor k jednání je tu příjemný. Nejsme ničím rušeni, kabina řidiče je zvukotěsná...“ informoval ho protikandidát. „A nic se tu nenahrává,“ dodal.

„Jasně,“ přikývl Michal. „To jsem ani nepředpokládal! Raději si taky vypnu telefon. Sichr je sichr!“

Vyndal z kapsy telefon, kliknul na nějaké tlačítko a schoval ho zpět. SPY-PEN v kapse saka začal nahrávat.

„Takže začnu, pane Voráček. V této chvíli to vypadá, že my dva jsme podle průzkumů nejvážnějšími protikandidáty prezidenta. Alespoň z těch ostatních ohlášených. Nepřísluší mi komentovat důvod jejich rozhodnutí zúčastnit se kampaně, ale myslím, že my oba jsme do tohoto klání šli s vědomí navrátit České republice vážnost, kterou bohužel díky současné hlavě státu v posledních letech ztratila. Já samozřejmě nevím, kdo se ještě přihlásí, ale jak sám víte, podle určité limitující obtížnosti sehnat dostatek podporovatelů to vidím tak, že si možný kandidát zajistí spíš podporu senátorů či poslanců, než dostatek podpisových archů. Uvidíme! Takže logicky zatím předpokládám, že do poslední trojice opravdu relevantních kandidátů se dostane prezident a pak my dva. A pro tuto situaci nabízím dohodu o vzájemně čestném soupeření...“ argumentoval akademik Dluhoš.

„Souhlasím, pan profesore. Myslím, že oba o sobě víme, nebo tušíme, že se k nějakým podrazům nesnížíme. Jak říkáte:

I já jsem pro argumentačně sice tvrdý, ale čestný souboj. Ať vyhraje ten lepší, přesvědčivější..." odpověděl Voráček.

Projížděli srpnovým městem, rozpálená dlažba stále ještě sálala teplem, ale to v plně klimatizovaném voze necítili. Oba kandidáti tam probírali jednotlivé kroky, postřehy z kampaně a co bude výhodné pro ně dva, na co se zaměřit, čemu se vyhnout.

„Teď bych se ale chtěl ještě vrátit k Milošovi,“ pokračoval Jiří Dluhoš v rozhovoru. „Jeho působení v roli prezidenta je pro tuto zemi tak devastující, že když to bude nutné, navrhuji spojit síly k tomu, aby v druhých volbách už v žádném případě neuspěl. Rozumíte mi?“ zeptal se.

„Obávám se, že ne zcela. Zkuste mi to objasnit,“ požádal ho Michal Voráček.

„Jeho znovuzvolení musíme zabránit všemi prostředky, zdůrazňuji. Všemi prostředky! Je to v zájmu této země a jejích obyvatel!“ trochu pateticky zadeklamoval Dluhoš.

„Prosím o vysvětlení, pane profesore, toho chcete nechat zastřelit?“ snažil se náhle vyostřený rozhovor odlehčit druhý z kandidátů.

„Znáte mě, já nejsem člověk, který hází špínu po druhých, používá podrazy, podpásovky, ale opravdu to vnímám tak, že další zvolení Miloše prezidentem je překročení limitu, který nelze připustit!“

„Dobře, ptám se znovu: Co tím myslíte a co navrhuje?“ začal ztrácet klid Michal, který by se už konečně rád dobral nějakého závěru jejich rozhovoru.

„Tak dobrá,“ odevzdaně zareagoval profesor. „Obrátil se na mne prezidentův poradce Martin Nejedla, který má evidentní zájem uhájit svůj podnikatelský Status quo a své proruské finanční zájmy i po případné změně na Hradě. A jasně mi řekl, že mě vnímá jako někoho, kdo by mohl prezidenta porazit. Jak zdůraznil, není to nic osobního, je to jen byznys.“

Michal Voráček vypadal v té chvíli poněkud bezradně. Na něho se nikdo neobrátil. Že by někdo z nejužšího prezidentova okolí byl ochoten ho zaprodat, to ho nenapadlo. Snažil se srovnat své poněkud roztržité myšlenky.

„Aha. No to jste mě docela zaskočil. A jak si to Nejedla představuje? To vám řekl?“

„Nabídl mi materiály, respektive jen ukázkou toho, co na prezidenta má Mlynář!“

„Jeho kancléř?“ zalupal po dechu bývalý básník. Tohle byla ovšem bomba, to byla ta pravá poezie života, blesklo mu hlavou!

„Jo! A teď už chápu, jak se tam udržel ten chlap tak dlouho i bez prověrky! Vydírá ho!“ zvýšil hlas profesor.

„Kancleř vydírá svého prezidenta? No to snad... to je zmetek!“ zakoktal se zcela překvapený Voráček.

Jiří Dluhoš sáhl po tmavých deskách, co měl doposud v postranní kapse dveří a podal mu nějaké obrázky.

„Prý bych je mohl nechat anonymně zveřejnit. I s informací, odkud jsou. Jako ránu z milosti!“

Michala Voráčka málo co rozhodilo, ale teď nemohl uvěřit svým očím. Na obrázcích byl zachycen prezident v obscénních, ale zcela jednoznačných sexuálních pozicích s malými dětmi. Tvrdé, pedofilní porno...

KDE: vila Marka Češpiva, Smíchov, Praha KDY: 8. října odpoledne, Velká pardubická

To nedělní odpoledne měl známý český finančník, miliardář Marek Češpiva, přáteli nazývaný "Pivák", volno. To nebylo moc často, aby byl sám ve své rozlehlé vile, která kdysi patřila jednomu z komunistických ministrů. Architektonicky se ten dům do této městské části moc nehodil, typově odpovídal spíše továrním vilám bývalých Sudet.

On sám tomu domu říkal „venkovské sídlo“. Možná proto, že bylo obklopeno udržovanou zahradou, kterou by lépe vystihoval název „soukromý park“, se statným, staletým dubem. Finančník byl na své sídlo patřičně hrdý, prošlo rozsáhlou rekonstrukcí a modernizací, kterou sám navrhnul.

Sešel do fitness posilovny, která se nacházela v jedné ze suterénních místností, hned vedle vyhřívaného bazénu. Převlékl se a zapnul běžecký pás Brother, nastavil rychlost a grafický program s profilem terénu. Vyběhl. Pravidelně oddechoval, cítil se uvolněně a pohyb mu dělal dobře. Mohl při něm přemýšlet. Na velké obrazovce před ním ubíhala cesta stromořadím, jako při běhu někde ve skutečné přírodě. Ale tady ho nikdo nerušil, nepršelo ani nefoukal vítr. Vše se odehrávalo v tiché, klimatizované místnosti jeho „venkovského sídla“. Dům byl teď prázdný, hospodyně odešla před polednem a jeho žena byla na nějaké charitativní akci. Ani jejich malé děti zde nebyly, ty měla na starosti jako obvykle přes víkend francouzská guvernánka.

Po dvaceti minutách kondičního běhu zastavil běžecký pás a vypnul obrazovku. Přes hlavu si přetáhl propocené tričko, shrnul šortky a vstoupil do sprchového boxu spláchnout nepříjemný pot. Neutíral se, přes rameno přehodil čistý froté ručník s vyšitým monogramem a zbytky cvičebního úboru hodil

do sběrného koše. Bos a nahý pomalu přešel do největší sklepní místnosti s bazénem. Efekt azurově čisté vody vytvářela italská, světle namodralá dlažba. Nebral si plavky, proč taky, nikdo zde nebyl. Koneckonců, on i jeho žena Elisabeth, bývalá modelka, si plavky nebrali, když se zde koupali občas sami. U zdi, přibližně v polovině bazénu stála pohodlná, bělostná sofa se zlatými doplňky ve stylu Versace.

Byl to takový zavedený obřad, po společném koupání si Elis pomalu lehla, ruce s pěstěnými karmínovými nehty si položila na kolena, která pomalu rozevřela. Dívala se na něj, čekala. Nabídla jeho očím a jeho vzrušenému penisu pečlivě zastřihnutý proužek svého ochlupení a otvírající se růžový klín. Byla jak bájná perlorodka, čekala, až do ní vstoupí. Její úspěšný muž, její dobyvatel...

Jenže to nedělní odpoledne byl v bazénu sám. Plaval pomalými tempy, obličej občas ponořil do vody, vydechl proud bublinek. Čas nekontroloval. Nakonec si lehl na znak, zavřel oči a neznatelným pohybem paží se udržoval v poloze vznášení na hladině.

Po nerezovém žebříku vylezl z bazénu. Tentokrát se pečlivě utřel ručníkem a oblékl si pískově žlutý, saténový župan. Ani na něm nechyběl decentní monogram jeho jména. Prošel úzkou chodbou a výtahem vyjel do druhého patra. Vstoupil přímo do rozlehlého obývacího pokoje s krbem. Na stěně rozměrné Rittsteinovy mazanice, v rohu bronzová socha Dívky od Olbrama Zoubka.

Otevřel bohatě zásobený domácí bar a vzal do ruky broušený dekantér Diamond Jubilee Whiskey. Ještě ji neotevřel. Nebylo to pití pro všední den, ale opravdu pro výjimečné chvíle. Těch lahví bylo prodáno jenom šedesát, skotská whisky

destilovaná v roce 1952, sedmnáct let před jeho narozením, uvědomil si a opatrně ji vrátil zpět. Stála ho tehdy 1,5 milionu korun. Jeho „modrý Mauritis“ archivní sbírky domácího baru.

Nalil si do ručně broušené sklenice whisky Johnie Walker XR 21. To XR znamenalo „extra vzácná“, 21 letá whisky. Přešel k oknu a díval se přes střechy ostatních prvorepublikových domů dolů na Prahu. Opatrně hřejivý nápoj přešel na jazyku. Cítil jeho lahodnou meruňkovou chuť s ozvěnou medu a s decentním nádechem rašelinového kouře. Extra dobré, pomyslel si s úsměvem.

Ze stolku vzal ovladač, zapnul velkoplošnou televizi Bang & Olufsen a posadil se do bílé, kožené sedačky Natuzzi. Po fitness i plavání se cítil příjemně unavený. Na velkoplošné plazmové obrazovce naladil sportovní kanál: Velká pardubická steeplechase. Koně se právě řadili ke startu. TED.

Závod byl odstartován.

I když se Marek Čěšpiva díval pozorně na právě začínající slavný dostih, stačil si ještě v hlavě řadit různé údaje. V parlamentních volbách se rozhodl finančně pomoci Robejškovým Realistům. Jenže pak se na severu republiky objevil ten jejich billboard „Pušku pro tátu!“ a Marek si řekl, že by bylo prozíravé se poohlédnout ještě po někom jiném. Stejně bylo s podivem, že česká média nezaznamenala, že se podpora českých miliardářů právě v poslední době výrazně nasměrovala do politické oblasti. Snad to k něčemu bude, přemýšlel. Jenže mnoho sponzorů, mnoho různorodých osobních zájmů. Teď se ale musí razantně zaměřit na prezidentské volby. Jasně, Martin Nejedly jim občas poslal nějaké materiály, to nejdůležitější „kompro“ na prezidenta si ale stále nechával v rukávu jako poslední trumf.

Pardubický dostih byl asi v polovině, někteří z jezdců již odpadli, osamělý kůň bůhví jaké stáje klusal na dobré třetí pozici. Jenže máš smůlu, kamaráde, pomyslel si Marek, sám to vyhrát nemůžeš. Upil pomalu zlatavý mok ze sklenice. Myšlenky mu zase na chvíli utekly jinam.

V duchu se zase vrátil k nedávnému setkání českých miliardářů. Ano, vyjádřili podporu profesorovi Dluhošovi, ten se jeví jako přijatelná varianta proti současnému prezidentovi, alkoholem zdevastovanému buranovi. Ale podpoří ho všichni vlivní muži? A bude právě on přínosem a zabezpečením pro byznys finančních skupin? Developery? Pro jeho Pentium? A co od něj budou chtít ostatní? Nebo nabídnou ještě jiného kandidáta? Nečekané! Šokující vítězství? Ale koho?

Poslední kilometr Velké pardubické steeplechase. V čele výrazně vede Urgent De Gregaine z Francie s žokejem Felixem de Giles. Komentátorovi vzrušením nepříjemně přeskakuje hlas, jako by měl na tohoto vítěze vsazený pořádný majlant. Pětset metrů, čtyřista. Ze zadní skupinky jezdců náhle vyrazí nějaký kůň, nabírá rychlost. Předbíhá ostatní. A jde nezadržitelně dopředu na první pozici! Poslední metry dostihu, komentátor něco ječí, není mu rozumět. Snad tě netrefí šlak, napadne finančníka, když cílem prolétne jako vítěz hnědák *No Time To Lose* s Janem Kratochvílem v sedle. Teprve nyní si Marek uvědomil, že na poslední metry dostihu vyskočil ze sedačky. No páni...

Posadil se, z televizní obrazovky sálají emoce vítězů, potlesk, výkřiky nadšení, blahopřání. Pomalu dopije skleničku XR whisky. Asi minutu zůstane sedět bez hnutí. Nevnímá, co se v televizi právě děje.

Průběh finišu slavného dostihu, který teď sledoval, jakoby mu náhle otevřel oči! Jasně! Překvapivě zvítězit může i ten, kdo

není horkým favoritem, dokonce i ten, kdo by vstoupil do prezidentského klání na poslední chvíli. Jenže to by musel být Jarda Jágr nebo Karel Gott. Ti by všechny ostatní převálcovali.

Pomalou se natáhne pro ovladač a plazmovou obrazovku vypne. Cvak. V místnosti se náhle rozprostře ticho. Hlavně nedopustit, aby zase zvítězil ten hradní dement...

KDE: utajené místo v Praze KDY: asi polovina září toho roku

Aniž by to česká média zaznamenala, došlo v těchto dnech k pozoruhodnému setkání. Na neznámém místě v Praze se sešla zhruba desítka českých miliardářů. Důvod jejich neveřejného setkání bylo sladit před důležitou lednovou prezidentskou volbou své finanční toky směřující do politiky. Shoda přitom nebyla nijak obtížná. Nikdo z přítomných si nepřál setrvání stávajícího prezidenta. Skupina se dohodla, že z ostatních ohlášených kandidátů na prezidenta přichází v úvahu zatím pouze jediný kandidát: Jiří Dluhoš.

I když většina z těchto nejbohatších Čechů dosud panu profesorovi žádný sponzorský dar doposud neposlala, odcházeli někteří účastníci schůzky přesvědčeni o tom, že mu finančně přispějí na jeho kampaň. A to i přesto, že se tohoto miliardářského setkání zúčastnili i lidé, kteří při minulých prezidentských volbách podporovali či volili Miloše Seamana.

Jak řekl jeden z účastníků: *„Jestliže dnes chcete v české politice něco změnit, musí se na tom dohodnout několik nejbohatších lidí.“*

Babišův úspěch podporovaný vlastnictvím médií tak zafungoval jako afrodiziakum na zvýšení zájmu o politické směřování země a u mnoha českých finančníků došlo k zázračnému prozření.

I když to veřejně nepřiznají, stejně jako Andrej Babiš touží i oni politické dění ovlivňovat a nechtějí jen přihlížet tomu, jak jim šéf hnutí ANO diktuje pravidla pro jejich byznys.

KDE: kancelář Marka Češpivy, Florentinum, Praha KDY: 9. října dopoledne, den po Velké pardubické

I když jeho investiční společnost Pentium měla vlastní sídlo v historické části Prahy, Marek Češpiva si pro soukromé účely držel vlastní kancelář v devátém, nejvyšším podlaží nově zrekonstruované budovy Florentina. Tři místnosti a jednu sekretářku. To stačilo. Bylo asi kolem desáté hodiny, když se ozval tichý gong. V otevřených dveřích recepce se objevila hromotlucská postava Radomila Veeta.

Skoro ve stejný okamžik se otevřely protější dveře, ze kterých mu vykročil vstříc kamarád „Pivák“. Usmál se, pokynul rukou a obrátil se na svoji sekretářku v přijímací místnosti.

„Paní Soňo, můžete nám udělat dvě pressa? A mlíko! Děkuji! A ty pojď dál,“ zval svého návštěvníka. Polstrované dveře se za nimi bezhlučně zavřely.

„Zdravím, Radku, kabát si můžeš pověsit tady,“ ukázal na starožitný, secesní věšák.

Kancelář byla zařízena moderně, ale střídmě. Na dvou protějších stěnách velká Boštíkova plátna. Doménou Radomila Veeta nebylo umění, ale reality. I tak zběžně odhadl cenu každého z pláten na dva až tři milióny. Slušná investice, pomyslel si. Prstem si posunul brýle na kořen nosu. Co viděl? Pohodlné sedačky, psací stůl s notebookem, nějaké listiny. Nízká, dubová knihovna s barevnými pořadači zakončená koutem s kopírkou a tiskárnou. Běžná kancelář úspěšného muže, který svůj majetek nechce dávat příliš okatě najevo.

Realitní magnát se postavil k oknu s rukama v bok.

„To je výhled! To se hned pozná, že tě v dětství bavili vláčky a stavebnice,“ komentoval ten velkorysý pohled na protější

Masarykovo nádraží, které před nimi bylo jako na dlani. Vlaky i nástupiště vypadaly jako modely dětských hraček. Marek se postavil vedle něj.

„Je to jak v pověstné prodejně U krále železnic, co?“

„To já vyrůstal na Igráčkách, Lego bylo jen k vánocům,“ nostalgicky zavzpomínal milovník vína.

„Sedneme si,“ ukázal Marek na sedačky. Byly pohodlné, prostorné, jako by počítal, že zde bude jednat i s muži výrazné hmotnosti. S obry. A s nadsázkou se dalo říci, že Radomil Veet byl ve svém oboru obrem určitě. Alespoň na evropské úrovni.

Do místnosti po zaklepaní vešla sekretářka a podnosem, šálky espressa, cukřenkou, smetanou a miskou sušenek. Popřála dobrou chuť a zmizela stejně nenápadně, jako přišla.

„Sladíš?“ zeptal se Marek. Oba si tykali. Už pár let.

„Hubnu!“ stroze odpověděl hromotluk.

„Co bejvalka? Jak jsi na tom?“ zeptal se spíš společensky jeho asketický protějšek

„Je to kráva!“ zhodnotil výstižně situaci miliardář. „Kráva, co nikdy nic nedělala, jen utrácela peníze!“

„Nojo, prachy je zkazí. Všechny!“ posmutněle přítakal Češpiva.

„Odvolala se a chce tři miliardy. Ale já jsem jí vychcal! Všechno jsem převedl na matku!“ v jeho očích radostně zajiskřilo.

Takhle vypadá lidské štěstí, pomyslel si poněkud posmutněle jednatel investičního holdingu Pentium. S krásnými ženami měl své vlastní zkušenosti.

„Přejdeme k věci. Jak jsi na tom? Kolik máš času?“

„Klidně hodinku.“

„Tak to zvládneme. Z Hradu od Nejedly zatím nic. Tak jsem mu řekl, že jestli chce podporu, že se musí ukázat,“ sděloval informačně Češpiva.

Pohodlně se usadili do sedaček. Za okny pražského Florentina bylo polojasné nebe. Nepršelo, ale denní teploty nepřekročily 14°C. Nic moc.

„S tím prezidentským kandidátem to nevidím nijak růžově,“ nadechl se k delší řeči Marek Češpiva.

„Nevím, jestli ti s podporou poslanců či senátorů mají nějakou šanci! A peníze v tom rozhodně hrát roli nebudou! I když si zaplatí celostránkovou inzerci! Zatím je to jen přehlídka promarněných šancí. Jeden víc nevolitelnej než druhej! “

„Stejně zatím vede Miloš, to je jasný. A s výrazným odstupem jsou ti dva.“

„No, právě! Nedíval ses na Velkou pardubickou?“

„Ne,“ poněkud překvapeně odpověděl Veet.

„Tam mě to totiž napadlo. Celé se mi to poskládalo dohromady. Jako puzzle!“

„Ty skládáš puzzle? Tak to jsem zvědav... “

„Je to jako v dostihu, vyhrát může překvapivě i někdo z pole. Na poslední chvíli v cílové rovince.“

„To máš sice pravdu, ale já tady žádnýho nadupaného hřebce zatím nevidím!“

Marek se napil kávy, přehodil nohu přes nohu a pokračoval.

„Víš, kdo vyhrál soutěž *Největší Čech*? Cimrman! Ten musel být dokonce anulován. Takže na první místo postoupil Karel IV! Co to o Češích vypovídá?“ nechal otázku viset ve vzduchu.

Realitní magnát na něj teď civěl trochu nechápavě.

„To nevím...“

„Že se často rozhodují iracionálně! Nebo je osloví celebrita, někdo známý, někdo se silným životním příběhem. Češi stále ještě věří na pohádky.“

„No, koho bys jim chtěl naservírovat? Jardu Jágra?“

„Taky mě to napadlo.“

„No, nekecej! To snad nemyslíš vážně!“ řimbaba realitního světa vytřeštil oči.

„No jo, reálné to není!“

Marek Češpiva posmutněle přítakal. Pomalu vstal a otevřel dvířka baru.

„Dáš skotskou? Neřídiš?“

„Ne. A skotskou dám! Řidič čeká v autě dole v garážích.“

Přitukli si. Pivák začal se sklenicí whisky procházet po místnosti.

„Na tom setkání investorů jsi chyběl. Většina se dohodla, že by podpořila finančně profesora Dluhoše. Jenže on je trošku suchar. A kdyby šel do druhého kola, tak i s podporovateli Michala Voráčka Miloše neporazí!“ přemýšlel nahlas.

„A to máme do vyhlášení prezidentských kandidátek ještě celý měsíc!“ přisadil si Radek.

„No právě, nevíš, jaký spasitel národa se ještě přihlásí!“

Marek se zastavil.

„Někdo, kdo je politicky vyzrálý, známý, ale toho času zapomenut. Někdo, kdo rozumí byznysu a otevře kohoutky i pro ostatní. Někdo, kdo pozvedne prapor pravice...“

„Jéžíš, teď mluvíš jak ten senil Klaus na sjezdu Alternative für Deutschland! Pozvedněte prapor pravice... zachraňte Evropu před federalismem!“

Ale drobný Marek Češpiva ho neposlouchal. Stál uprostřed své kanceláře a hleděl směrem k oknu. V té chvíli vypadal jako prorok zasažený božím vnuknutím.

„Někdo, kdo všechny převálcuje. Někdo jako Mirek Topolánek!“

Radomil Veet, který se právě napil své skotské, se zakuckal.

„No ty ses posral! Dočista! Falešný Topol!“

„Třeba by se dal přesvědčit!“

„Marku! Tak to sorry! To s tím nadupaným hřebcem беру zpátky! Neblbni, vždyť je to neřízená střela. Navíc dělá pro Křetínského. Jak znám Daniela, ten se drží od politiky zpátky, stěží by ho pustil. Jasně, Češi jsou sice magoři, ale aby zvolili za prezidenta někoho, kdo po Toskánsku běhal nahatej se ztopořeným pérem, takový magoři zase nejsou!“

Jednatel finanční skupiny Pentium, český miliardář a nekompromisní investor stál uprostřed kanceláře proskleného paláce Florentinum a v očích mu plál oheň prozření! V hlavě si už rovnal kroky, které musí udělat. Co nejdřív zavolat oběma. Daniel se z toho nedá vynechat. Kandidát na poslední chvíli a pak vítěz! Jako v tom dostihu. To je v zájmu českých finančníků, *těch hochů, co spolu mluví!* Jen to musí vypadat nepřipraveně, rána z čistého nebe! Teď už věděl, jak to bude!

CZ PRESS: *Během tradičního slavnostního večera ve Vladislavském sále Pražského hradu vystoupil prezident republiky s projevem a udělil a propůjčil státní vyznamenání. Významného aktu se zúčastnilo přes 800 pozvaných hostů kulturního, politického a společenského života*

KDE: Apartmán pro hosty, Pražský hrad

KDY: 2. června dopoledne

Otto vyšel dle pokynů na parkoviště před hotel Don Giovanni a nemohl uvěřit svým očím, když před něj předjel Ford Transport nějaké čistírny. Alespoň to měl napsané na boku. Otevřely se dveře a usměvavá tvář Mirdy „Šlofika“ na něj něco halekala od volantu. No, to snad ne, pomyslel si a opatrně si vlezl dovnitř. Zabouchl dveře.

„Myslel jsem, že jedeme za prezidentem!“ obrátil se s jemnou výčitkou k řidiči.

„No šak!“ odpověděl Žlout. Zařadil rychlost a vyjel z parkoviště na Vínohradskou ulici mířící do centra.

„Tak to jsem si nemusel brát sako, ne? Montérky by stačily!“ stále nechápal Otto, který si ještě před odjezdem vyčistil znovu zuby. Na setkání s prezidentem republiky nejedete každý den, byť to je jen pro objednávku vraždy. Odkášlal si.

„Jen nechte na hlavě! Nepotřebujeme propagaci! Ideální přece je, když si nás nikdo nevšimne. To my OBA určitě oceníme!“ dodal jeho společník za volantem a záměrně zdůraznil slůvko OBA!

Minuli Palác Flóru a klesali hlavní ulicí k centru.

„Víte, Miloš už není v takové kondici, co býval. Jenže já k němu mám fakt důvěrný, osobní vztah. Nejde o prachy! To nepochopíte, nevadí! Prostě udělám všechno pro to, aby byl ten chlap spokojenej, aby vyhrál! Jasný?“

„Jo,“ pokynul hlavou nemluvný Bína, ale chápal.

„Jenže zase pochopte vy mě! Já jsem jen námezdní dělník, co udělá tu „špinavou práci“! Ale kde je poptávka, je i nabídka! Nema problema, jak říkají přátelé Chorvati. A já s tím opravdu

nemám problém! Objednejte, já to zařídím a vy zaplatíte. Je to jednoduché. Souhlasíte?“

Řidič auta s označením „Prádelna“ pokýval hlavou. Blikla zelená a Ford Kladenské prádelny se zařadil u Muzea do pruhu, mířícího přes Vltavu někam k Hradu.

„Nemyslete si, že je to jen obyčejná dodávka,“ změnil téma hovoru prezidentův obdivovatel. „Má nejrůznější vychytávky. Jako auta Jamese Bonda!“

„Vy mne děsíte! Snad omylem nevypálíme raketu!“ pokusil se o vtip Bína.

„Takhle zase ne. Ale třeba má sklo s křemičitanem korundu...“

„A to je dobré na co?“

„To máme od našich čínských přátel. Mimochodem, ti ukradli patent amíkům. A to sklo je dobré k tomu, že i když přes něj vidíte jako ve dne, pro digitální kamery je neprůhledně černé. Na záznamu nezjistíte, kdo v autě seděl!“ spokojeně referoval Žlout.

„Tak to беру zpět, to je fajn zlepšovák.“

„No vidíte! A místo špinavého prádla je ve dvojité podlaze místo na schování chlapa. Koukáte dovnitř a ani vás to nenapadne! Nebo propojení paralyzéro na kliky dveří. Pro nevíтанé zvědavce!“

„To je fakt z Bonda? Neviděl jsem většinu jeho filmů, tak se ptám možná hloupě,“ podivoval se Otto.

„Ale kdeže, tohle je zas od Rusáků, s nimi máme, řekl bych, nadstandartní vztahy.“

„Tak to abych dával pozor, až sem polezu příště...“

Byli na Klárově. Auto zatočilo do Chotkovy ulice kolem Jeleního příkopu. Za druhou ostrou serpentinou zamířili kolem Belvederu k semaforu do ulice U Prašného mostu. Ostraha jim zasalutovala.

Jeli krokem a za budovou Jízdárny odbočili k hlídané bráně. I tu projeli bez problému.

„Znají vás tady,“ všiml si Bína.

„To víte, prádlo na Hradě musí být čisté!“

Zůstali stát před zelenými vraty nějaké garáže. Žlout vzal do ruky dálkové ovládání a pípнул. Před nimi se otevřel poměrně malý, oplechovaný prostor, do kterého vjeli.

„Tohle je důležité!“ řekl řidič a zmáčkl modrý knoflík pod rádiem na palubní desce. „Deaktivuje to zpětně kamerový systém!!“

„Co si pod tím mám představit?“ zeptal se zvědavě Otto.

„Že byl smazán záznam kamer, na kterých bylo zachyceno naše auto. Poslední záznam před naším vjezdem má prolongaci. Podle něj jsme nikdy do těchto prostor nevjeli!“

Vrata se za nimi zase zavřela. Ozval se skřípavý zvuk, auto se lehce zachvělo a začalo klesat.

„Výtah,“ vysvětlil situaci Miroslav Žlout.

„To jsem pochopil, ale kam jede?“

„Hrad má rozsáhlé podzemní prostory i komunikace. Neveřejné! Rozšiřovaly se za éry budování pražského metra pro Husáka. Něco už tu bylo za Gottwalda.“

Kabina výtahu se zastavila a auto vjelo do úzké chodby.

„Snad nikdo nepojede naproti,“ obrátil se na něj s obavou Bína.

„Koridory jsou jednosměrné, tak to nehrozí!“ Tunel nebyl zcela rovný, několikrát zahnuli.

„Aha. A kde jsme teď?“ vyzvídal Otto.

„Teď? Asi pod katedrálou sv. Víta. Za chvíli jsme na místě.“

Konečně vyjeli z úzkého tubusu na poměrně rozsáhlé podzemní parkoviště. Stálo tam několik aut. Ford zastavil u zdi

na místě označeném velkou červenou trojkou. Vystoupili. V podzemí nikdo nebyl.

„Tady kamery nejsou?“ rozhlížel se zvědavě Otto.

„Jsou, ale díky deaktivaci mají v této chvíli jen slepý záběr. Pro ně tu nejsme. Ten modrej knoflík mám stejně jenom já a prezident. Ale ten ho nepoužívá.“

Přešli ke stěně s trojicí výtahových dveří. Každé z nich mělo ve spodní části jiný barevný pruh. Oba se zastavili před tím červeně označeným.

Prezidentův poradce vyndal čipovou kartu a přiložil ke čtečce na stěně. Dveře výtahu se nehlučně otevřely.

„Můžeme jet jen tímto výtahem, končí v předsíni prezidentského apartmá. A používá ho jen prezident a já, když jedu na domluvenou schůzku. Pokud vím, jste první cizí člověk, který do tohoto výtahu vstoupil. Vítejte na Hradě!“

Dveře se za nimi zavřely a oba pocítili, jak kabina začala stoupat vzhůru...

Otto Bína se díval na jeho tvář. Jasně že ho poznával. Jenže oproti vyretušované oficiální fotografii i práci maskérů před televizním natáčením vypadal ten muž ve skutečnosti značně zdevastovaně. Typicky nakloněná hlava sebou lehce pošukávala.

Miroslav Žlout, lobista a muž „v pozadí“ stál vedle Bíny a s upřeným pohledem vyčkával, až nastane nejvhodnější okamžik. V prezidentském apartmá v zadní části Nového královského paláce bylo ve vzduchu cítit napjaté ticho.

„Jak jste říkal, že se jmenujete?“ probral se najednou prezident. Skelným pohledem se díval někam mezi ně.

„Dovolte pane prezidente, abych vám představil Otakara Bínu,“ trochu teatračně zadeklamoval Žlut. Bína postoupil o krok k sedícímu, nejvyššímu představiteli českého státu a stiskl mu ochablou ruku. Jako když vám někdo podává leklou rybu, napadlo ho přitom.

„Posadte se,“ pokynul jim blahosklonně prezident.

Tím byl společenský protokol vyčerpán a hlava státu opustila krátkodobě požadovanou dvorní etiketu a vrátila se k poměrům třetí cenové skupiny, kde se cítil nejlíp.

„Mirdo... nalej mu! Takovou archivní slivovici vám jinde nenabídnou! Na to vezte jed!“ chrptivě se zasmál svému vtipu.

Žlut se mezitím ujal role číšníka a každému naplnil broušenou skleničku. Pak postavil poloprázdnou láhev na servírovací stůl a sedl si do křesla vedle Otty.

Bína byl samozřejmě instruován, jak nejspíš první setkání s prezidentem bude probíhat. Nedělal si iluze. V životě už viděl mnohé, ale tohle přeci jen nečekal. Rozpad osobnosti, alkoholismus v pokročilé fázi a viditelný nástup demence. Člověk nemusel být primářem v Nemocnici Na Homolce, aby ho ta diagnóza napadla. A zaskočila.

A to chce řídit tuto zemi další čtyři roky a vyhrát druhé volby. Za každou cenu!

Bínu napadlo, jestli si toho všeho je prezident sám vůbec vědom, nebo se stal poslušnou loutkou v rukách mocenských zájmových skupin.

Nejvyšší muž ve státě upil ze skleničky a jazykem si olízl horní ret. Opatrně, aby nic nerozbil, položil líkérku na stůl. Ruka se mu ani nezachvěla.

„Kouříte?“ zeptal se.

„Ne, děkuji.“

„Víte pane Bína, být prezidentem má své nesporné výhody. Lidé si vás váží a chtějí vám projevit zaslouženou úctu!“ Slovo zaslouženou zdůraznil zvýšeným hlasem.

„A ten respekt, vážnost k vaší osobě, k tomu co jste dokázal, projevují různým způsobem. Jsou rádi, ba dokonce po-li-cho-ce-ni, když od nich přijmete jejich upřímné dary. A tak jsem zásoben skvělou, opakuji skvělou archivní slivovicí, originální košer – parve Becherovkou, domácími moravskými klobáskami, nebo v tomto případě, speciálními cigaretami značky PREZIDENT. Nedají se koupit, jsou vyrobeny pouze pro hlavu Českého státu...“ prezident se odmlčel a jako důkaz výjimečnosti své osoby si zapálil a vyfoukl úzký proužek dýmu ke stropu.

„Tak mi řekněte pánové, jediný důvod, proč se toho mám na další čtyři roky vzdát?“

„Máte pravdu,“ přitakal diplomaticky Otto a pohlédl krátce na Žlouta.

Očima vysílal signál, jestli by nebylo vhodné se z planého řečnění posunout někam dál.

Jenže prezidentova pravá ruka, přítel z nejméně, svého pappenheimského znal důvěrně, jak se říká: jako své boty. Věděl, že ten se potřebuje vypovídat, blýsknout se pár rádoby vtipnými bonmoty či rozdat několik životních moudrostí, které naprostou většinu jeho posluchačů mimo Hrad nezajímaly.

„Máš pravdu... ehm máte pravdu,“ opravil se rychle a přešel od tykání zase k vykání.

Místností se rozhostilo ticho.

Prezident seděl ve strnulé poloze. Na okamžik se zdálo, že vyčerpáním z dlouhého monologu usnul. Hlava mu mírně klesla na prsa a v pootevřeném koutku úst se objevil výměšek slin. Pomalu začal stékat k první bradě, aby pak skápl na jeho kalhoty.

To ho probralo, rychle si otřel hřbetem ruky spodní ret a nadechl se k dalšímu proslovu. K překvapení obou mužů netrval tak dlouho.

„Mirku, já to nechám na tobě! Určitě to s panem Bínou proberete a domluvíte. Ostatně ty o tom víš stejně všechno potřebné. A pane Bína, vás chci jen ujistit, že tady Mirda má moji plnou důvěru! Co řekne on, jak bych řekl já sám. Jeho slovo platí! Důležitý je výsledek, rozumíme si? Výsledek! Mé další zvolení! A případné komplikace, které tomu budou stát v cestě, se musí vyřešit! Na to vás potřebujeme, to bude vaše práce. Jste profesionál! Zařídte to, jak umíte nejlíp, spoléhám na vás. Mirek vše zajistí, vše, co budete potřebovat. Vše potřebné, vid' Mirku!“ pohled mu putoval od jednoho k druhému.

„Takže vás nebudu více zdržovat, pánové! Těšilo mne. Ale ty Mirku mi ještě nalej!“ pokynul rukou vladaře k prázdné likérce na stole.

Když po chvíli sjížděli výtahem do podzemních garáží, přerušil Otto mlčení.

„Nejmenuju se Otakar, ale Otto. A mimochodem, jak dlouho má prezident tu svoji hladinku?“

„Já vím, ale přišlo mi to pro tu chvíli takové důstojnější. A hladinku? No, řekl bych, že od voleb. Vlastně si nepamatuji, kdyby neměl v ruce skleničku s nějakým chlastem, kvalitním, samozřejmě! A v soukromí, to dá rozum!“

Výtahové dveře se tiše otevřely.

„Tak jste dostal požehnání a je na čase se do toho našeho projektu pustit, co říkáte?“

Otto mlčel. Vždy ho znova překvapilo, jak je možné, že se na vrchol mocenské pyramidy dostanou vždy ti největší lůzři!

KDE: zadní apartmán Las Rositas, Lanzarote
KDY: polovina června

Otto navyklým pohybem odkryl lehkou přikrývku a spustil nohy ze široké postele na okrové dlaždice na podlaze. Chodidlem se přitáhl šedivé crocsy a po paměti do nich vklouzl. Postavil se. Marianna tiše oddechovala, stočená do deky jako nějaký zámotek Bource morušového. Nechtěl jí budit, bylo ještě brzy.

Za okny svítalo a nebude trvat dlouho a slunce se přehoupne přes skalnaté pohoří nad Orzolou.

Tiše za sebou zavřel dveře. Natáhl si šortky, bílé bavlněné tričko a klíčem si odemkl zadní branku penzionu. Vyšel na úzkou kamenitou cestičku, která se po pár metrech napojila na asfaltku. Po ní zamířil k nedalekému štěrkovému parkovišti.

Teď, brzy po ránu bylo prázdné. Odtud to bylo sotva sto metrů na vyhlídku Las Rositas, s nádherným pohledem přes hluboké údolí a mořskou úžinu na ostrov La Graciosa.

Otto Bína se vrátil na Lanzarote už před čtrnácti dny. A každé ráno se vydával sem na vyhlídku, sedl si na opracovaný kmen, který sloužil jako lavička. Díval se přes moře a čekal, až se nad zubatým skaliskem objeví sluneční paprsky a zalijí ho teplem.

Pro nezasvěceného pozorovatele mohl vypadat jako nadšený turista, co si přivstal na procházku už brzy ráno při své zasloužené dovolené. Jenže on si v hlavě rovnal nejrůznější možnosti, vlastní pojetí atentátu na prezidentského kandidáta. Zní to poněkud absurdně, protože na začátku prázdnin ještě o kandidátech nebylo rozhodnuto. Ano, bylo pravděpodobné, že nakonec se do závěrečné etapy prezidentského klání dostanou tři, maximálně čtyři kandidáti včetně současné hlavy státu.

Bylo na něm, aby si vypracoval základní koncept pro dva konkrétní muže, zájemce o prezidentský post, Jiřího Dluhoše a Michala Voráčka. A pak jeden obecný, pro dosud anonymního uchazeče o místo na pražském Hradu.

Občas vytáhl z kapsy krátkých kalhot mobilní telefon, který použil jako diktafon. Heslovitě si zaznamenával myšlenky, kritické body, opatření, která bude nutno naplánovat, a pak i provést. Dopoledne si pak vše podstatné přepsal do notebooku a natočený záznam smazal.

Přes svoji emailovou adresu byl ve spojení se Žloutem. Ten mu posílal ze zabezpečeného serveru novinky, odkazy na zajímavé články a některé náměty. Do jeho odletu zpátky do Prahy zbývaly ještě necelé tři měsíce. Ale on věděl, že tolik času nemá, musel toho ještě spoustu stihnout. Čas je pojem relativní, to už říkal Albert Einstein. Samozřejmě, to nejdůležitější období bude na podzim. Jenže on musel do té doby zajistit i záložní plán B.

Když pak v poledne odjel autem do Arrecife, už skoro přesně tušil, jak ten plán bude vypadat.

KDE: Letiště Václava Havla, Praha

KDY: konec září, někdy dopoledne

Bylo krátce po jedenácté hodině, když na přistávací dráhu ruzyňského letiště dosedlo letadlo společnosti Iberia po přímém letu z Madridu. Chvilí trvalo, než se na pohyblivém pásu objevilo Bínova cestovní zavazadlo. Pak už nebránilo nic tomu, aby prošel vchodem určeným pro občany Evropské unie a ocitl se v prostoru letištní příletové haly.

Mezi skupinou čekajících se jmény na papírových cedulích se zvedla ruka. Bože, ty čtyři měsíce ale utekly rychle. Major Hanák stál vedle mladíka v kožené bundě. Ne, nebyl to ten chlápek z minula. Tenhle se tvářil nepokrytě otráveně. Otto si to zamířil rovnou k nim. Stiskli si ruce.

„Jakej byl let? Rychlejš?“ pokusil se o vtip jinak nevtipný Hanák.

„Tohle je kolega, vezme vám kufr!“ dodal úsečně, aniž čekal na odpověď. Představování nebylo třeba. Muži byli součástí vojenské organizace a tam se dodržovala hierarchie hodností.

Oba oslovení kývli hlavou a mládenec se zatvářil o poznání otráveněji. Ale mlčel. Vzal Ottovo zavazadlo a všichni tři vyšli hlavním vchodem Terminálu 1 k parkovišti. Řidič dálkovým ovládáním otevřel víko černého Superbu a uložil do něj kufr. Ostatní se mezitím nasoukali na zadní sedadla. Zabouchli dveře.

„Ták,“ rozkošnický poznámenal Hanák, „a můžeme jet.“

Něco nového?“ zeptal se Bína. Vzápětí mu došlo, že to nebyla příliš vhodná otázka.

Major mlčel, nedal nic najevo a otočil hlavu k oknu. Řidič se rozjel.

Na výjezdu jim muž z letištní ochranky ledabyle zasalutoval. Ottu pošetile napadlo, že kdyby v autě seděl Kačer Donald, proběhlo by to asi stejně.

Černý Superb se zařadil do kolony ostatních vozů mířících do centra. Provoz na tuto dobu nebyl nijak výjimečný, žádná zácpa. Květnová oprava silnice již skončila, bylo ale otázkou času, kdy se zase bude jezdit jen v jednom pruhu, až silničáři začnou opravovat něco jiného. Vítejte v Česku! Auto s pasažéry se na křižovatce napojilo na Evropskou.

Bína seděl na pravém zadním sedadle, a proto neviděl ve zpětném zrcátku obě řidičovy oči, jen jedno a část čela s bujnou kštici. I tak zaznamenal, že ten začal pozorně kontrolovat provoz za nimi. A tak levou rukou sáhl po bezpečnostním pásu a připoutal se. Cvak! V tom tichu kvalitně odhlučněného vozu vyšší třídy ten zvuk zapůsobil jako výstřel. S tlumičem, pochopitelně.

Hanák sebou trhnul a podíval se na něj.

„To jste se probral opravdu brzy! Měl jste se zapnout už na letišti!“ vyčetl mu.

„Na letišti jsme neměli problém,“ odpověděl v klidu Bína.

„Problém?“ nechápavě zareagoval knírek ve státních službách. Naklonil se dopředu k řidiči. Spíš k jeho polstrované opěrce hlavy.

„My máme nějaký problém?“

„Máme ctitele...“ odpověděl řidič a z náprsní kapsy kožené bundy vytáhl telefon. S pohledem upřeným do zpětného zrcátka něco zmáčkl a přiložil si mobil k uchu.

„Ctitele?“ major otočil hlavu dozadu a přes zadní tónované sklo se snažil pozorovat automobily jedoucí za nimi. Řidič začal mluvit do telefonu.

„Šéfe, hlásím změnu. Jedu na šestku. Do hasičárny! A potřebuji tam techniky! Hned!“ odmíchl se a poslouchal.

Bína se podíval na mladíka za volantem a pak na Hanáka sedícího těsně vedle něj.

„Myslel jsem, že telefonování za jízdy autem je i v Česku zakázané,“ pokusil se nesměle odlehčit situaci.

„Prosím vás mlčte!“ okřikl ho poněkud nervózně Hanák a naklonil se dopředu. Snažil se zaslechnout každé slovo z rozhovoru, který vedl řidič.

„Kontaminace!“

„Kontaminace?“ ozval se major ze Speciální služby.

„Kontaminace?“ opakoval Otto. A i když to nebylo vidět, mozkové závitky se mu skoro začínaly vařit.

„Kontaminace! Štěnice!“ vychrtil ze sebe mladík.

Otto si všiml, že mu zbělely klouby na rukou svírající volant.

Náhle řidič strhnul volant doprava a dupnul na plyn. Superb vyrazil. Pneumatiky se s pískotem protočily na místě a zanechaly za sebou černou stopu. Řítily se uličkami Bořislavky a pak za nějakým viaduktem odbočili směrem do Střešovic.

Pneumatiky zakvílely jako v nějakém béčkovém hollywoodském Blockbusteru. Hanák i Bína seděli strnule předkloněni a pevně svírali v prstech přední sedadla.

Otto si na kratičký okamžik uvědomil, že mu začínají bělat klouby od stisku stejně, jako před chvílí tomu mladému řidiči. Auto s nimi smýkalo sem a tam a pak se vřítlo do nějaké staré haly, řidič dupnul na brzdu a vypnul motor i světla.

Poslední zvuk, který Otto Bína v tom příšeří zaslechl, bylo zabouchnutí plechových vrat. A pak se najednou rozprostřela tma. A ticho.

Nepříjemné ticho.

KDE: konspirační vila, Dejvice, Praha

KDY: konec září, o dvě hodiny později

Seděli v té prostorné místnosti s výhledem do zahrady. Oproti květnu, teď koncem září toho v zahradě moc nekvetlo. Ale zeleň stromů i po letních měsících byla svěží, uklidňující.

„Já to nechápu,“ vrtěl hlavou Hanák. „Co to mělo znamenat?“

Zapálil si další cigaretu, pohybem naznačil, že chce nabídnout i jemu, ale vzápětí se rozpomněl, že Otto nekouří.

„Nojo, vždyť vy vlastně nekouříte, že?“ vstal a šel k oknu, které otevřel.

Cvakla klika u dveří a v nich se objevil Žlout. V ruce držel telefon.

„Je to záhada,“ zavřel za sebou. „Štěnici našli, musel jí tam dát někdo na letišti... tedy na parkovišti. Normální magnetka!“

„Ten mládenec měl zůstat v autě, to je jasné.“

„Teď jsem mluvil s Hradem. Byl to vůz ochranky, jen zapůjčený z příkazu prezidenta pro mne. Jenže větší záhada je, že ho měl na dnes objednaný už pár dní Martin Nejedla. Nakonec to musel zrušit! A to nám klade otázku, jestli se proflákla osoba tady pana Bíny, nebo chtěl někdo sledovat prezidentova poradce...“

„Nejedlu? A on o tom ví?“ zeptal se Otto a přešel pohledem z jednoho na druhého.

„Samozřejmě že ne!“ důrazně se ohradil Žlout.

„Takže je třeba zjistit kdo, respektive na čí příkaz tam tu štěnici někdo přilípl a koho chtěli vlastně sledovat. A proč!“ vstoupil do rozhovoru od okna major.

„Co to je za provenienci?“

„Normální francouzská S6.“ informoval ho poradce.

„Court? Ta s krátkým dosahem?“ chtěl vědět Bína. Bylo vidět, že všichni tři ví, o čem se mluví.

„Jo! To máte maximální dosah 300 metrů a výdrž do hodiny.“

„Potřebovali se držet blízko. Proto si jich ten řidič taky všiml,“ přemýšlel nahlas Otto.

„A museli vědět, že to nejdůležitější se odehraje do 60 minut od napíchnutí!“

„Ale stejně hrozí prozrazení, kdyby ji pak ochranka našla, ne? I když nefunkční!“ položil otázku major.

„Tuhle ne. Ta pak sama odpadne někde během jízdy. Navíc vypadá jako ta malá baterka do digitálek. Jako nefunkční je k ničemu...“

Žlutovi zazvonil telefon.

„Slyším,“ řekl a sklonil hlavu.

„Hm... jo... aha.“ To bylo vše, co odpověděl. Sedl si do křesla naproti Ottovi a telefon položil před sebe na stůl.

„Nechal jsem zkontrolovat záznamy dopravních kamer po cestě od letiště. Je to nějaká světlá dodávka, co čekala u benzínové pumpy za Cargem. Číslo zatím nemáme.“

Ottu napadlo, že na to, že Žlut je vlastně „pan Nikdo“ má překvapivé pravomoce a možnosti.

„Co záznam od té benzínky,“ zeptal se Hanák.

„Pracuje se na tom. Jenže pak se jim ztratila někde před Kulatákem.“ vysvětloval prezidentův poradce.

„Ztratila?“

„Jo, je tam úsek bez kamer, někde tam musel odbočit.“

„To vypadá, že věděl, kde se má vypařit! Takže profík!“

„Jo profík. Ale od koho?“ muži se na sebe podívali.

Na stole začal vibrovat telefon. Žlut po něm rychle sáhl.

„Ano? Kradené? Tak díky!“

„To se dalo očekávat, číslo je kradené. A dodávka je fuč!“ zamračeně dodal.

„Aby nám nakonec nestála tady u vily,“ s vážnou tváří pronesl temně Bína.

Hanák vytřeštil oči a odskočil od okna.

„To jsou ale blbý fóry!“ zareagoval Žlout.

„Jo, jenže než opravdu zjistíme, koho chtěli sledovat, tak musíme počítat i s touhle variantou!“ uzavřel debatu Otto.

KDE: Penzion „U Lípy“, Břevnov, Praha

KDY: říjen

Byl to typ malého rodinného penzionu a Otto se tam nastěhoval na Žlutovo doporučení. Čtyři místa na přilehlém parkingu, kde stála většinou jen starší fiatka majitelů. On sám parkoval s Fábíí, co měl k dispozici ve vedlejší ulici. Alespoň na ni viděl z okna.

Paní Kamila, majitelka, se přes den pohybovala hlavně v jídelně, která byla navíc i recepcí a zároveň i společenskou místností. Odtud vedly dveře do malé kuchyňky. Ta pro provoz stačila. Součástí ubytování byla i „kontinentální snídaně“. Jiné stravování penzion neposkytoval. V jídelně byl prodejní automat na Colu i plechovkové pivo. Víno nebo panáka něčeho ostřejšího vám prodala majitelka. Přes den byly v jídelně termokonvice s čajem a kávou.

Většina pasantů přijížděla na víkend. Na delší dobu tu byl jen jeden postarší pár, Brňáci, kteří trávili dny procházkami historickou Prahou. Samotný penzion měl osm malých dvoulůžkových pokojů a dva větší apartmány. Otto měl z okna výhled přímo na Oboru Hvězda, kam skoro denně chodil na procházky. Tam se taky setkával s prezidentovým přítelem nejvěrnějším, jak v duchu říkal Žlutovi. S jeho faktickou rolí v této zatím zamotané situaci měl trochu problém.

Byl to muž v pozadí, ale s nepopiratelným vlivem na dění kolem hlavy státu. Bína správně vytušil, že Mirda „Šlofik“ je svému prezidentovi bezmezně oddán. Nebylo nic, co by pro něj nebyl schopen udělat. Za těch pár týdnů si už na sebe zvykli. Na procházkách vypadali jako dvojice starších, spokojených důchodců, kamarádů ze střední školy.

Většinou se setkali u hlavního vstupu z Libocké ulice, naproti Restaurace U Holečků, potřásli si rukama a vydali se kolem pomníku Jana Roháče z Dubé směrem k Letohrádku. Už po pár dnech se nepsaným pravidlem stalo, že prvních pár minut mlčeli. Vyhovovalo jim to.

Pak začali probírat běžnou agendu, nejdřív obecné záležitosti kolem kandidátů, blížících se voleb, vhodných či méně vhodných vystoupení prezidenta, jeho šancí na znovuzvolení. Pro běžného posluchače jejich hovorů by se mohlo zdát, že se jedná o debatu dvou zanícených politologů, nikoliv někoho, kdo chce dramaticky zasáhnout do demokratického vývoje země. A to i za cenu smrti jednoho z prezidentských kandidátů.

Říjen toho roku byl teplotně nadprůměrný, teprve v druhé polovině měsíce, s blížícími se volbami, se mírně ochladilo. I tak ještě většina listoví na stromech nežloutla. Dokonce to vypadalo, že letos žádný zlatý podzim nejspíš nebude. Mohlo by se zdát, že ani Bína, ani Žlut mimo těch pravidelných procházek Oborou, nemají vlastně nic na práci.

Ale to bylo opravdu jenom mylné zdání. I při pochůzkách zachovávali nepsaná pravidla konspirace. V případě, že někoho mýjeli, odmíčeli se. Vždy se ujistili, jestli je někdo nesleduje.

Bylo to na poslední procházce před parlamentními volbami, kdy Otto informoval Žlouta o svých výletech do oblasti v Jižních Čechách, kde měl profesor Dluhoš svoji chalupu a pak o vile v Roudnici, která patřila Michalu Voráčkoví. Obě místa si důkladně prošel, zmapoval, hledal nejvhodnější únikové cesty, ideální, nepřiliš nápadná místa, odkud by se dalo zaútočit nečekaně ze zálohy. Pořídil si podrobné mapy, které se snažil vryt do paměti. Uvedená místa si nahrál do aplikace svého telefonu.

Nechtěl nic ponechat náhodě. To by mohlo být smrtelné opomenutí. Pro něj. Jeden z těchto dvou kandidátů bude nakonec ten, kdo bude muset současnému prezidentovi uvolnit cestu. Právě s Bínovou pomocí.

CZ PRESS: *10. října prezident na Radě Evropy (PSRE) ve Štrasburku způsobil pozdvižení, když prohlásil anexi Krymu Ruskem za uzavřenou a doporučil Ukrajině žádat za zábor jejího území kompenzace ve formě ropy, plynu nebo potravin. Na protest ukrajinská delegace opustila sál.*

CZ PRESS: *Volby do Poslanecké sněmovny ve dnech 20 a 21. října vyhrálo s výrazným náskokem před ostatními stranami hnutí ANO s Andrejem Babišem v čele. Získalo téměř 30 % hlasů, zvítězilo ve všech krajích včetně hlavního města. Druhá skončila ODS, třetí Piráti. Ostatní tradiční strany zaznamenaly výrazný pokles. Prezident se vyjádřil, že pověří sestavením kabinetu Andreje Babiše.*

"Já dodržuji svoje sliby a můj slib zněl, že jmenuji premiérem vítěze voleb," řekl.

CZ PRESS: *Podle vyjádření sázkových kanceláří ze dne 27. října, favorizují pro lednovou prezidentskou volbu bookmakeři opět současného prezidenta. Přitom ještě v létě dávali větší šance bývalému akademikovi Jiřímu Dluhošovi, nyní se situace obrátila. Zvolení bývalého básníka a podnikatele Michala Voráčka bookmakeři proti konci července věří znatelně méně. Vyplývá to z vyjádření sázkových kanceláří a jejich vypsáných kurzů.*

KDE: kavárna „Deserterie“, Náměstí Míru, Praha KDY: 5. listopadu dopoledne

Hanáka nepřekvapilo, že se ozval Žlut, jestli by se nemohli setkat dopoledne na Míráku. Neměl to daleko, tak souhlasil. Klidně na tu jedenáctou, co Mirda navrhoval. Kde? Ne, nezná to, ale najde to tam. *Deserterie*. Jako od dezertu. Snad něco dobrého budou mít. Trošku pozdní brunch.

Servírka postávala v prostoru kavárny a přes prosklené dveře pozorovala lidi venku. Nebyla zima, ani nefoukalo. Jedenáctá před polednem je taková zvláštní hodina. Nevěděla, na čem to záleží. Někdy měli v tu dobu v neděli plno, jindy tu nebyla skoro ani noha. Stejně, jako dnes.

Tuhle brigádu si sehnala asi před měsícem. A byla spokojená. Poslední host přišel asi před čtvrthodinou. Objednal si *Latte macchiato*. A s něčím sladkým prý počká na kolegu. Malý, prošedivělý mužik v dobře padnoucím saku. Důchodce? Měl zvláštní oči. Chladné, rybí. Přesto vypadaly, že se usmívají. Když mu nesla k prázdnému zadnímu stolku kafe, ani se na ni nepodíval. Byla mu šumafuk. Pozoroval ostražitě dění za prosklenými okny. Alespoň jí to tak připadalo. Poděkoval.

Barman za stolem cídil sklenice. Blanka měla pocit, že je to stále ta samá. Mladá servírka, co nastoupila teprve nedávno, brejliila do dotykové pokladny EET. Opatrně zkušebně ťukala na obrazovku. Vždy se rozzářila, když se tam objevilo něco, čemu rozuměla.

V kavárně bylo snad šest, sedm lidí. Tři dvojice a ten šedivák. Přelétla prostor očima. Lidé byli zabraní do hovoru. Nuda! Teď se jeden pán otočil směrem k ní a zvedl ruku. Že si to dá ještě jednou. A s mlékem, jestli může prosit.

Připravovala espresso na kávovaru *Rocket*, takové té velké, profesionální nerez bedně, co trůnila uprostřed přípravného pultu vedle baru. Ještě mléčenu se smetanou a pišingr, sladkou oplatku, kterou položila na tácek. Otočila se a v tom se to stalo.

Vrazila do muže, který stál bokem za ní. Ani ho neslyšela přicházet, klapnout vchodové dveře.

Mléčenka se smetanou se zakymácela a převrhla, naštěstí jenom na tácku.

„Ježíš... promiňte!“ vyjekla překvapeně.

„Pardon... pardon,“ reagoval holohlavý, starší muž v běžovém raglánu.

Blanka získala ztracenou rovnováhu

Vrátila se za pult připravit kávu s doplňky znovu. Zatímco čekala u kávovaru, muž si odložil kabát a sedl si k tomu pomenšímu chlápku s šedinami.

„Tě zdravím, Bohouši! Míň nápadný vstup do kavárny sis vymyslet nemohl,“ komentoval Hanákův příchod Žlut.

„Nemůžu za to!“ omlouval se nový příchozí.

Ostatní hosté si jich už nevšímalí. Servírka se zastavila u jejich stolu a ještě jednou se omlouvala.

Pak přijala objednávku a odcupitala pro kávu a dva kusy medovníku.

Žlut se k němu naklonil přes stůl a ztišil hlas.

„Pojedeš s prezidentem do Ruska. Oficiálně. Jako součást doprovodu!“

„To vím, už mě o tom referoval Kratochvíl. Jenže ten prý nejede! Tak jsem zvědav, pod jakým velením budu,“ přemýšlel nahlas major Speciální služby.

„Tak to ti můžu říct. Pod šéfem Milošovi ochranky...“

„Já to jejich vedení moc neznám! Pracovně se mjííme,“ nenechal ho domluvit Hanák.

„Ochranku má na starosti Pavlík Lorenců, tak buď v klidu.“

„Lorenc?“

„Jo, syn generála Alojze Lorence!“

„Prosím tě, já myslel, že starej dožívá někde na Slovensku.“

„To dožívá. A spokojeně. Ale mladej dělá kariéru v Čechách!“

„Stará struktura...“ nadechl se Hanák.

„Všichni jsme starý struktury, nezapomeň!“ skočil mu do řeči předlistopadový svazák.

„Tys taky začínal na Národní, tak moc nekecej!“ pokračoval Žlut.

„Ále, hříchy mládí,“ ohradil se major.

„Nechme toho! Koho to dnes ještě zajímá!“

„Máš recht“ souhlasně pokýval hlavou bývalý člen pohotovostního pluku VB.

Oba ukrajovali dezertní vidličkou medový koláč, doporučenou specialitu tohoto podniku.

Žlut mu vysvětloval, co ho v Moskvě čeká, co bude jeho úkol a proč s prezidentem vůbec jede.

„Bohouši,“ přešel do důvěrnějšího tónu, „mimo toho, že tam budete chlastat vodku jak o život, máš hlavně dva důležité úkoly!“

„A ty jsou?“

„Ten první je setkání s plukovníkem Voroncovem z FSO na podnikatelském fóru. Tomu předáš malý dárek.“

Prezidentův poradce vyndal z kožené aktovky papírovou krabičku v igelitovém sáčku. Na víčku měla ražbu siluety českého lva.

„To je přívěsek na klíče, Oleg si ho moc přál, tak jsem mu ho sehnal. On tady v mládí dělal na ambasádě, známe se léta, takže

sentiment. A když Miloš potřebuje něco neoficiálně od Putina, jde to přes Voroncova. Soukromě a urgentně. Jasný, jo?“ díval se upřeně Bohouše, jestli správně chápe význam té informace.

„Hlavně neztratit, řekne si o to,“ přesunul krabičku přes stůl.

„A druhá věc je taky důležitá. Dáš bacha na Nejedlu a Mlynáře. Asi se budou snažit odstříhnout prezidenta od oficiálního protokolu. Sice se neví, kdy a jak to chtějí udělat, ale rozvědka má nějaké indicie.“

Právě ve chvíli, kdy dopíjeli kávu, zazvonil Žlutovi v kapse telefon.

„Promiň,“ omluvil se. Hanák chápavě přikývl.

Držel mobil u ucha a na sucho polknul.

„Cože? Ten? No to si děláš prdel!“

Major ze Speciální služby zdvihl udiveně oči a přes stůl zkoumal tvář svého přítele. Žlut vytřeštil oči a zřetelně zbledl. Na vysokém čele pod šedivou kšticí mu vyrazil drobný pot. Tlačítkem pomalu vypnul telefon. Jeho přiškrčený hlas v té chvíli nebyl skoro slyšet.

„Topolánek právě ohlásil svoji kandidaturu na prezidenta!“

CZ PRESS: 5. listopadu vystoupil večer na své první tiskovce Miroslav Topolánek, který potvrdil svoji kandidaturu na prezidenta České republiky pro příští volební období.

KDO JE KDO

Miroslav Topolánek, český politik a byznysmen, bývalý senátor, poslanec, předseda ODS 2002 - 2010 i expremiér ČR. Po pádu své druhé vlády odchází z politiky a věnuje se úspěšně naplno byznysu zaměřeného na energii. Za svého působení v politice

znám svými vulgárními a xenofobními výroky. Člověk, který se obklopil nevhodnými lobbisty. Přezdívka: „Topol“, koníčky: automobilové závody, oblíbená značka auta: Audi R8

KDE: Zahradní Město, Praha
KDY: 19. listopadu, předvečer odletu prezidenta do
Moskvy

V bytě v Jabloňové ulici na Zahradním Městě desátého pražského obvodu, bydlel Bohumil Hanák se ženou už přes třicet let. Vychovali dvě děti, které již opustily rodné hnízdo. Žena pracovala jako účetní v bývalém Prioru Máj, pak přešla do Kotvy, kde pracovala na místě hlavní účetní dosud. O práci svého muže se nikdy moc nestarala. Oba spolu vlastně zůstali jen ze zvyku. Měli své vlastní zájmy, nepřekáželi si.

Manželka mu na postel připravila oblečení a osobní věci, které si měl vzít sebou na ruskou misi. Cestovní vak s oblekem a náhradním sakem měl pověšený na dveřích skříně.

„Prosím tě neblbni, jedu tam jen na pár dní. A mimo to tam vždy funguje hotelová čistírna!“

„Čtyři košile stačí?“ zeptala se.

„Radši pět! A něco sportovního, jsem ten v pozadí. Televizní štáb mě nezabírá!“ vysvětloval.

„To je možná dobře,“ odpověděla spíš pro sebe. Nějak nepochopil, jak to vlastně myslela.

Na cestu do letadla si vzal koženou bundu Bomber КГБ s beránkem, kterou asi před rokem dostal od „Šlofíka“. Byl to prý dar od FSB, něco jako neformální stejnokroj důstojníků Ruské federální bezpečnosti. Jenže tahle byla civilní, bez hodnostních nášivek. Kvalitní kůže, stříh i provedení. Prý jim to šijí někde v Itálii. Nedivil se. Rusové uměli vyrobit bombu, ale na precizní krejčovskou práci nikdy nebyli!

Všechno připraveno. Než zavřel cestovní kufr, do vnitřní postranní kapsy dal ten malý dárek v sáčku pro plukovníka

Voroncova. Stál u postele, díval se na cestovní zavazadlo a přemýšlel, jestli něco nezapomněl. Snad ne! Zaklapl víko, když si uvědomil, že se vlastně ani nepodíval na ten přívěšek.

Opatrně z krabičky s tmavomodrým sametem vyňal masivní stříbrný přívěšek na klíče. Krásná, umělecká práce. Znázorňoval českého dvouocasého lva a ani punc nechyběl. No jo, devítistovka. Obracel ho obdivně v rukách. Náhhera.

Ani nevěděl, co na něm zmačkl, když to najednou luplo a lvíček se rozlomil. Sykl překvapením. Ten okamžik zděšení, že něco rozbil, ale trval pouhou vteřinu. Pak pochopil a spadl mu kámen ze srdce. Důmyslný přívěšek byl vlastně kryt na flešku, která byla připevněna ke spodní části těla lva. Pomalu obě poloviny od sebe oddělil. Díval se udiveně na USB koncovku. Aha. Teprve pak se mu pozvolna začaly myšlenky skládat v hlavě dohromady.

Stál u postele nad otevřeným kufrem, v ruce držel ten přívěšek pro Voroncova z FSO, co mu má předat někde v Moskvě, kam odlétá zítra s prezidentem. Díval se na tu flešku a nemohl si utřídit myšlenky. Má se podívat nebo ne? Co když je to opravdu jen dárek! Co když tam není nic nahráno? Co když ten jeho stihomam je jen profesní deformace? Ruce mu poklesly a on tam stál se svěšenou hlavou, jak smutný pozůstalý někde na pohřbu. Nevěděl. Ale co když tam něco je? Žlut, starý kamarád by mu to snad přece řekl! A když ne, tak proč? Má snad důvod něco před ním tajit? Souvisí to nějak se současnou akcí, která je tak konspirativní, že o ní neví ani Kratochvíl, šéf Speciální služby? Byl snad proto vyčleněn pod přímé velení prezidenta? Toho vychlastaného dědka, který se zdárně propíjí den co den k rozpadu své osobnosti? Ale, co je mi do toho, pomyslel si, já svět nespasím.

Rozhodl se, přešel do vedlejšího pokoje, kde se žena dívala na televizi, a ze skříně vytáhl tašku s notebookem.

„Půjdu s tím do kuchyně,“ řekl směrem k manželce, která se dívala na nějaký seriál. Ani si ho nevšimla.

Zavřel za sebou dveře a lehký přístroj zapojil do zásuvky. Přitáhl si židli a čekal, než naběhne systém.

Na datovém disku byl jediný nezabezpečený pdf soubor označený OB. Když na něj kliknul, otevřel se mu nepřilíš obsáhlý materiál Otto Bíny. Všechny informace se ale týkaly poslední doby, žádná nebyla starší než z letošního května. Byly tam satelitní záběry Las Rositas, příjezdové cesty, přesná GPS data jeho ostrovního bydliště, aktuální Ottovy fotky (o jejich pořízení neměl Bína určitě ani ponětí).

Když opatrně vytáhl flešku, zaklapl ji do druhé poloviny přívěsku. Cvak. Lvíček teď vypadal naprosto bezchybně. Nikoho neinformovaného by ani ve snu nenapadlo, co v sobě skrývá.

Jestli to major Speciální služby správně pochopil (a on byl přesvědčen, že ano), naservíroval Žlut Otto Bínu z nějakého důvodu Voroncovi na stříbrném podnose. Bude to tečka za celým jeho umně vymyšleným plánem, jak prezidenta dostat znovu na Hrad. Jako Pilát si umyje ruce. Nebudou žádní svědci. Tedy, mimo jeho samotného.

Když si to Hanák uvědomil, pocítil, jak mu lehce začala vibrovat kolena.

CZ PRESS: *Dne 20. listopadu odletěl prezident republiky s doprovodem více než 140 českých podnikatelů do Ruska. Jedná se o největší státní návštěvu v historii vzájemných vztahů.*

Následující den se setkal v Soči s ruským prezidentem Vladimírem Putinem.

Mimo oficiální protokol se večer prezident zúčastnil soukromého večírku s Mlynářem a Nejedlou. Český velvyslanec v Rusku Vladimír Remek pozván nebyl. Důvod tiskové oddělení Hradu nesdělilo.

KDE: Penzion „U Lípy“, Břevnov, Praha

KDY: 25. listopadu, po návratu prezidenta z Ruska

Otto ležel na pohodlné posteli, ruce za hlavou a přemýšlel. Pohled na Oboru Hvězda byl teď, koncem listopadu smutný. Žádné veselé zlatavé barvy, jen tmavé siluety stromů, z nichž už většina shodila své listy.

V myšlenkách se obíral včerejším rozhovorem se Žlotem. Po týdnu si opět vyšlápali na společnou procházku. Ale až k Letohrádku tentokrát ani nedošli. Bylo nepříjemné, vlezlé počasí. Vlhko, šedivé, zatažené nebe.

Bína naslouchal Žloutovi, který líčil horké novinky z právě skončené, prezidentské cesty do Ruska. Zmínil jeho setkání s Putinem, i to, jak kancléř s tím hejskem Martinem Nejedlou odvezli mimo protokol prezidenta na nějakou soukromou párty s ruskými oligarchy. Dokonce oproti zvyklostem tomu setkání nebyl přítomen ani náš velvyslanec v Rusku. Co to mělo znamenat, se právě Žlout snažil zjistit.

Jeho ale zaujala jiná věc. Nejbližší prezidentův přítel v jejich rozhovoru zcela mimochodem zmínil, že jeho – Ottu Bínu už měli v hledáčku před dvěma roky. A teď Ottu poprvé napadlo, že to byl právě Miroslav Žlout, který ho mohl Putinovi přes současnou hlavu státu doporučit a poskytl ruské straně potřebné informace pro jeho kontaktování.

Ležel na posteli se zavřenýma očima a klidně oddechoval. Vypadal, že spí, ale přitom si v myšlenkách pouštěl film svých vzpomínek z ruské mise. O žádné veselé historky nešlo, byla to zase jen práce. Ta, kterou uměl nejlíp...

KDE: Velký Moskevský most, centrum Moskvy, Rusko KDY: 27. února 2015, pozdě v noci

Seděl ještě s dvěma muži v autě na krajním místě parkoviště před luxusní restaurací Kolchuga. Přes ulici svítila do tmy bílá budova historického musea Old English Court. A za ní v této noční době opuštěné staveniště velkolepého projektu prezidenta Putina Parku Zarjadje, který vyrůstal na místě před lety zbouraného největšího moskevského hotelu bolševické éry Rossija.

Zapnuté topení běželo jen na minimální výkon. I když byl únor, odpolední teploty se pohybovaly kolem příjemných 5° nad nulou.

„Еще полчаса,“ řekl řidič s pohledem na palubní hodiny. V bílém Hyundai Tucson bylo ticho, nebylo co říkat. Tu akci probrali v minulých dnech snad stokrát, uvažovali o všech možných variantách. Proběhne to v klidu a jako obvykle, pomyslel si Otto na zadním sedadle. Nebyl nervózní, jen měl pocit, že se čas tentokrát opravdu pomalu vleče.

Bylo to v polovině prosince, kdy ho v Centro Comercial Marina v Arrecife oslovil ten Rus, Oleg Voroncov. Pracoval kdysi jako mladík na ambasádě v Praze, takže z lámané ruštiny přešli na poměrně srozumitelnou češtinu občas proloženou anglickými výrazy. Teď pracoval pro FSO (Федеральная служба охраны), mocnou agenturu zabývající se ochranou ústavních činitelů a dalších vládních osob. Ottu Bínu tehdy překvapilo, že FSO dostala tip na jeho osobu z české strany, údajně šlo o nějaké osobní doporučení. Nic konkrétního ale Voroncov neřekl.

Setkali se ještě třikrát a probrali zadání celé zakázky. Otto se nikdy neptal víc, než musel. Měl profesionální přístup. Byla to pro něj práce. A protože svoji práci dokázal odvést ve špičkové

kvalitě, byla ta práce dobře honorovaná. Občas se na něj někdo obrátil, ale byl si vědom, že nejlepší léta už má za sebou. První třetina domluveného honoráře se už druhý den objevila na jeho účtu. To byl důkaz, že to Rusové myslí s objednávkou vážně. O co tedy šlo?

Jako turista s pasem na jméno Egon Majský navštíví Moskvu, deset dní mu prý stačí, vízum dostane včas. Bydlet bude v hotelu Holiday Inn Lesnaya, všechny služby hrazeny. Voroncov ho předá do kompetence dalším mužům, kteří s ním konkrétní úkol připraví. Ostatní se dozví až na místě po příletu. Na přípravu celé akce mají čtyři dny, vše je zajištěno. Na starosti bude mít likvidaci jedné osoby. Nepřátelské, jak zdůraznil ruský zdroj. Akce proběhne v noci a musí vypadat jako od neprofesionálního střelce. Zbraň si vybere a vyzkouší na místě. Šest výstřelů a čtyři zásahy. (Bínovi by stačil jeden – a ten by byl určitě smrtící.)

Cíl bude mít ženský doprovod, ten za žádných okolností nesmí být ohrožen. Rozumíš? Je v tom vyšší zájem!

„Ты понял это? Высокий интерес!“ naléhavě zdůrazňoval Voroncov.

Druhá třetina platby z domluvené částky bude na jeho účet poukázána v předvečer akce, zbytek do 24 hodin po úspěšném zakončení. Celkem to bude půl milionu amerických dolarů v aktuálním kurzu. Nabídku rublů striktně odmítl.

Otto, který v té chvíli bude turistou Egonom Majským, má zajištěno pochopitelně veškeré krytí. Po likvidaci ho hned odvezou na letiště Šeremetěvo. Rusko opustí do 90 minut po posledním výstřelu a na vše, co se stane v Moskvě, zapomene. O zbraň, případné svědky či nepředvídatelné okolnosti se postarají chlapi z jeho komanda.

Hlas řidiče je najednou probral s ospalé letargie.

„Уже идет! Быстро, мы едем!“ chlápek za volantem v klidu nastartoval.

Tak už jde, jdeme na to – opakoval si pro sebe Otto alias Egon. Z klína sebral hnědou kšiltovku, čepici, které tady říkají nostalgicky leninka a pečlivě si ji nasadil na hlavu. Z otevřené přihrádky před sebou vyndal starší pistoli Makarov. Byla zajištěná, nabitá, vyzkoušená. Mírně se natočil bokem a schoval ji do hluboké přední pravé kapsy své kožené bundy. Vyhrnul si kožešinový límec. Auto pomalu vyjelo z ulice Vavrovka a zamířilo na Velký Moskevský most.

Pootočil hlavu, vpravo za oknem bílého Tusconu zářil Chrám Vasila Blaženého, ale Otto se teď nemohl rozptylovat historickými skvosty Moskvy.

Auto vjelo na most, minulo nějaké noční chodce a po dvou stech metrech zabrzdilo. V rychlosti se podíval na hodinky. Ukazovaly 23:27 moskevského času. Otto rychle vystoupil a téměř nehlučně přibouchl dveře. Bílé Hyundai pokračovalo dál. Muž v naražené kšiltovce a s vysoko vyhrnutým límcem se obrátil a pomalým krokem se vydal po mostě zpět. Vpadal v té chvíli jako turista, co si něco zapomněl v hotelu.

Nepospíchal. Periferním viděním zahlédl na protějším chodníku diskutující trojici mužů, která brzy zmizela za jeho zády. Šel mírně shrben, ruce zabořeny v širokých kapsách. I když to nemohl vidět, podle domluvy se na konci mostu bílý Tuscon obrátil a pomalu se vracel zpět.

Pár metrů před ním se z přitmy vynořila milenecká dvojice, drželi se za ruce. Muž se ženě snažil něco vysvětlit. Otto nenápadně naučeným pohybem v kapse odjistil revolver. Ještě dva kroky, krok. Hlavně se mu nepodívat do očí, zopakoval si s upřeným pohledem před sebe. Minul je. Udělal ještě krok a rychle

se otočil. V ten samý okamžik vytáhl z kapsy revolver a zamířil na mužova záda. Stiskl spoušť.

Noční Moskvou zarachotil výstřel. Otto stál v klasickém střeleckém postoji, mírně rozkročen, druhou rukou si podepíral dlaň s pistolí. Postava před ním se zapotácěla, podle odhadu by střela měla zezadu proletět srdcem. Žena rychle vytrhla svoji ruku a odskočila stranou. Upadla na kolena a snažila se schovat hlavu do dlaní.

V rychlém sledu následovaly další rány. Druhá zezadu do hlavy, do jater a míst kolem žaludku. Výstřely zasaženého muže odhodily na chodník, kde zůstal bezvládně ležet. Otto ještě podle plánu vypálil dva výstřely nad hlavu. O nábojnice, které s cinkotem dopadly na dlažbu, se nestaral. Vedle něj se skřípotem zabrzdilo bílé auto. Zadní dveře se otevřely.

Быстро! Быстро! Делай!" křičel na něj nějaký hlas.

Naskočil do Tuscona, který se vzápětí rozjel.

Otto se podíval na hodinky. 23:30, přesně. Sundal si čepici a rozepnul koženou bundu. Muži sedícímu vedle něj na zadním sedadle podal svoji zbraň, ten ji důkladně otřel hadrem, do kterého ji posléze zabalil. Auto se rychle proplétalo poloprázdnými bulváry půlnoční Moskvy. Všichni tři muži v autě mlčeli.

Asi po deseti minutách vjeli do nějakých podzemních garáží. Zastavili, ale řidič nechal motor běžet. Zadní levé dveře auta, u kterých Otto seděl, se s cvaknutím otevřely. Vedle nich stál Oleg Voroncov.

„Давай... пойд“, pomohl mu ze dveří, které za ním zaklapl. Bílé Hyundai se rozjelo a zmizelo ve výjezdu. Oleg zapíchl prst do jeho kožené bundy.

„Sundej si to!“ druhou rukou mu podával černý, flaušový kabát. Záměna oblečení trvala jen pár vteřin, pak spolu našedli do černého Fordu s tónovanými skly stojícímu opodál. Řidič zařadil rychlost a plynule se rozjel.

„Vzal jsem ti jen příruční бараж, co sis připravil.“

„Okej a kufr?“ zeptal se Otto, když zběžně kontroloval obsah své kožené tašky.

„Чемодан? Ten už je v letadle,“ dodal Voroncov a podal mu palubenku s letenkou.

Půjdeme přes vládní zónu, budou čekat, vše se stihne!“

„Já vím!“

Oleg Voroncov, plukovník FSO k němu otočil hlavu. Jeho pohled byl chladně profesionální, bez jiskřičky lidskosti.

„Volal šéf. Byl spokojený. To je dobře, to jest' chorošó... хорошо!“

Bína, vlastně Egon Majský neodpověděl. Před nimi se tyčil hnědý blok patrových budov mezinárodního letiště Šeremetěvo.

KDE: paluba A321 Aeroflotu na lince Moskva - Madrid **KDY: o hodinu později**

Letadlo společnost Aeroflot udržovalo letovou hladinu skoro 11 tisíc metrů. Byly dvě hodiny po půlnoci a uličku mezi sedadly Airbusu v Business Class osvětlovalo jen úsporné osvětlení. Většina pasažérů spala, dva se sluchátky na uších se dívali na nějaký film. Otto seděl v pohodlném křesle, měl dostatek místa, protože sedadlo vedle něj nebylo obsazené.

Na výsuvné policiče před sebou měl dvě prázdné miniaturní lahvičky vodky Beluga Hunting a sklenici džusu, kterou držel v ruce. Měl zavřené oči, ale nespal. Přemýšlel.

Většinou si rychle po provedení zakázky pročistil hlavu. Jednou, maximálně dvakrát si v duchu probral celou akci. Jestli někde neudělal chybu. To posouzení bylo čistě formální, věcné. Snažil se chyby eliminovat a i z těch drobných se poučit.

Neměl výčitky svědomí, byl skvělý ostřelovač, tichý zabiják. Byla to jeho práce, za kterou dostával zapláceno. Morální kocovinou netrpěl. Na tom posledním případě bylo ale něco divného. Nemohl se zbavit dojmu, že žena, která šla s obětí, o tom co se chystá, věděla. Že ho vedla zcela chladnokrevně na porážku. Prozradily to její reakce. To, že se ani jednou nepodívala, že sebou netrhla. Žádná svalová tenze těla, která je nevědomá, kterou neovlivníme.

Dopil skleničku s pomerančovou šťávou a kývl na palubní stewardku. Dívka v červeném kostýmku mu poklidila pultík a vrátila ho do původní polohy. Otto Bína zhasl lampičku nad svým sedadlem.

Nikdy se neptal na jméno své oběti. Vzhledem k tomu, že tahle objednávka přišla z nejvyšších vládních míst Ruska, věděl,

že až nad ránem přistane v Madridu, to jméno už budou vysílat všechny zpravodajské rozhlasové stanice.

CZ PRESS: *V pátek v noci 27. února 2015 byl v Moskvě zastřelen na mostě, který vede přes řeku Moskvu, Boris Němcov, ruský politik a předseda RPR-PARNAS právě ve chvíli, kdy šel se svou přítelkyní, 23letou ukrajinskou modelkou Annou Durickou. Němcov byl zavražděn v předvečer opozičního pochodu „Jaro“. Nejvyšší ruská místa, včetně prezidenta Putina předpokládají, že šlo o mstu čečenských teroristů.*

KDE: venkovský hřbitov, Hostivice u Prahy KDY: 25. listopadu, o něco později

„Pojďte, jdeme ven, půjdeme se projít,“ vrátil se Bína k vykání, vzal za kliku a soukal se z auta. Muž zpoza volantu následoval. Ozvalo se pípnutí dálkového ovládání.

„Kam?“ zeptal se trochu zbytečně Žlout.

„Kam asi? Na hřbitov!“ zatlačil Bína na kovanou bránu, která se se skřípotem pootevřela, takže oba muži se protáhli dovnitř.

„Si mám hledat místo, nebo co?“ zůstal stát bezradně Žlout na hlavní cestě, která vedla středem vesnického hřbitova. V tuto hodinu byl ale prázdný, nikdo tam nebyl.

„Pojďte, chůze vás uklidní.“

„To si nejsem jist. Máme poslední měsíc kampaně a teď tohle!“ Oba muži minuli kapličku a podvědomě si srovnali krok.

Vždyť prezident žádnou kampaň nedělá, ne?“

„Nechte toho! To snad vědí všichni, jak to ve skutečnosti je!“ namítl prezidentův utajovaný poradce.

„Důležité je, jestli to ví jeho voliči.“

„Podívejte se, v boji o Hrad je povoleno všechno...“ nedomluvil.

„Všechno? To snad ne!“

„Všechno, co není příliš přes míru. A malá nezmínka o kampani přece není na škodu, když pomůže!“ obhajoval Žlout prezidentovy způsoby.

„Když se na to díváte takhle...“ zavrtěl poněkud nesouhlasně hlavou Otto. Odmlčeli se. Na konci hlavní hřbitovní cesty zahнули doprava. Občas se zastavili u nějakého hrobu a se zájmem si přečetli nápis na náhrobku.

„Vidíte – velkouzenář,“ ukázal Žlout na zašlý nápis na černé žule.

„A to je nějaká vstupenka na nesmrtelnost? Jsi řezník – tak neumřeš? Jsi prezident – tak taky ne? Všichni zemřou. A když zemře Miloš ve funkci, bude mít alespoň státní funus.“

„Jste nechutnej!“

„Realista! Ale vraťme se k našemu problému. Jak na to chce prezident reagovat? Vždyť je těmi lidmi obklopen a oni si ho vlastně uzurpují jen pro sebe!“

„No právě! Většina z hradní kanceláře chápe, že jejich společenské postavení stojí a padá s prezidentem. To si opravdu myslíte, že když Miloš nevyhraje, že se jeho tiskový mluvčí někde uchytí? V nějakém slušném médiu? Pche!“ zhnuseně si odfrknul ten menší z nich.

„Možná u Soukupa na TV Barandov,“ přemýšlel nahlas Otto.

„Nenechte se vysmát! Ten bude první, co by šel nadbíhat novému hradnímu pánu.“

„Takže zpět! Jak se na to dívá prezident, jak to chce řešit on?“

„Řešením pověřil mne. Jedinej slušnej je tam ještě Hliněný, ten mu aspoň otvírá dveře a podává popelníčky!“

„Fajn, ale jak to chce řešit ON!“ vrátil Bína naléhavě jejich rozhovor do požadované roviny.

„Zbavit se jich. Jenže to nemůže, drží ho v šachu!“

„Na koho je naštvanej více? Na Nejedlu nebo Mlynáře?“

Jednoznačně na Martina Nejedlu! Mlynář to sice zosnoval, má ty materiály, ale proti Milošovi je nepoužil!“

„Zatím!“

„Prosím vás, on je sice vychcanej jak mraky, ale uvědomuje si, že by ho to následně smetlo. A ukažte mi nějakého byznysmena, co si k sobě nasadí člověk, o kterém se ví, že podrazil svého chlebodárcel! Oni si potřebují nakrást co nejvíc! Teď a tady. Oni si dobře uvědomují, že s Milošem taky končí! Takový kreatury!“

Odmlčeli se. Na chvíli se zastavili u velkého kříže s Kristem. Oba muži tam stáli ve zvláštním, niterném rozjímání s myšlenkou, jak pomoci prezidentovi.

Toho bychom teď potřebovali, nějakého Spasitele,“ ukázal Žlout na krucifix.

„Jak to myslíte?“ zatvářil se poněkud nechápavě Otto.

„Nějaký Vykupitel by se hodil, Mesiáš...“

„Že to říkáte zrovna vy, bývalý komunista...“

„Ále, nechte toho! Tehdy to byla jen možnost, jak se mít líp než ostatní. Žádná ideologie!“ vysvětloval bývalý stranický funkcionář.

„Jak jste to říkal? Vykupitel? Spasitel?“ vrátil se Otto k tématu.

„Jo, jako Ježíš. Ten zemřel, aby nás ostatní zachránil!“

Bína o krok poodstoupil a zadíval se na Žlouta. Smysl toho pohledu byl ale nejasný. Mohl znamenat, že se bývalý komunista dočista zbláznil, nebo taky něco zcela jiného.

Stáli tam proti sobě s upřeným pohledem z očí do očí. Dva muži na malém, vesnickém hřbitově nedaleko Prahy. Dva pozůstalí velkých plánů. Chvilí to vypadalo, že na svých bedrech nesou tíhu celého světa. Ale ten okamžik trval jen krátce.

Najednou se Bína rozzářil a plácl se do čela.

„Teď jste na to přišel! Jo! Jasně! To je ono!“ Otto k němu přistoupil a chytl ho za rameno a ještě jednou to zopakoval.

„TO JE ONO!“

**KDE: Volební kancelář Jiřího Dluhoše, Smíchov
Palace, Praha**

KDY: 24. listopadu, pozdní odpoledne

Jitka se rozhodla, že se nabídne jako dobrovolnice do volebního týmu profesora Dluhoše. Měla pro to racionální důvody. Bydlela jen dvě stanice tramvají od Anděla, byla rozhodnuta volit právě jeho a v neposlední řadě – studovala marketing a media na vejšce.

Kancelář hučela jako včelí úl hlavně ráno, pak se většina dobrovolníků rozprchla za svými úkoly. Ona chodila hlavně odpoledne, to tu bývalo jen pár lidí. Na nástěnce pod svým obrázkem měla vždy připíchnutý seznam úkolů, co ji čekali.

Vedle vchodu do místnosti byla po levé straně magnetická tabule s podobenkami již potvrzených kandidátů a jejich volební hesla.

*Prezidentem opět
Hrdí lidé, silná země
Moje země, můj prezident!
Prezident, který si váží lidí!
Jdu do toho!
Svěží vítr na Hrad
Važme si sami sebe
Odvážný prezident pro složitou dobu
Vím jak na to*

Skutečně dobrého prezidenta by měla vlastně charakterizovat všechna tato hesla, pomyslela si Jitka. Byla přesvědčena, že opravdu vážní kandidáti jsou jen dva, tři z nich. Jenže poslední týdny začala pochybovat.

Když se zamyslela nad veřejnými vystoupeními svého favorita, najednou zjistila, že jsou plytká, nic neříkající, bez obsahu. Ano, profesor Dluhoš měl korektní vystupování, slušnost, která určitě většině lidí imponovala, ale nikdy nešel do názorového střetu. Byl vlastně bojácný, nechtěl si popudit své potencionální voliče. A byl ochoten udělat téměř vše pro to, aby se jejich základna rozšiřovala. Prezidentství vnímal jako životní završení své profesní kariéry. Nikomu nevadil, nikomu nepomohl.

S překvapením zjistila, že při lednové volbě to nejspíš nebude on, komu hodí do volební urny svůj hlas. To jí samotnou trochu zaskočilo. Pomalu přešla zpět k nástěnce a sundala papír se seznamem dnešních úkolů. Tak se do toho pustíme, řekla si.

CZ PRESS: *„Ministerstvo vnitra dnes ráno vydalo rozhodnutí a zaregistrovalo celkem 9 kandidátních listin pro volbu prezidenta republiky, která se bude konat ve dnech 12. a 13. ledna 2018,“ uvedli jeho zástupci na tiskové konferenci.*

KDE: Konspirační vila, Dejvice, Praha
KDY: 13. ledna 2018, pozdní odpoledne

Ten hovor čekal, takže ho nepřikvapilo zazvonění telefonu. Na display se objevily iniciály MŽ.

"Prosím?"

"Tak to máme v kapse," zazněl mu do ucha rozradostněný hlas.

Otto Bína sice ctí základní zásady konspirace, ale stejně mu trochu vadilo, že se prezidentův *pan Nikdo* nepředstaví.

Telefon, který měl zapůjčený na tuto akci od Žlouta nebyl šifrovaný, byla na něm pouze dvě čísla. Jeho a Hanákovo. Jinam nevolal. Občas, tak jednou za měsíc, mu při jejich setkání vyměnil SIM kartu. Bína si všiml, že se mění i Žloutovo číslo. To Hanákovo zůstávalo stejné.

"Co máme v kapse?" zeptal se poněkud nechápavě Otto.

"No přece to první kolo! Neđíváte se?" podivil se na oplátku zase Žlout.

Binovi došlo, že tou otázkou jeho společník myslí televizi.

"Ne, byl jsem ve městě. A měl bych snad?"

"Vydržte, užijem si to společně. Za pár minut pro vás do penzionu pošlu auto!" Telefon se odmíchl.

Těch pár minut se nakonec protáhlo na půl hodiny. Byl to ten mladík, který je tehdy vezl prvně z letiště. Jen auto bylo jiné.

Pozdravili se, povinný úsměv a během cesty řeči o ničem. Jaký je teď provoz a jestli tunel Blanka splnil očekávání ohledně zklidnění dopravy v Praze. Téma voleb odmítl Otto hned v počátku komentovat, když striktně oznámil, že si nevyřídil voličský průkaz. Zbytek cesty už oba mlčeli.

Řidič tentokrát ani nezajel před vilu, vyklopil ho přímo na ulici. U branky zmáčkl tlačítko interkomu. Vzápětí mu bzučák otevřel branku. Světlo před hlavním vchodem se rozsvítilo.

V otevřených dveřích stál Miroslav Žlout a srdečně mu potřásl rukou. Jeho zarudlý obličej signalizoval, že už začal slavit dopředu.

„Pojďte, pojděte. Večírek bude v ruském stylu. Kaviár Amas a slavné ruské šampaňské "Victor Dravigny".

Na stole v přijímací místnosti v prvním patře byly misky s kaviárem, slané crackery, plátky žitného chleba, košík s banketkami a láhve Абраз-Дюссо. A vpravo od něj na stěně zapnutá plochá televize s komentátorem volebního studia.

„Miloš má přes 40%, je první na pásce. Jasný vítěz, to je už tutovka!“ pochvalovali si jeho nejvěrnější přítel.

Bína si pověsil kabát na dřevěný věšák u dveří. Znovu se zadíval na obrazovku a pak na stůl. Prohlížel si bohatou nabídku pochutin.

„Koukám, že jste obdivovatel ruské historie. Samé delikatesy známé již z carského dvora.“

„No, tohle je z poslední kremelské dodávky. Chlapci od Putina si vždycky na Vánoce vzpomenou.“

„To víte... široká ruská duše!“ zářil usměvavý Žlout a nalil mu do sklenice perlivý nápoj.

„Podívejte se, prezident teď bude souhlasit s televizní debatou, to je jasné! Toliko scénář! A před tou poslední, která se odehraje v předvečer voleb spustíme tu naši akci. Vše je připraveno, to snad nemůže nevyjít!“ skoro fanaticky se ho snažil přesvědčit Žlout.

„Vyjde to, uvidíte. Každá společnost reguje na zločin stejně,“ odpověděl klidně Bína a upil z křišťálové sklenice. Zapomněl zmínit, že ten zločin bude mít na starosti právě on.

„Takže na vítězství našich zbraní na východní frontě!“ pozdvihl štíhlou sklenici se šampaňským k přípitku.

„Mnó, jenže tohle neříkali carští důstojníci, ale příslušníci Wehrmachtu, víte?“ zchladil jeho nadšení Otto Bína.

CZ PRESS: *První kolo prezidentské volby 12. – 13. ledna. I když první den prezidentských voleb výrazně narušil incident s feministickou aktivistkou, která se vrhla na prezidenta, druhý den proběhl již v klidu. Volební místnosti se uzavřely ve 14. hodin. Konečné výsledky byly oznámeny kolem 18. hodiny večer. Jako vítěz postupuje do druhého kola stávající prezident Miloš Seaman s 38% hlasů. Jeho vyzyvatelem bude profesor Jiří Dluhoš, kterého volilo o 600 tisíc voličů méně.*

ATENTÁT

**KDE: Střelnice Speciálních služeb, Dobřejovice u
Prahy**

KDY: měsíc před první prezidentskou volbou

Major Hanák pozoroval muže ve střelecké kóji. Ten měl na uších protihlukové chrániče a páčil z dlouhé pušky s dalekohledem. Po každé ráně si zaostřil aretačním šroubkem nastavené hledí. Proti světlu lampy si důkladně prohlížel každý náboj. Pak ho vrátil do krabice na pultu před ním a zkusil další. Zalícil a stiskl spoušť. Ozval se zvuk slabého plesknutí dlaní. Puška měla moderní, výkonný molybdenový tlumič. Kdybyste vystřelili v zadní části tramvaje, cestující vpředu nic neuslyší.

Hala střelnice Speciálních služeb byla v areálu bývalého zemědělského družstva. V Dobřejovicích se vědělo, že objekt patří Ministerstvu vnitra, ale byl tak dokonale odhlučněn, že místní o nějaké soukromé střelnici neměli ani potuchy.

Muž ve střelecké kóji sundal chrániče a otočil se na Hanáka.

„Myslím, že mám vybráno,“ pronesl.

„Konečné rozhodnutí?“ ubezpečoval se major.

„Jistě,“ odpověděl Bína, neboť on byl tím mužem za střeleckým pultem.

Nikdo jiný zde nebyl.

Hanák přinesl modré, vyztužené pouzdro na matchové pruty. Každou pušku zabalil zvlášť a zasunul do jednotlivých komor pouzdra.

„Která to bude?“ zeptal se.

„Z té nabídky ten Parker-Hale. Je nejlepší.“ odpověděl bez zaváhání Bína.

„Fajn. Takže můžeme jet?“
„Jasně.“

Oba muži prošli šatnou a pak vstupní částí haly. Hanák vypnul světla a nakódoval alarm. Posledním pohledem ještě vše zkontrolovali a pak za sebou zamkli železná vrata.

Pozdě odpoledne už měl Otto volno. Seděl v jídelně penzionu „*U Lípy*“, paní Kamila mu přinesla sklenici a tak si do ní mohl nalít pivo z vychlazené plechovky z prodejního automatu. Nad servírovacím stolem byly zavěšeny svítící řetězy, v oknech vánoční dekorace. Majitelka penzionu mu přinesla rozpečený šunkový sendvič se sýrem a popřála „Dobrou chuť!“

Měl žízeň a tak si první dva loky piva Gambrinus vychutnal. Opatrně položil sklenici na stůl. Paní Kamila zmizela za dveřmi kuchyňky. Seděl v jídelně sám a to přesto, že dva dny před Štědrým večerem byl penzion plný. Ale turisté si užívali sváteční atmosféru města. Zmožení a uondaní sem dorazí tak za hodinku, za dvě. Ale to už on bude u sebe v pokoji.

Vzpomněl si na Marianne, která mu vždy s úsměvem popřála hezký den k šálku ranní kávy, servírované na terase *Las Rositas*. A pokaždé ho nenápadně pohládila po rameni. Zamyslel se. Chyběla mu, jasně že mu chyběla. Jenže od září byl v Praze a teď ho čekal poslední měsíc práce na zakázce. Jestli všechno dopadne podle plánu, možná, že už za měsíc budou zase spolu. A už žádou další objednávku. Konečně bude ten spokojený, nenápadný rentiér, posedávající pod horkým sluncem někde na Baleárách.

I když spolehlivá zbraň je samozřejmě pro práci, na kterou byl najímán, to nejdůležitější, tentokrát na ni nespěchal. Vše bylo

zajištěno, on si akorát nabízené pušky vyzkoušel, seřídil a vybral vhodnou municí. V naprosté většině zakázek pracoval se zbrojním arzenálem, který mu byl nabídnut na místě. V tom vždy spoléhal na objednavatele. Bylo to v jeho zájmu, dodat čistou zbraň bez rodokmenu. A co si pamatoval, nikdy se pak nestaral, co se s ní stalo. Byla to přirozená dělba práce mezi objednatelem a tím, kdo likvidaci provede. Proto nemusel cestovat po Evropě s vlastním kvérem zabaleným do pyžama ukrytým v kufru.

Za dveřmi se ozval nějaký hlahol. Teď se začnou trosit první návštěvníci. Ani nezakleпали, vpadli dovnitř jako velká voda. Inu Němci. Otto vstal od stolu, prázdnou sklenici s talířkem odložil na servírovací stůl, pokynul hlavou příchozím a zmizel na schodišti k podkrovnímu pokoji.

KDE: Prezidentská kancelář Pražské hradu

KDY: 24. ledna, odpoledne

Rozlučková akce prezidenta se svými voliči byla naplánovaná na čtvrtou hodinu odpolední. Třetí nádvoří bylo uzavřeno kovovými zátarasy, u kterých hlídkovala Hradní stráž. Pozvaní, převážně členové bývalé Prezidentské strany vedené kancléřem Mlynářem dostali speciální číslované pozvánky s osobním poděkováním a podpisem prezidenta. Tak bylo zaručeno, že prostor pod hradním balkónem ovládnou pouze prezidentovi přívrženci, nadšená hradní klaka.

Kancléř musel prezidentovi slíbit, že nehrozí žádné projevy nesouhlasu, žádná nevhodná hesla nebo dokonce házení vajíček. A televizní štáb spřízněné televize bude moci ve večerních zprávách ukázat národu nadšené přijetí hlavy státu prostým lidem, těmi spodními deseti milióny. Pravdivý obraz toho, jak je prezident i v předvečer voleb milován lidem své země. Kdo by se odvážil ho zítra znovu ne zvolit?

KDE: místo atentátu, Praha, Česká republika
KDY: 24. ledna, půl hodiny před 16. hodinou

Otto byl na místě už dvě hodiny před plánovanou akcí. Střešní podkrovní taška byla částečně zaklíněna, takže vytvářela poměrně prostornou střílnu s perfektním výhledem na místo, kde se odehraje atentát. Ze spodu nebylo na střeše nic vidět. Vše probíhalo podle plánu. Odstřelovač měl vše, co potřeboval.

Ležel pohodlně na karimatce, vybranou pušku Parker na trojnožce a přes hledí občas zkontroloval terasu. Nic se nedělo. Bína věděl, že Žlut teď čeká někde s telefonem, aby mu v případě nutnosti zavolal.

Mobil položený vedle trámů se rozezvučel. Otto zmáčkł hlasitý odposlech.

„Slyším,“ ohlásil se.

„Už je začnou pouštět. Celé to začne do půl hodiny.“ Informoval ho hlas z telefonu. Pak se přístroj odmlčel.

Bína se podíval ven. Nad městem bylo jasné, tmavomodré lednové nebe. Stmívalo se, ale slavnostní osvětlení se začnou brzy postupně rozsvěcovat. Dole se ozval tlumený hluk. Před zúženým vstupem se vytvořil spořádaný dav, který tiše postupoval k místu setkání. Otto si s chladnou hlavou uvědomil, že muž, na kterého zanedlouho vystřelí, má před sebou už jen třicet minut života

KDE: místo atentátu, Praha, Česká republika
KDY: 24. ledna, 16:00, začátek setkání s voliči

Vymezený prostor nádvoří byl téměř zaplněn čekajícími lidmi. Sem tam se zatřepetala česká vlajka, občas se nad hlavami příznivců objevil transparent předem vytištěný a rozdaný Prezidentskou kanceláří s textem: *Můj prezident, Znovu na Hrad* nebo *Ten nejlepší*.

S blížícím se začátkem vystoupení hlavy státu se čím dál častěji začalo ozývat skandování prezidentova jména. Následoval potlesk a znovu pochvalné výkřiky. Slavnostní atmosféra vzájemné pospolitosti, souznění, obdivu k osobě prezidenta. Přesně ve čtyři hodiny odpoledne se rozezněly zvony na katedrále svatého Víta. Zároveň s majestátním zvukem se rozsvítilo slavnostní osvětlení hradního nádvoří. Zástup čekajících lidí propukl ve frenetický jásot. Několik hloučků začalo skandovat hesla z dob Sametové revoluce. „Už je to tady, už je to tady...“

Mohutné mobilní reflektory zalily světlem terasu prezidentského balkónu.

Náhle se otevřely dveře a za neutuchajícího jásotu rozhodnutých voličů se objevil prezidentův mluvčí a přistoupil k připraveným mikrofonům. Nadšené ovace nepřestávaly. Bylo vidět, že si všichni, včetně jeho, si tuto bouřlivě obdivnou atmosféru dokonale užívají.

Tiskový mluvčí zvedl ruce. Trvalo pár vteřin, než dav zareagoval.

„Děkujeme,“ bylo jediné slovo, které pronesl. Ale dav pod balkónem vypukl v opětovný jásot. Vypadalo to, jako by mu právě na hlavu začaly sypat zlaté mince.

Prezidentův mluvčí si lehce posunul brýle na nose a opět se naklonil k mikrofonům.

„Děkujeme vám, drazí přátelé! Děkujeme vám za krásné a srdečné přijetí, za váš čas, který jste si našli a přišli podpořit a rozloučit se se svým prezidentem...“

Dav v té chvíli explodoval nesouhlasným výkřikem *Nééé...*

Mluvčí se rozzářil a pokračoval do mikrofonu:

„Ano, my všichni zde na Hradě věříme, že toto setkání s naším milovaným prezidentem není rozloučením...“ zbytek jeho slov zcela zanikl ve výbuchu nadšení, skandování a potlesku přítomných lidí na třetím nádvoří Pražského hradu.

Muž za stojanem s mikrofonem se dramaticky odmlčel a pak teatrálně ukázal rukou k otevřeným dveřím balkónu.

„Přivítejte svého prezidenta!“

Za zvuku prezidentských fanfár se v osvětleném prostoru objevila mírně shrbená postava prezidenta s hůlkou, podpíraná kancléřem. A hned za nimi se na terasu balkónu tlačili další. První dámu vedl Martin Nejedla, za ním hradní protokolář, tajemník Hliněný a několik členů ochranky. Ti zůstali stát jako obvykle v pozadí.

V záři reflektorů prezident s typicky nakloněnou hlavou a blahosklonným úsměvem shlížel dolů na zástupy lidu. Bylo těžké si představit, co mu probíhalo hlavou. Poradce Nejedla trošku nespolečensky popostrčil jeho manželku blíž k němu a stoupl si za hradní pár. Dokonce i zcela společensky negramotný kancléř udělal půlkrok dozadu. Dav pod balkonem nadšeně aplaudoval. Za jejich hlavami z vysílací plošiny vše v živém vysílání snímaly televizní kamery. Poslední veřejné vystoupení prezidenta před volbami nemohlo být velkolepější...

Bína celou tu dobu měl v hledáčku dalekohledu své pušky aktéry posledního vystoupení na terase hradního balkonu. Měl pravidelný dech a cítil, že se mu zpomalil tep. Odjistil pušku a pomalu položil prst na spoušť. Čekal.

Vzpomněl si, jak ještě dopoledne jindy rozhodný Žlout váhal, jestli přeci jen nemá prezidenta varovat, což Otto zcela kategoricky zamítl.

Nad nádvořím Pražského hradu doznívala prezidentská fanfára ze Smetanovy Libuše. Blížilo se velké finále. Potlesk slábl, ale nebral konce. Postavy na balkonu se téměř neznatelně pohnuly. Otto Bína, nájemný střelec ve zlomku vteřiny vyhodnotil vzájemnou konstelaci osob za ideální. Byl čas zmáčknout spoušť.

Zadržel dech a vystřelil.

KDE: studio Českého rozhlasu, Vinohradská 12, Praha
KDY: 24. ledna, 16.08 SEČ

„Omlouváme se posluchačům Radiožurnálu, že přerušujeme vysílání s důležitou zprávou. CZ PRESS právě oznámila, že před několika minutami byl spáchán v Praze atentát. Obětí se stal současný prezident a zároveň kandidát na příštího prezidenta České republiky. Atentát byl spáchán na Pražském hradě při rozloučení prezidenta s občany. Další zprávy ani případné další oběti v současné chvíli nejsou známy...“

NÁVRAT

KDE: Letiště Lanzarote, Kanárské ostrovy

KDY: 25. ledna 2018

Ostrovy věčného jara, tak bývají Kanárské ostrovy často nazývány. A to platilo i ve chvíli, kdy Otto Bína vyšel před hlavní budovu Airportu Lanzarote, po přímém tříhodinovém charterovém letu se společností *Ryanair* z Barcelony, kde měl včera mezipřistání. Teplota se teď odpoledne pohybovala kolem příjemných 18°C.

V první chvíli to vypadalo, že nikam nepospíchá. Působil dojmem, že si tu cestovatelskou atmosféru chce co nejvíce užít. Zhluboka se nadechl. Poznával ho, příjemně svěží, ostrovní vzduch. Bude mu chybět! Na zem položil svůj modrý kufřík a rozhlédl se kolem. Díval se ke stanovišti taxíků, čekal. Chvilí pozoroval, jak přijíždějí a odjíždějí auta s pasažéry. Pak vzal své zavazadlo na kolečkách za rukojeť a vydal se tím směrem.

Očima si vybral bílého Seata s velkým předním, netónovaným sklem. Sklonil se k řidiči do staženého okénka a něco mu vysvětloval. Pak mu podal dva papíry a několik papírových bankovek. A štědře přidal ještě jednu. Taxikář chápavě pokyvoval hlavou a spokojeně se usmíval. Zubil se na něj i ve chvíli, co odjížděl z parkoviště před letištěm. Snad to nesplete, pomyslel si Otto.

Nechal odjet černého Forda, který byl na řadě. Počkal si na další bílý Seat, nejrozšířenější vůz mezi zdejšími dopravci. Počkal, až řidič vystoupí a naloží mu jeho zavazadlo do otevřeného kufru auta. Otto nemohl tušit, že od dnešního příletu je pod nenápadným dohledem. Ve chvíli, kdy si sedal do

automobilu, se někde na druhém konci ostrova rozezněl něčí telefon.

KDE: opuštěný objekt na křižovatce nedaleko Las Rositas, Lanzarote
KDY: 25. ledna 2018, odpoledne

Do malého hotelu Centro na okraji Arrecife se Adolfo „Oso“ Ramos nastěhoval předevčírem. Přiletěl prvním spojem přímo z Madridu. Letenku i ubytování mu zajistila malá polská dovozní společnost „Eastern inc.“, letitá spící rezidentura ruské vojenské rozvědky GRU pro španělsky mluvící teritorium. V poslední době, kdy správu nad ní převzal plukovník Voroncov, se její vztahy s Putinovým křídlem i FSO velmi konsolidovaly. Voroncov byl také mužem, který Ramose pověřil velmi delikátním úkolem.

V recepci hotelu ho už čekal drobný, nenápadný muž s úzkým knírkem a nevýrazným orlím nosem. Do hotelového pokoje mu pomohl odnést dvě rozměrná zavazadla. Večerní portýr dostal spropitné a tak se celou dobu díval na malou televizi pod recepčním pultem. Těch dvou si vůbec nevšímal. Tašky, jak se ukázalo na pokoji, obsahovaly profesionální střelecký arzenál.

Následující den Ramos z hotelu nevytáhl ani paty. Jídlo si nechal přinést vždy na pokoj. Ležel na posteli a kouřil. Jen občas sešel dolů do recepcie a v automatu si koupil plechovky piva Estrella Damm.

Dnes před polednem si vzal starou, ale spolehlivou Marbelu, na zadní sedačku dal textilní tašku a odjel směrem na *Mirador del Río*. S autem zacouval do dvora prázdné zbořeniny blízko křižovatky na Las Rositas. Uvelebil se na dece v prvním patře a všechno připravil. Od rána nekouřil, ani neměl chuť. Čekal.

Auto muselo z letiště u Arrecife projet skoro celým ostrovem. K Bistru Rositas je to něco málo přes 40 kilometrů. Cesta vede

pokojnou a malebnou severní osadou Máguez, která leží mezi městem Haria a tropickým parkem Guinate. A pak ještě skoro pět kilometrů po úzké silnici Calle San Francisco, mezi vulkanickými skalisky a lávovými políčky s vinou révou. Poslední křižovatka, kde taxi bude muset zastavit je odbočka na Calle Las Rositas, necelých 600 metrů od Bistra. Po levé straně křižovatky, snad sto metrů od ní stála opuštěná usedlost se zakrytým dvorem.

To bylo místo, kde nyní v prvním patře otlučené místnosti pouze s otvory po oknech, ale s výhledem na křižovatku, ležel na vojenské dece Adolfo „Oso“ Ramos. Pozoroval střed silnice přes optiku pušky Steyr SSG, s účinným dostřelem tisíc metrů. Mobilní telefon ležící před ním se bezhlučně rozvibroval. Adolfo přijal hovor:

„Él simplemente se alejó. Ahora! Coche blanco Seat. El asiento delantero!“

Právě odjel. Ted! Bílé taxi Seat. Přední sedadlo!

Adolfo, zvaný „Medvěd“ si spočítal, že má necelou hodinu času.

Byl klidný. Věděl, že svůj úkol zvládne.

Od telefonátu uplynulo necelých padesát minut. Občas na křižovatce zastavilo auto, pak jelo dál. Provoz na úzké silnici pro místní obyvatele nebyl příliš velký. Žádné rallye se tu nekonalo. Adolfo se díval k horizontu, občas přiblížil oko k optice pušky. Dlouhá, přehledná silnice.

Pak se na obzoru objevila bílá skvrna, která se pomalu přibližovala. Konfident ruské KGB Ramos pocítil lehké chvění kolem žaludku. A je to tady, pomyslel si. Přiblížil oko k zaostřenému dalekohledu odstřelovačky Steyr, odjistil zbraň a opatrně položil prst na lučík spouště. Byl připraven.

Bílý Seat s černou tabulkou TAXI na střeše se přiblížil ke křižovatce. Tam musí na stopce zastavit, opakoval si v duchu Adolfo. Zřetelně teď viděl v kukátku dvojici mužů na předních sedadlech. Řidič pohyboval ústy a vedle sedící muž měl upřený pohled před sebe. Zabiják najatý plukovníkem Voroncovem pečlivě zamířil. Až auto zastaví, bude od hledí jeho pušky něco přes sto metrů.

Taxík s nic netušícími muži zabrzdil. Nyní je měl Adolfo přímo před kukátkem a hlavní své pušky. Zadržel dech a pak dvakrát krátce stiskl spoušť. Dvojice výstřelů se slila v jeden jediný. Přední sklo auta se roztříštilo a plně destrukční náraz kulek způsobil, že nezabrděné auto začalo couvat, až sjelo do protilehlého příkopu. Tam se zastavilo.

Černá díra po předním skle Seatu vypadala jak široce otevřená, bezzubá ústa nějakého bezdomovce. Krajinou ostrova Lanzarote se rozhostilo ticho, žádný provoz, nikde nikdo.

Ramos zajistil cvaknutím zbraň a tím vypnul malou digitální kameru, která celou dobu skrz hledáček natáčela právě skončenou akci. Šikovní věcička. Pušku Steyr rychle strčil do sportovní tašky a k ní přidal zamotanou deku. Rozhlédl se kolem. Může jít. Muž označený na Voroncově objednávce jako Otto Bína byl mrtvý.

Od samotné akce neuplynuly ani celé tři hodiny a Ramos už seděl v letadle rolující na runway Airportu Lanzarote. Připoutal se. Hlavní osvětlení kabiny Boeingu 737 zhaslo. Nad hlavou se mu rozsvítilo červené světlo. V příruční tašce měl mimo pár osobních věcí jen kožené pouzdro s loveckou optikou. Málokoho by napadlo, že uvnitř je na malém čipu zachycena smrt jednoho muže.

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

**KDE: třetí nádvoří, balkón Prezidentského paláce,
Pražská hrad**

KDY: 24. ledna, první vteřiny po atentátu

Střelec se konečně pohnul. V půdním prostoru pravého křídla nad Býčí bránou zajistil zbraň a znovu se letmo podíval dalekohledem na balkón. Zásah vyhodnotil jako úspěšný. Vstal, sklopil trojnožku a zbraň rychle zasunul do připraveného pouzdra. Na mobilu mu cinkla zpráva, nezdržoval se jejím čtením, věděl, co je tam napsáno. Nejednal zbrkle, ale úsporně a rychle. V klidu. Byl profesionál.

V první vteřině po výstřelu, který nebyl pochopitelně slyšet, lidé pod balkónem, ale ani televizní kameramani nepochopili, že se děje něco mimořádného. Zaznamenali sice na terase poněkud zvláštní pohyb, ale to bylo vše.

Postava stojící za prezidentem se náhle natočila bokem a pak se na něj zezadu zhroutila. To ale nikdo nečekal. Prezidentovi, který měl beztak problémy se udržet delší dobu na nohou, vypadla hůlka, on ztratil rovnováhu a padl na kolena dopředu mezi mikrofony. Vyjekl. Muž, který ho zezadu srazil, se odvalil stranou a zůstal ležet na břiše. První dáma nevěřicně třeštila oči na svého muže, který ležel v narůstající tratolišti krve u jejích nohou. Pak začala hystericky ječet.

Její křik skoro zanikl v několika detonacích, které se ozvaly z druhého konce nádvoří. To byl okamžik, kdy dav pochopil, že se stalo něco hrůzného. A dole pod prezidentským balkónem se rozpoutal panický děs. Lidé začali křičet, strkat do sebe, někteří

ukazovali směr, odkud slyšeli střelbu, vzpínali ruce. Ty slabší upadli. Na hradním nádvoří vypukla panika.

Ve chvíli, kdy manželka prezidenta začala křičet, skočil dopředu jeden z mužů ochranky. Byl to skoro dvoumetrový hromotluk, který se vrhnul na prezidenta a zalehl ho svým tělem. Konečně zareagovali i ostatní, někdo táhl první dámu z balkónu pryč, další s pistolí v ruce kryl kancléře, který při zmatku na terase upadl a teď po čtyřech se snažil dostat do místnosti přilehlé kanceláře. Přes nastalý zmatek si Mlynář uvědomoval, že tyto potupné záběry se v žádném případě nesmí objevit v televizi.

Muž z ochranky se snažil rozpoznat, jestli ve tmě nezahledne nějaký další smrtící záblesk. Dole pod balkónem se rozpoutalo peklo. Na to ale teď nemyslel. Vzepřel se na rukách plných lepkavé krve, a podíval se druhou postavu, ležící vedle prezidenta. Opřel se na pravé koleno a převrátil ji na záda.

Před ním ležel zkrvavený Martin Nejedla, kterému chyběla polovina hlavy. Na terasu pomalu vytékal zbytek jeho mozku. Poslední, co si hromotluk uvědomil, když se rozezněly hradní sirény, byl nakyslý, nepříjemný zápach, ze kterého se mu zvedl žaludek. Překvapeně se podíval na třesoucího se, ležícího prezidenta. V tu chvíli mu došlo, že si prezident v okamžiku hrůzy prachobyčejně nadělal do kalhot.

Deset minut poté již seděl převlečený Otto Bína v dodávce Kladenské prádelny, která ujížděla ulicí Pevnostní, aby se napojila na Evropskou. Navigace na palubní desce hlásila, že při stávajícím provozu budou na ruzyňském letišti do 13 minut.

Zapnul na chvíli rádio. Všechny stanice vysílaly zprávu o atentátu na prezidenta.

„Dopadne to přesně tak, jak jsme si řekli, uvidíte!“ podíval se Bína s klidem na Žlouta za volantem.

„Jen aby, jen aby,“ odpověděl trochu pochybovačně řidič.

„Bylo to nejlepší řešení,“ nenechal se zviklat Otto.

Prezidentův nejlepší přítel v utajení mlčel.

„Puška je v tašce v kufru, otisky jsem setřel“ referoval Otto.

„To je mi jasné, ještě to přešetím! Žádné vaše otisky tam nebudou, na to vezte jed! Žádné!“

Ottovi blesklo hlavou, čí otisky se tam nakonec objeví...

„Vzadu máte svůj kufr.“ Žlout sáhl do dveřní kapsy a vytáhl obálku.

„A zde jsou letenky a vše potřebné. Zbývající platba už je převedena.“

„O tom nepochybuji,“ pousmál se trochu unaveně Otto.

„Něco jsem vám slíbil, jsou to vaše materiály z mého archívu a pak, co se mi podařilo dostat od Rusů. Putinovi jsem vás tehdy doporučil já. Přes Miloše! To jste asi nevěděl, ne?“ otočil na něj svůj obličej Miroslav Žlout.

„Tady v Praze mě to napadlo.“

„To co tam máte, jsou jen originály, nemám žádné kopie. Ale za Rusy pochopitelně ručit nemůžu...“ nechal větu viset ve vzduchu.

„Já vím,“ povzdechl si Bína. „Člověk nakonec nemůže ručit za nikoho, že?“

„Víte, že vás chtěl Mrázek angažovat? Sháněl na vás kontak! Čtrnáct dní předtím...“ Žlout tu větu nedokončil.

„Jak to víte?“ podivil se Bína a zastrčil obálku s letenkami do příručního zavazadla.

„Bylo to v tom jeho archívu!“

„A to víte jak?“

Miroslav Žlout, prezidentův pan Nikdo, pozoroval upřeně silnici před sebou.

„Za chvíli tam budeme,“ nechal otázku bez odpovědi řidič.

KDE: venkovský hřbitov, Hostivice u Prahy
KDY: 25. listopadu, měsíc a půl před první
prezidentskou volbou

„Teď jste na to přišel! Jo! Jasně! To je ono!“ Bína přistoupil ke Žloutovi a chytl ho za rameno.

„TO JE ONO!“

„Nerozumím!“

„Pojďte, jdeme si sednout do auta.“ Oba muži se otočili a vraceli se hřbitovní uličkou k zaparkované Oktavii.

„Kdy plánuje prezident poslední veřejné vystoupení na Hradě se svými příznivci?“ zeptal se Otto, když už seděli v autě.

„Přesně to teď nevím, ale je to po Nové roce, před první volbou. Myslím, že to je poslední možný termín podle zákona. Poslední připomenutí veřejnosti, že on je prezident, který chce svým voličům a příznivcům poděkovat!“

„Poslední, hlasitý závěr *NEkampaně!* Poslední televizní šoty, poslední komentáře. Vždyť mu tu kampaň dělají všechna média vlastně samy!“ dodal Otto.

„Konečně jste to pochopil! Miloš žádnou kampaň nevede! Slíbil to!“

„Kde to má být a bude tam Nejedla?“ zeptal se Bína.

„Jasně že tam bude! I kancléř i mluvčí. Všichni jeho nohsledi. A v pozadí nenápadná ochranka. To si „jeho věrní“ nenechají ujít! A Miloš poděkuje svým příznivcům z balkónu Prezidentského paláce na třetím nádvoří.“

„Z toho, jak děkoval Havel?“

„Jo, z toho!“

„A vy tam nebudete?“

„Jasně že ne!“ dodal s poněkud trpkým úsměvem Žlout. „Já jsem přece prezidentův pan NIKDO!“

„Skvělé!“ neskrýval nadšení jindy zcela chladně profesionální Bína.

„Myslíte?“

„To si pište! A teď se vás zeptám na dvě věci. Platí ještě po tom všem vaše zadání udělat vše pro znovuzvolení prezidenta?“

„No pochopitelně, všechno je to o tom!“ přitakal bývalý lobbista.

„A můj statuts pro danou zakázku za dohodnutých finančních podmínek stále platí?“

„Jasně že platí! A co myslíte tím označením status?“

„Nájemný zabiják!“ odpověděl klidně Otto Bína.

Řidič se na něj podíval svýma rybíma očima, ale nechápal. Nastartoval a stříbrná Oktávka pomalu vyjela z parkoviště před hřbitovem a zamířila zpátky ku Praze.

KDE: stříbrná Oktavia, cestou zpět do Prahy KDY: 25. listopadu, měsíc a půl před první volbou

To hlavní domluvili cestou v autě. Prezident se nic nedozví předem, vše musí působit přirozeně a všechno bude zajišťovat on, muž v pozadí. Mají čas přes měsíc celou akci důkladně připravit. Slušnou odstřelovací pušku si anonymně ze zbrojního arzenálu Speciální služby vybere a předem vyzkouší Bína. Je jich tam několik bez výrobního čísla, nedohledatelných. Munici to samé.

Žlout mu bude krýt záda, zajistí přístup i ústup po atentátu z Hradu. Bína si předem zajistí vhodné místo v půdním prostoru Prezidentského paláce, sídla hlavy státu nad jeho zadním apartmánem, kde se s ním dvakrát setkal. Lokace střelby bude ve střešní konstrukci na druhé straně nad Býčím schodištěm. Ideální pozice pro nájemného střelce, který bude mít cíl takřkajíc na dlaní, na terase otevřeného balkonu Prezidentské kanceláře. Na těch pár desítek metrů by minul jen naprostý začátečník.

V následném okamžiku ihned po výstřelech dojde na druhé straně nádvoří pod některým z okenních parapetů k elektronické aktivaci rozbušek a petard pro odvedení pozornosti a zmatení shromážděných lidí pod balkónem. Pravděpodobně vypukne panika a chaos.

Pro příjezd i ústup použijí dodávku „Prádla“, Žlout zajistí, aby v podzemním parkingu se soukromým výtahem nikdo nebyl, smažou záznamy kamer. Ihned po střelbě budou do médií a tiskových agentur z různých předem připravených anonymních zdrojů zaslány zprávy o spáchání atentátu na prezidenta České republiky.

Ty se nakonec projeví jako „fake news“, mylná informace. Česká společnost bude ale několik hodin držena v nevědomosti,

jak to s prezidentem vlastně je. Následně Kancelář vydá zprávu, že ve skutečnosti byl zastřelen prezidentský poradce, stojící za ním, že se střelec minul, že oběť měl být stávající prezident. Že s velkou pravděpodobností se jedná o teroristický čin tzv Pražské kavárny, která dlouhodobě proti prezidentovi vede nenávistnou kampaň. Tento zbabělý čin, který nemá dosud v českých dějinách obdoby, nakonec prezidentovi získá drtivé množství dalších voličů a tím mu zajistí znovuzvolení.

Přímo z Hradu odveze Miroslav Žlout Otto Bínu na letiště. Letenky i vhodné spoje budou zajištěny předem.

Navíc se prezident jako bonus zbaví člověka, který ho zradil. Po volbách se najde nějaký obětní beránek, na kterého se to všechno svede. Motiv - nejlépe jako zločin z vášně. Ale to už jasný výsledek prezidentských voleb neovlivní.

CZ PRESS: *Podle průzkumu TNS pro Českou televizi by současné hlavě státu v prezidentské volbě dalo hlas 42 % lidí, akademiku Dluhošovi 30,5 % a básníku Voráčkovi 17 %. Podle sázkových kancelářů je stávající prezident jasným favoritem 1. kola voleb. A to přesto, že i když má prezident mezi lidmi největší podporu, společnost rozděluje a 39 procent lidí jej považuje za spíše či velmi špatného prezidenta.*

KDE: Břevnovský klášter, Praha

KDY: 13. prosince dopoledne

Otto se právě holil, když na stolku začal s bručením vibrovat jeho telefon. Volal Žlut.

„Slyším,“ řekl do telefonu. Vzápětí si uvědomil, že od něho poslední dobou převzal nějaké komunistické manýry. Znechutilo ho to.

„Můžete být v jedenáct na Markétě? V Břevnovském klášteře? Souřadnice vám pošlu!“ zazněl z dálky jeho hlas. Ani se nepředstavil.

„Na Markétě?“

„Jo, na Markétě. To je rybník na Břevnově! Tam zaparkujete!“

Otto neodpověděl a položil telefon. Něco se zase děje, ale nevěděl co.

Podle souřadnic GSM, který mu prezidentův lobbista vzápětí poslal na telefon, přesně před jedenáctou hodinou zaparkoval na hrázi rybníka poblíž Břevnovského kláštera benediktýnů. Kolem stromů začaly tlít zbytky neshrabaného listoví, Bylo chladněji. Rozhlédl se. Snažil se rozpomenout, jestli tady někdy v minulosti byl. Určitě ne. Majestátní průčelí kláštera na něj působilo impozantním a uklidňujícím dojmem.

Zdvihl hlavu a pozorně si prohlížel fasádu.

„Uklidňuje, vidíte?“ ozval se hlas za ním. Ani se nemusel otáčet.

Vešli do areálu kláštera, minuli Klášterní Šenk a pokračovali dál k rozsáhlé, stupňovité zahradě.

„Něco se děje?“ pokusil se otevřít diskusi Otto.

„Včera se Miloš vrátil ze Slovenska...“

„Nerozumím! Změnil se v Jánošíka, nebo co?“ nechápal Otto.

Žlout mlčel a kráčel pomalu vedle něj. Z dálky mohli vypadat jako dva důchodci na procházce.

„A dneska jmenuje premiéra...“ pokračoval v samomluvě Žlout.

„Ale to se přece ví! To už prezident avizoval po volbách! Jenom proto jste se přece nechtěl sejít, ne?“ stále nechápal Otto.

Přešli do horního partu zahrady. Vzrostlé stromoví tvořilo uličku, kudy procházeli. Bína se otočil. Nikde nikdo.

„Je tu krásně. Boží klid!“ zasnul se trošku poeticky.

Žlout vypadal, jako by ho nevnímal.

„Budeme to muset odložit!“

„Co, proboha!“ zastavil se rázně Otto. Nechápal!

„Ten projekt, tu střelbu!“ odpověděl klidně Žlout a zastavil se také.

„Cóóó?“

„Mirku, vy si objednáte poměrně náročnou a kontroverzní akci, zaplatíte vysokou finanční částku a nakonec cuknete? Co to má proboha znamenat?“ přešel Bína zcela nevědomě k tykání.

Žlout mlčel. Najednou to vypadalo, že se probral, zdvihl k němu oči a zavrtěl hlavou.

„Ale né, to jste mi neporozuměl! Vše bude, jak jsme se dohodli! Jen to vypukne až před druhým kolem voleb!“ díval se

na něj tím svým rybím pohledem. Malý, nenápadný, prošedivělý muž. Prezidentův pan Nikdo!

„Počkat... počkat! Máme to domluvený na předvečer toho prvního kola!“ nechápal Bína.

„Miloš to první vyhraje! Potřebujeme si pojistit to druhé kole, chápete?“

Stáli proti sobě a dívali se upřeně do očí toho druhého.

„Jak víte, že vyhraje? Jak to víte?“ zvedl Bína pochybovačně obočí.

„Všechny kombinace tomu nasvědčují! Z těch ostatních kandidátů ho nikdo netroufne! Miloš postoupí určitě!“

Pokračovali v chůzi. Zabočili na pěšinu horního klášterního sadu. Upravené stromy vytvářely neproniknutelnou, vysokou hradbu. Odmlčeli se.

„Jste tedy rozhodnut? Opravdu to víte jistě?“ chtěl se ještě jednou ubezpečit Bína. Muž po jeho pravici jen kývl hlavou.

„Podívejte se, to rozloučení s občany se jenom přesune o 14 dní. Všechno bude stejné, všechno máme zajištěno. Tady jde o druhé kolo. Všichni se proti němu semknou. Tam je to nebezpečí. Tam potřebuje vynést trumf!“ rozpovídal se Žlut.

Obrátili se zpět. Prošli kolem Oranžérie, nakoukli do jejich prázdných prostor. Na cestičce je minula mladá rodina s malými dětmi.

„Dobrá,“ souhlasil Otto. „Ale chtělo by to přeci jen něco na tu první volbu. Nějak ji pojistit.“

„Nerozumím.“ Žlut se zastavil a zdvihl k němu hlavu.

„Je třeba, aby prezident ve volební místnosti byl hlavní zprávou dne! Na všech televizních stanicích“

„To bude!“

„Nebude! Televize ukáže všechny kandidáty, jak šli volit. S manželkami, s dětmi, všichni budou ve zprávách.“

„No, to asi jo.“ zaskočeně připustil „Šlofik“.

Zastavili se před pavilonem Vojtěška. Teď byl zavřený. Otto se na něj znovu obrátil.

„Potřebujeme prezidenta dostat do médií jako zprávu dne. Nějakou pecku! Něco, co všechny kandidáty vymaže!“

„Nápad sice dobrej, ale jak to chcete udělat?“

„Nějaká Pussy Riot, mladá holka, co na něj ve volební místnosti vytáhne kozy...“

Žout se na místě zastavil.

„Bína, ty ses snad potento!“ nevěřícně na něj vytřeštil oči. „Dočista!“

„Ale ne! Jasně, ruské feministky prezident přece urazil. Navíc je kamarád Putina. Jo, to dává logiku!“

Prezidentův přítel, poradce a lobbista stál zkoprněle na pěšině břevnovského kláštera a nemohl popadnout dech.

„To je... to je...“

„To je jediné možné řešení! Sežeňte nějakou mladou Ukrajinku. Počká s novináři ve volební místnosti. Shodí triko a polonahá se vrhne před prezidenta! Osočí ho! A máte nejenom zprávu dne, ale celého následujícího týdne! To vám garantuji!“

„Ale co ochranka?“

„Ochranka? Nic! Ta se bude starat o prezidenta, aby ho nekleplo! Dejte na mne. Sežeňte tu holku a sobotních novinách máte palcové titulky. Reklama zadarmo. A bez kampaně!“

„Ježíš, co když to Miloš neustojí? Co když se tam zhroutí?“ stále ještě nebyl o jeho nápadu přesvědčen Žlout.

„Zvládne to! A něco vám řeknu. I lítost vidět vystrašeného prezidenta může někoho přesvědčit mu dát hlas.“

Oba muži pomalu zamířili k východu z Břevnovského kláštera.

CZ PRESS: *Prezident včera odletěl na jednodenní návštěvu Slovenska. Je to jeho poslední zahraniční cesta. Důvodem je i povolební situace v České republice. Prezident by měl už dnes jmenovat vládu Andreje Babiše z hnutí ANO, jak to deklaroval po volbách*

PLÁN B

KDE: Via Medular, Arrecife, Lanzarote

KDY: polovina června

Malá tiskárna Carlose Pera byla v uličce Ronda, hned na kraji Via Medular. Několikrát tady byl s Mariannou, která objednávala turistické prospekty pro jejich bistro. Všiml si tehdy reklamních plastových figurín v životní velikosti. Fotbalové celebrity – Messi, Ronaldo, pro nějaký obchod se sportovními potřebami. Zákazníci se s nimi rádi fotí. Kdo by nechtěl vlastní selfie s fotbalovou hvězdou, co vypadají jako živé.

Otto si objednal přesně takovou. Carlos ho hned odvedl do kouta grafického studia, postavil před zelené plátno a několikrát ho vyfotil v lehkém baloňáku, který si Bína přinesl sebou. Většina fotek dopadla profesionálně slušně, vybírat bylo z čeho. Nakonec se dohodli na jedné z nich. Otto se na ní tvářil přísně, nezúčastněně. Vypadal jak turista, co čeká na airportu na svůj letecký spoj.

Celou zakázku hned na místě zaplatil a Carlosovi přidal mimo účet stoeurovku. Svoji figurínu bude potřebovat až někdy v lednu, pak mu ji vyzvedne řidič taxíku, který ji přiveze. Ano, vydají mu ji na potvrzenou objednávku, kterou mu Carlos Para s úklonou a díky předal.

KDE: Letiště Lanzarote, Kanárské ostrovy

KDY: 25. leden 2018

Když si Otto sedal do bílého Seatu, tušil, že od dnešního přeletu je pod nenápadným dohledem. Nevěděl přesně KÝM, ale to nebylo důležité. Celé to logicky do sebe zapadalo jako skládačka. Ve chvíli, kdy si zapínal bezpečnostní pásy, se někde na druhém konci ostrova rozezněl něčí telefon.

„Por favor, para el puerto. Rápidamente!“ zaklapl za sebou dveře.

A teď do přístavu. Na chvíli zavřel oči, přemýšlel. Zítra končí v Česku prezidentské volby. Byl přesvědčen, že celá akce dopadla vlastně nejlíp, jak mohla. Nakonec to nebyl nikdo z kandidátů, ale prezident, který si vyřídil své osobní účty. A jestli to Hrad správně prodal médiím, Milošovo vítězství je více než očekávatelné. Uvědomil si, že ta báhoka o „*Pražské kavárně*“ jako původci smrti prezidentova poradce, zcela zapadá do filozofie stávající hlavy státu. Lež je legitimní prostředek mocenského boje. A prezidentovi o nic jiného, než o vlastní moc přece nikdy nešlo.

To, že byl součástí této prezidentské rulety Ottu netěšilo, ale nějaké výčitky si nepřipouštěl. Pevně se rozhodl. Pověsí své řemeslo na hřebík. Příště už žádná objednávka, žádná akce, žádná smrt, i když bohatě zaplacená. Už toho měl dost.

Šofér zapnul taxametr a vyrazil směrem k přístavu. Tam na Ottu bude čekat podle domluvy Marianne.

Musí stihnout loď, co vyplouvá už za půl hodiny směrem na Tenerife. Plavba není dlouhá, trvá tři čtvrtě hodiny a je jedno jestli plujete lodí se společností Armas nebo Fred Olsen.

Pak jižní letiště Aeropuerto de Tenerife Sur. A pak se uvidí!

Marianna. Těšil se, až jí obejmě, ucítí vůni jejich vlasů, uvidí její usměvavé oči. Až ji políbí. Do vystěhovaného a prázdného apartmánu v *Las Rositas* se už nikdy nevrátí...

EPILOG

CZ PRESS: *I když prezidentské volby výrazně poznamenala tragická smrt prezidentova poradce Martina Nejedly, ukázalo se, že se nejednalo o politicky motivovaný čin, ale o vyřizování osobních sporů. Tak zní oficiální tiskové prohlášení Prezidia Policie České republiky. Vrahem prezidentova poradce byl zaměstnanec Ministerstva vnitra Bohuslav Hanák, který Nejedlu zastřelil zbraní, zcizenou ze zbrojního skladu Ministerstva. To napsal v dopise na rozloučenou před sebevraždou ve svém bytě na Zahradním Městě. Řešil tak odchod a odmítnutí své milenky, mladé atraktivní ženy, která měla, jak se ukázalo, tou dobou už delší důvěrný vztah právě s prezidentovým poradcem. Vražedná zbraň byla zajištěna na místě.*

CZ PRESS: *Druhé kolo prezidentských voleb vyhrál podle očekávání dosavadní prezident Miloš Seaman...*

Booket.cz

projekt elektronického nakladatelství
nejen pro výtvarné publikace

Dopřejte svému
tabletů či chytrému telefonu
NĚCO VÝJIMEČNÉHO!